

© Κ Κ ΚΥΝΗΓΟΙ

Η ΒΕΛΓΙΚΗ ΑΓΟΡΑ
Β Τ Σ Σ Η Σ 25
ΑΘΗΝΑΙ

βλέπουμε την υποστήριξιν της 'Αξιοτίμου πελατείας της
έκαμε και κάμνει πᾶσαν θυσίαν ὥστε νὰ κατέχη τὰ πρω-
τεῖα, εισάγουσα τὴν μεγαλειτέραν ποικιλίαν καὶ τὴν
καλλιτέραν ποιότητα τῶν κυνηγετικῶν εἰδῶν, φροντίζουσα συνάμικ ὥστε νὰ εἶναι τὸ
εὐθηνότερον κατάστημα τῆς Ἑλλάδος.

Cal. 12 - 16

Ἀποκλειστικοὶ εἰσαγωγεῖς τῆς πυρίτιδος **ΣΙΠΕ**.
Πυρίτις μικροῦ ὄγκου (Dense) με ἐκπληκτικὰ ἀπο-
τελέσματα εἰς ταχύτητα, συγκέντρωσιν καὶ διάτρυ-
σιν. Ἀναλίσσεται με οἰασθῆποτε καιρικὰς συνθηκὰς,
ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν Χημικῶν καὶ τῶν
κατασκευαστῶν πυριτίδων, διὰ τοῦτο ἐπεβλήθη εἰς
ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου καθὼς καὶ τὰ φυσίγγια
τῆς ἰδίας μάρκας.

Cal. 12 - 16

Ὁμοίως ἡ ΒΕΛΓΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ἔχει τὴν ἀ-
ποκλειστικότητα τῶν φυσιγγίων Hindenburg
65 καὶ 70 m.m. μάρκας καθὼς καὶ σφαιρίδια
ὡς καὶ ἐκκορηκτικὰ βλήματα (μονόβολα) διὰ
μεγάλα ζῷα cal. 12-16.

Ἀποκλειστικοὶ εἰσαγωγεῖς καὶ δι' αὐτὴν τὴν πυρίτιδα ἐφευρέσεως καὶ
κατασκευῆς 1934. Πυρίτις μεγάλου ὄγκου ἐξυπη-
ρετοῦσα πλήρως τοὺς θαυμαστὰς τῶν πυριτίδων
εἰς μεγάλον ὄγκον με ἀποτελέσματα ἀνώτερα

ΛΙΤΤΟΡΙΑ

ὅλων τῶν ἄλλων. Διατρονικότης,
ταχύτης καὶ συγκέντρωσις ἐκτα-
κτος εἶναι τὸ γνῶρισμά της. Εἶναι ὁλοσχερῶς
Τζελατιναρισμένη καὶ παρ' ὅλην τὴν δυνάμιν της
δίδει πολὺ χαμηλὰς πιέσεις.

Ἀποκλειστικότης εἰς
τὰ φυσίγγια περιστρό-
φων καὶ πιστολίων
Hindenburg ὅλων τῶν
διαμετρημάτων. Ταῦτα
διακρίνονται ἀπὸ τὸ
στοιχείον **Η** χαρα-
γμένον εἰς τὴν βάσιν τοῦ κάλυκος καὶ ἐπὶ τοῦ λευ-
κοῦ καψυλίου.

γύσει, ὅτι ἐγεμίσθη τῷ
1934.

Φυσίγγιόν μας φέρον
τὰ στοιχεῖα **Η** ἐμπε-
ριέχει πυρίτιδα ἡγχυ-
μένην διὰ 20 ἔτη.

Ἀπορρίψατε ὅτι δη-
λοῦνται ὅτι ἐγεμίσθη τῷ
1934.

Πιθανὸν νὰ ἀγοράζετε τὰ καλλίτερα φυσίγγια
διὰ τὸ περιστρόφον σας ἢ τὸ πιστόλιόν σας ἀλλὰ
νὰ εἶναι πεπαλαιωμένα.

Φυσίγγιόν μας φέρον τὰ στοιχεῖα **Η** εἶναι ἐγ-
κατασκευασμένα.

ποτε πεπαλαιωμένα ἔχετε στὸ σπῆτι σας καὶ ὀπλι-
σθῆτε με φυσίγγια ἀκριβεῖας Hindenburg.

Τὰ προϊόντα Hindenburg παγκοσμίως γνωστὰ
ἐβραβεύθησαν ἐπανεξιλημμένως εἰς ὅλας τὰς ἐκθέ-
σεις καὶ ἔλαβον τὰ μεγαλειτέρα βραβεῖα.

cal. 12-16

Τελευταίως ἡ ΒΕΛΓΙΚΗ ΑΓΟΡΑ προέβη εἰς τὴν
γύμωσιν φυσιγγίων κυνηγίου με τὴν ἐκλεκτὴν πυρίτιδα
ΛΙΤΤΟΡΙΑ καὶ ὀλικά Εὐρωπαϊκῆς προελεύσεως, ἐπνο-
μασθέντα **ΡΑΔΙΟ Χ**.

Διὰ τὴν ἀκριβὴ ἀναλογίαν εἰς τὴν γύμωσιν καὶ τὰς
ὁμοιομόρφους πιέσεις χρησιμοποιεῖται εἰδικὸν εὐρωπαϊ-
κὸν μηχανήμα ὡς τὸ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ φημισμένου οἴκου
Verney Garçon ἀξίας δραχμῶν τριακοσίων χιλιάδων. Τὸ
μηχάνημα τοῦτο εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς μηχανικῆς.

Πωλοῦνται εἰς τὴν χαμηλοτάτην τιμὴν τῶν 3 1)2 δραχ.
παρ' ὅλα τὰ πλεονεκτήματα ποὺ παρουσιάζουν καὶ τοῦτο
πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν κυνηγῶν ἀπὸ τοῦ κόπου τοῦ γεμί-
σματος τῶν φυσιγγίων καὶ χάριν ρεκλάμας.

cal. 12-16

Ἡ ΒΕΛΓΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ἔχει τὴν ἀπο-
κλειστικότητα τῶν κωνικῶν καλύκων **ΣΙΠΕ**
χρώματος ἐρυθροῦ με μέγα μέταλλον καὶ
χαρτόνιον ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς, εἰδικῶς κα-
τασκευασμένα διὰ τὴν πυρίτιδα **ΣΙΠΕ** καὶ
δι' ὅλας τὰς ἄλλας πυρίτιδας, μόνον με μίαν
δραχμὴν ἑκαστον.

Ἡ ἀντοχή των ἐγγυᾶται καὶ διὰ πεν-
ταπλὴν ἀναγόμεωσιν.

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Σταδίου 25 - Ἀθῆναι
Πλάτωνος 15 : Πειραιεὺς
ΤΗΛΕΦ. 40-268

ΑΘΗΝΑΙ

1 Ἰανουαρίου 1935

Rue Stadion 25
Athènes - Grèce

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἰδιοκτήτης ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗΣ

Revue Mensuelle

"NOUVELLES de la CHASSE,"

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ... ΔΡ. 100

Κ. ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΔΡ. 300

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ... ΔΡ. ΑΓΓΛ. 0.10

ΑΜΕΡΙΚΗΣ... ΔΟΛΛ. 3.

ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ... ΔΡΑΧ. 250

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τιμή φύλλου δραχ. 10

1934 - 1935

Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς αἰωνίως στρεφομένης
σφαίρας ὅπου μόλις ἐμφανίζεται τὸ φῶς τοῦ ἀνα-
τέλλοντος Νέου ἔτους, βλέπομεν χωρὶς καμμί-
αν λύπην, μετὰ τὸ μάτι τοῦ Ἑλλήνος Κυνηγοῦ,
νὰ κυλᾷ καὶ νὰ χάνεται εἰς τὸ βάραθρον τοῦ πα-
ρελθόντος τὸ λῆξαν ἔτος 1934.

Κάθε νεκρὸς συνήθως ἀφίνει πίσω του μίαν
κληρονομίαν καὶ μίαν ἀνάμνησιν.

Συνήθως ἐπίσης συγχωροῦμεν εἰς τοὺς θα-
νόντας τὰ σφάλματά των, ἐξαίροντες ὅτι ἔχουν
καλὸν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις εἶναι καὶ ἡ
ἐπικρατεστέρα.

Ὅσον καὶ ἂν προσπαθοῦμεν ὅμως νὰ εὐρω-
μεν εἰς τὸ λῆξαν ἔτος καὶ τὸ ὅποιον νὰ τὸ συγ-
κρατήσῃ εἰς τὴν μνήμην μας, ὅσον καὶ ἂν ἡ
ἐρευνά μας ἐπεκτείνεται μετὰ ὅσον τὸ δυνατόν με-
γαλυτέραν εὐμενῆ προδιάθεσιν καὶ εἰς τὰς τε-
λευταίας του λεπτομερείας, δὲν κατορθώνομεν
νὰ εὐρωμεν οὔτε ἐν μόνον σημείον τὸ ὅποιον
οἱ Ἕλληνες κυνηγοὶ νὰ ἐνθυμούνται ὀφείλοντες
εὐγνωμοσύνην ἢ διατηροῦντες ἔστω καὶ ἀπλῶς
ἀγαθὴν ἀνάμνησιν, εἰς τὸ 1934.

Τοῦναντίον τὸ λῆξαν ἔτος ὑπῆρξεν ἐν ἔτος
τὸ ὅποιον ἀνέτειλεν μετὰ ἀρίστα ἐλπίδας, ὀφει-
λομένης εἰς τὸ ὅτι ὁ ἀρμόδιος Ἰπουργὸς διὰ
τὰ κυνηγετικὰ πράγματα τοῦ τόπου μας ἦτο
κυνηγὸς καὶ κυνηγὸς μάλιστα ὁ ὁποῖος καὶ τὰ
πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα ἐγγώριζε καὶ τὰ
ἐλαττώματα ἀμφοτέρων κατὰ βάθος, ὥστε ὑπὲρ
πάντα ἄλλον νὰ δύναιτο νὰ ἐπανορθώσῃ καὶ νὰ
θεραπεύσῃ, καυτηριάζων καὶ τὰς ἀνθρωπίνους
ἀδυναμίας καὶ τὰς ἀτελείας τοῦ Νόμου, τὸν
ὁποῖον κακῇ εἰσηγήσει ἐψήφισε, τέμνων μίαν
νέαν ὁδὸν ἱστορικὴν διὰ τὰ κυνηγετικὰ πράγμα-
τα τῆς Ἑλλάδος.

Δυστυχῶς ὁ περίφημος ἐκτρωματικὸς Νό-
μος ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ διορθωθῇ εἰς τὴν

ἐφαρμογὴν του, ἐγίνε περισσότερον τερατώδης
ἀπὸ τὰς ἐπεμβάσεις ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὀπωσθή-
ποτε δι' αὐτοῦ ἐμείναν εἰς τὴν σκιάν ἢ ἐκείνων
τῶν ὁποίων τὰ συμφέροντα ὀπωσθήποτε ἐθί-
γοντο.

Ἡ ἐνίσχυσις τῶν Συλλόγων οἱ ὁποῖοι ἐπι-
στεύθη ὅτι θὰ εὕρισκον ἀτεγκτον τὸν κ. Ἰπουρ-
γόν, ἀφέθη νὰ καταστρατηγηθῇ κατὰ τὸν ἀπαι-
σιώτερον τρόπον διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἀτελῶν
πιστοποιητικῶν, καὶ ἐνθ' δι' ὀρισμένους Συλλό-
γους ἐξηγλεῖτο ὁλόκληρος ἡ αὐστηρότης τῆς
γραφειοκρατίας τοῦ Ἰπουργείου, χάρις εἰς τὰς
εἰσηγήσεις ὀρισμένων ἐπιδρομῶν εἰς τὰ κυνηγε-
τικὰ πράγματα τοῦ τόπου μας, ἀφ' ἑτέρου ἀφί-
νετο ἀχαλινώτως ἐλευθέρως μετὰ πᾶσαν ἀνοχήν, ἡ
ἰδρυσις νέων Συλλόγων, καθαρῶν παραρτημάτων
διαφόρων ἀσημάντων ὀπλεμπορικῶν καταστημά-
των, μετὰ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὸ νὰ καρπωθῶν
τὰς εἰσπράξεις ἀπὸ τὰς κυνηγετικὰς ἀδείας.

Τὰ Ταμεῖα θήρας τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν ἐπι-
σης μίαν ἐλπίδα τῶν κυνηγετικῶν Συλλόγων μετὰ
παραπλεύρως λειτουργοῦντα τὰ Τοπικὰ Συμ-
βούλια θήρας, ἐμείναν κατὰ τὸ πλεῖστον μόνον
εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, χωρὶς οὐδεμίαν ἐκ
μέρους τοῦ Ἰπουργείου σοβαρὰ ἐνέργειαν νὰ γί-
νῃ διὰ τὴν γενίκευσιν τῆς λειτουργίας των.

Τὸ Κεντρικὸν Γνωμοδοτικὸν Συμβούλιον
θήρας, παρ' ὅλον τὸ ἐξαιρετικὸς χαρακτηριστι-
κὸν δημοφῆμισμα ποὺ ἀπετέλεσεν ἐκ μέρους τῆς
μεγάλης πλειονότητος τοῦ κυνηγετικοῦ τῆς Ἑλ-
λάδος κόσμου ἡ ὑπόδειξις τῶν κ. κ. Α. Μάντζα-
ρη καὶ Π. Σαββίδου καὶ πρὸς τὸ ὅποιον Συμ-
βούλιον ἀπέβλεψαν ὅλοι μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ
φωνὴ τοῦ πανελληνίου κυνηγετικοῦ κόσμου θὰ
ἤκούετο συχνότερον καὶ ἐγγύτερον ἀπευθυνόμε-
νη πρὸς τοὺς ἀρμοδίους, μένει ἀκόμη ἀνεφάρ-
μοστον, διότι οἱ ἄνθρωποι τῶν παρασκηνίων οἱ

όποιοι μένουν έξω τιμωρούμενοι τοιουτοτρόπως διά την αντιδημοτικήν κυνηγετικήν πολιτικήν των, επιδιώκουν προφανώς να εισέλθουν από το στενόν παράθυρον της ύπουργικής ευνοίας, αφού είδον κλειομένην δι' αὐτοὺς ἐρμητικῶς τὴν διάπλατον θύραν τῆς συμπαθείας τῆς κυνηγετικῆς δόξης.

Ἡ ἐμπορία τῆς πέρδικος μετὰ τόσους ἀγῶνας καὶ τὴν ἀπώλειαν μελάνης ἐφήρμόσθη με τοιαύτην χλιαρότητα, ὥστε κατήντησε νὰ εἶναι μόνον γραμμένη εἰς τὰς ἀδείας θήρας.

Ἰπὸ τοιούτους ἔρους βλέποντες τὸ 1934 ἀπερχόμενον νὰ συναντήσῃ μίαν σειράν ἄλλων

συναδέλφων του εἰς τὸ ἀχανές τοῦ παρελθόντος, δὲν εὐρίσκομεν οὔτε μίαν καὶ λέξιν νὰ τὸ συνοδεύσωμεν ἐπικηδείως.

Εὐχόμεθα τοῦλάχιστον εἰς δλόκληρον τὸν κυνηγετικὸν τῆς Ἑλλάδος κόσμον, τὸ 1935 νὰ φέρῃ μαζύ του τὴν πραγμάτωσιν μερικῶν ὠραίων σχεδίων καὶ λογικῶν πόθων, διὰ τὸ καλὸν ὅχι μόνον τῆς κυνηγετικῆς ιδέας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ προϋπολογισμοῦ, εἰς τὸν ὅποιον οἱ κυνηγοὶ εἰσφέρουν ἀρκετὰ σεβαστὸν κονδύλιον.

ΤΑ «ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ»,

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Η ΘΗΡΑ ΤΩΝ ΕΝΥΔΡΩΝ

Ὁ Κυνηγετικὸς Σύλλογος Καβάλλας, μᾶς γνωρίζει, ὅτι ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας αἰτησὶν μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν περιφέρειάν του τὸ κυνήγι τῶν ὑδροβίων καὶ τῶν παρυδατίων μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους, διότι, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτήν, καθὼς καὶ εἰς ἀρκετὰς ἄλλας ἀναλόγους, ἡ περίοδος αὐτὴ καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν πουλιῶν, ἀποτελοῦν τὴν μόνην σχεδὸν εὐκαιρίαν διὰ τοὺς κυνηγοὺς, ἀσκήσεως τοῦ ὠραίου ἀθλήματός των.

Πράγματι, εἶναι πολλαὶ αἱ περιφέρειαι τῆς Ἑλλάδος, ποὺ μόνον ἐνωρὶς τὴν ἀνοιξὴν βλέπουν οὐσιαστικῶς κυνήγι, μετὰ τὰ περάσματα τῆς ἐπανόδου πρὸς βορρᾶν, πραγματοποιούμενα ὡς γνωστόν, κατὰ τοὺς μῆνας Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον κυρίως. Ὅταν μάλιστα συμβῇ, ὅπως συχνὰ συμβαίνει, νὰ μὴ εἶναι εὐνοϊκαὶ διὰ τὸ κυνήγιον αἱ συνθῆκαι εἰς τὸν τόπον μας κατὰ τοὺς φθινοπωρινοὺς μῆνας καὶ νὰ μὴ σταματήσῃ ἐδῶ τὸ κυνήγι, τότε τὰ ἀνοιξιάτικα περάσματα, καταντοῦν κυριολεκτικῶς ἡ μόνη περίοδος

κυνηγίου τῶν ἀποδημητικῶν γενικῶς, ἂν ἐξαιρέσωμε τις λίγες μέρες περασμάτων δορυκιῶν καὶ τρυγονιῶν τὸν Σεπτέμβριον καὶ τις λιγότερες, σποραδικὰς τσίχλας, τις ἀπρόσιτες ἄλλως τε μετὰ τις καλοκαιριᾶς.

Οἱ στήλες τῶν «Κυνηγετικῶν Νέων», ἀπασχολήθησαν ἐπανειλημμένως μετὰ τὸ θέμα αὐτό, μέσα στὸ 1934 καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἀρκετὰ ἄρθρα περὶ τοῦ τι ἐφαρμόζουν τὰ διάφορα ἄλλα εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐν ἀντιπαράβολῇ τοῦ τι ἰσχύει παρ' ἡμῖν. Τὸ ζήτημα εἶναι ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος διὰ τὸν κυνηγετικὸν κόσμον.

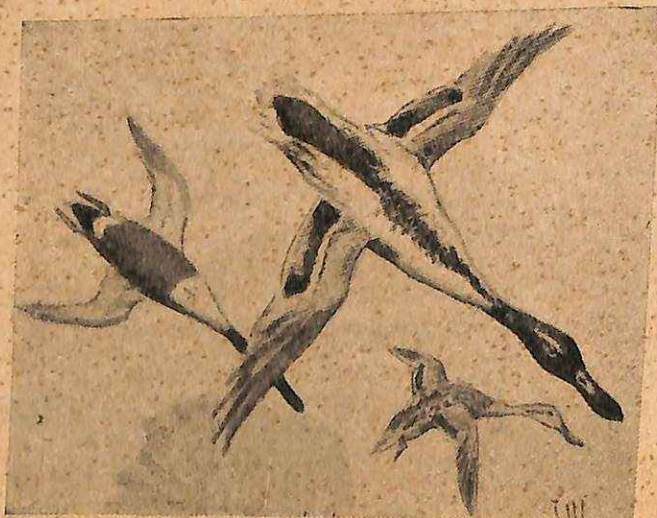
Γι' αὐτό, θὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα ἐν συντόμῳ περιλήψει τι ἰσχύει εἰς τὰ διάφορα Εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐπὶ τοῦ κυνηγίου τῶν μεταναστευτικῶν καὶ ἰδίως τῶν ὑδροβίων καὶ παρυδατίων, διὰ νὰ δύναται πᾶς τις νὰ σχηματίσῃ σαφῇ ἀντίληψιν καὶ ὁρθὴν κρίσιν ἐπὶ τοῦ θέματος.

ΒΕΛΓΙΟΝ.—Τὸ κυνήγιον τῶν παρυδατίων καὶ ὑδροβίων (ἐξαιρέσει τῶν γλάρων, θαλασσοχειλιδονιῶν, τῶν πελαργῶν, τῆς σπάτουλας καὶ τῶν κύκνων, τὰ ὁποῖα προστατεύονται ἀπολύτως) ἐπιτρέπεται ἀπὸ 15 Ἰουλίου μέχρι 10 Ἀπριλίου (πλὴν τῆς πρᾶσινοκέφαλης πάπιας ποὺ ἀπαγορεύεται ἀπὸ 1ης Μαρτίου). Δηλαδή ἰσχύει τρίμηνος μόνον ἀπαγόρευσις.

Ἐπιπλέον ἐπιτρέπεται ἡ λειτουργία τεσσάρων μεγάλων ἐγκαταστάσεων δικτύων γιὰ τὰ πουλιὰ αὐτῶν, ἰδίως τις πάπιες (καναριντιέρες). Ἡ Βελγικὴ Κυβέρνησις δηλοῖ, ὅτι δὲν νομίζει ἀναγκαῖον νὰ περιορίσῃ περισσότερον τὸν χρόνον τοῦ κυνηγίου αὐτοῦ, ἐνῶ τὰ πολλὰ ἀπλῶς περνοῦν.

Τις καναριντιέρας ἀρνεῖται νὰ ἀπαγορεύσῃ, διότι πρόκειται περὶ παλαιότητος συνθηδείας.

ΙΤΑΛΙΑ.—Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις δηλοῖ, ὅτι τὸ ἀνοιξιάτικόν κυνήγι τῶν ἀποδημητικῶν γενικῶς ἐνεργεῖται ἀνεκαθεν καὶ ἀποτελεῖ παλαιότατην παράδοσιν ἣν δὲν κρίνει ἄλλως τε καὶ σκόπιμον νὰ καταργήσῃ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐτέθησαν περιοριστικαὶ διατά-

ξεις καθορίσασαι τὰς περιφέρειας ὅπου ἐπιτρέπεται τοῦτο καὶ ἡ χρῆσις δικτύων.

Ἐννοεῖται, ὅτι αἱ ἐπιτρεπόμεναι περιφέρειαι εἶναι αἱ πλείσται ἐκείνων ἀκριβῶς ὅπου διέρχονται ἢ σταθμεύουν τὰ ἀποδημητικά.

ΠΟΛΩΝΙΑ.—Ἡ μετεκέντα ἐπιτρέπεται ἀπὸ 15 Σεβρίου μέχρι 15 Μαΐου, τὰ παρυδατῖα καὶ ὑδροβία ἀπὸ 1ης ἢ 15 Ἰουλίου μέχρι καὶ τοῦ Μαΐου κατὰ εἶδη.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ.—Τὸ κυνήγι τῶν ἀποδημητικῶν ἐπιτρέπεται τὴν ἀνοιξὴ μέχρις ὅτου φθάσουν τὰ πουλιὰ στὶς περιφέρειες ποὺ φωλιάζουν.

Ἀγγλία, Αὐστρία, Γαλλία, Δανία, Νορβηγία, Σουηδία, Πορτογαλλία, Γιουγκοσλαβία, Τουρκία. Τὸ ἀνοιξιάτικόν κυνήγι τῶν παρυδατίων καὶ ὑδροβίων ἐπιτρέπεται, ἐντὸς τῶν προταθέντων ὑπὸ τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Θήρας, χρονικῶν ὁρίων.

Λοιπόν, ἡ σχετικὴ μετὰ τὸ κυνήγι αὐτὸ ἀπόφασις τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Θήρας λέγει ἐπὶ λέξει περίπου τὰ ἑξῆς :

«Ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόλυτος προστασία τῶν ἀποδημητικῶν ὅταν φθάσουν πλέον εἰς τοὺς κυρίους τόπους φωλεύσεως καὶ ἀναπαραγωγῆς.

«Ὅτι δὲς λόγος συντρέχει περιορισμοῦ τοῦ διὰ πυροβόλου ὅπλου μέχρι 12 καλὶμῶρων κυνηγίου τῶν παρυδατίων καὶ ὑδροβίων εἰς τοὺς τόπους ὅπου διαχειμάζουν καὶ εἰς τοὺς τόπους ἀπὸ τοὺς ὁποίους διέρχονται ὡς περάσματα, κατὰ τὴν ἐπ' ἀνάδοσιν των.

«Ταῦτα διότι, τὸ πτηνὸν ὅταν φθάσῃ εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς φωλεύσεως εἶναι ἐκτεθειμένον πλέον εἰς πλείστους κινδύνους, ὡς καὶ τοῦ ζευγαρώματος καὶ τῶν φροντίδων διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς καὶ γίνεται τότε εὐκολος λεία.

«Ἀντιθέτως κατὰ τὸ ταξιδεῖον τῆς ἐπανόδου, τὸ γνωστὸν ὡς ἀνοιξιάτικα περάσματα ἢ ἐπιστροφία, εἰς μέγιστος ἀριθμὸς πουλιῶν δὲν σταθμεύει ἢ ἐπ' ἐλάχιστον εἰς τὰ διάφορα μέρη, πάντοτε δὲ εἶναι τότε λίαν καχύποπτος καὶ λαμβάνει μεγάλης προφυλάξεις. Τὰ πλείστα ταξιδεύουν πετώντας εἰς ὕψη ὅπου τὰ βλήματα εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ φθάσουν, περνοῦν ἀπὸ μέρη ἀπρόσιτα καὶ ἀπροσέλαστα διὰ τὸν κυνηγὸν καὶ ἐλάχιστα, ἐν ἀναλογίᾳ, πίπτουν θύματα τῶν τυφεκίων.

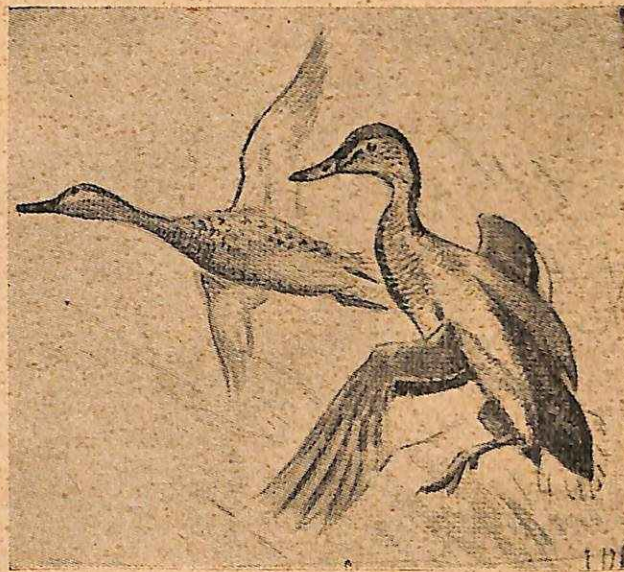
«Ποτὲ τὸ ὄπλον δὲν ἔθεσεν ἐν κινδύνῳ ἐν μεταναστευτικὸν εἶδος πτηνῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεταναστεύσεώς του, καὶ πᾶν περιοριστικὸν κατὰ τῶν νομιμοφρόνων, κανονιστικῶν κυνηγῶν μέτρον εἰς τὸν καιρὸν τῶν ἀνοιξιάτικων περασμάτων, θὰ ἦτο ἐξοριστικὸν ἀπλῶς, ἐνῶ μάταιον.

Τὰ μέτρα ἅτινα δέον νὰ ληφθοῦν καὶ διὰ τῶν ὁποίων καὶ μόνον παρέχεται εὐρὸ στάδιον προστασίας εἶναι ὅσα θὰ ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ καταργηθοῦν ὅλα ἐκεῖνα τὰ σκοτεινὰ καὶ ὑπουλά μέσα ἀδρόας καὶ κατὰ μυριάδας καταστροφῆς, καναριντιέρας, δίχτυα, παγίδες, τὰ μέτρα ἐπίσης προφυλάξεως ἀπὸ τοὺς φάρους καὶ τὸ μαζοῦν.

«Τῶν ἀρχῶν αὐτῶν τεθεισῶν, ληφθεῖσῶν δ' ἐπίσης ὑπ' ὅψιν, συνεχίζει ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς ἐπιτροπῆς, τῶν εἰς τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ κράτη ἰσχυουσῶν συνθηκῶν, καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπαρκὲς καὶ ὁρθόν εἶναι νὰ ἐπιτρέπεται τὸ κυνήγιον τῶν ὑδροβίων καὶ παρυδατίων μέχρι τῶν μέσων Ἀπριλίου, ἐξαιρουμένης τῆς πρᾶσινοκέφαλης πάπιας μόνον, ἥτις, ἐπειδὴ ζευγαρώνει πολὺ

ἐνωρίτερα, πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται μόνον μέχρι τέλους Φεβρουαρίου».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἶναι αὐτονόητον τὸ λογικὸν καὶ δίκαιον τῆς αἰτήσεως τοῦ Συλλόγου Καβάλλας, διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας ἐξαιρέτως ἐφαρμόζονται αἱ τιθεμεναι προϋποθέσεις τοῦ ἀνοι-

ξιάτικου κυνηγίου τῶν ὑδροβίων, ἐλοβίων καὶ παρυδατίων.

Δὲν δυνάμεθα δὲ σὺδδόλως νὰ εὐρωμεν ἰδιαιτέρους λόγους ἀπαγορεύσεως διὰ παρομοίας περιφέρειας, ὅταν δλόκληρος ἡ Εὐρώπη, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Θήρας, τὰ ἐκτεθέντα ἐφαρμόζει.

ΘΕΛΕΤΕ ΟΠΛΟ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΓΙΑ ΣΑΣ;

—Προτὸν προμηθευθῆτε ὄπλον, περάστε ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ μας, «ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ», Σταδίου 25

Ὁ τεχνικὸς Διευθυντὴς μας θὰ σᾶς προμηθεύσῃ ὄπλον κατάλληλον γιὰ σᾶς καὶ μετὰ τὰ χρήματα ποὺ διαθέτετε.

Ἐμπιστευθῆτε εἰς τὴν πείραν του καὶ τὴν ἀκαίρεσότητά του.

ΘΗΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ
ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΛΗΓΜΑΤΩΝ

Του Υποστράτηγου Κ.

Πολλάκις ἐγένετο λόγος εἰς τεχνικὰ ἄρθρα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀναγκαίων πληγμάτων πρὸς θανάτωσιν τοῦ θηράματος καὶ δὴ προκειμένου περὶ τυχαίων τοιούτων, ὡς εἶναι ἡ περίπτωσης τῆς δέσμης τῶν σκαγίων.

Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς καθωρίσθη εἰς 4, ἥτοι θεωροῦνται ὡς ἀπαραίτητα τέσσαρα πλήγματα, ἵνα τὸ θήραμα πέσῃ νεκρὸν ἐπὶ τόπον.

Τινὲς κυνηγοὶ θεωροῦν τὴν ἀρχὴν ταύτην τῶν 4 πληγῶν ὡς εἶδος δόγματος ἢ θεωρίας μὴ ἐχούσης σχέσιν μὲ τὴν πραγματικότητα.

Ἀλλὰ πράγματι ἡ ἀρχὴ αὕτη, δὲν εἶναι θεωρία, οὐδὲ δόγμα, οὐδὲ Νόμος, ἀλλὰ διαπίστωσις καὶ Κανὼν προερχόμενος ἐκ πολλῶν στατιστικῶν, καθ' ὧς ἀναγκαιοῦσι κατὰ μέσον ὅρον τέσσαρα βλήματα διὰ

προφανῶς 5, 6 καὶ 7 πλήγματα τῆς αὐτῆς βλητικῆς δυνάμεως θὰ ἔχουν βεβαίως μεγαλειτέραν πιθανότητα τῆς θανατώσεως τοῦ θηράματος.

Ἀλλ' ὅταν ἐπιζητήσῃ τις νὰ καθορίσῃ τὴν κατάλληλον γόμωσιν ὅπως φονεύσῃ ὠρισμένον εἶδος θηράματος εἰς τὴν μεγίστην δυνατὴν ἀπόστασιν, πρέπει τότε ἀναγκάως νὰ ὑπολογίσῃ τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν πληγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπαρκῆ ἅμα πρὸς φόνον τοῦ ζώου, ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι μεγαλύτερος δι' ὅλας τὰς ἀποστάσεις τὰς κατωτέρας τῆς ἀποστάσεως ὁρίου.

Ἀντίθετος ἄποψις καταφανῶς εἶναι σφαλερὰ, διότι θὰ κατέληγεν εἰς τὸν προσδιορισμὸν γομώσεως περιοριζούσης τὸ δυνατόν καὶ ἐπαρκὲς βεληνεκὲς τοῦ ὅπλου.

Ὁ καθορισμὸς εἰς 6 τῶν πληγμάτων εἰς τὴν ἀπόστασιν—ὄριον θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν χρησιμοποίησιν μικροτέρων σκαγίων ἢ ἐκείνων ἅτινα θὰ ἀπαιτοῦντο διὰ 4 πλήγματα.

Οὕτως θὰ εἴχομεν ὑπεραφθονίαν πληγμάτων εἰς τὰς μικροτέρας ἀποστάσεις, πράγμα ἀνωφελές· καὶ σχετικὴν ἀδυναμίαν βλητικῆς ἐνεργείας δι' ἕκαστον βλήμα εἰς τὰς μεγάλας ἀποστάσεις, πράγμα ἀποτελοῦν σοβαρὸν μειονέκτημα.

Ὅλα ταῦτα θὰ ἦσαν ἀνάξια λόγου ἂν ἐκεῖνο ποῦ ἀπόλλυται εἰς ζῶσαν δύναμιν εἰς τὴν περιπτῶσιν τῶν μικρῶν σκαγίων θὰ ἀνεπληροῦντο διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πληγμάτων. Θὰ ἐδέχετο οὕτως τὸ θήραμα μὲ ἴσην βλάβην, ἀλλὰ κατὰ διάφορον τρόπον, τὸ αὐτὸ ποσὸν ζώσης δυνάμεως ὡς ἐὰν ἐβάλλετο καὶ διὰ χονδροτέρων σκαγίων.

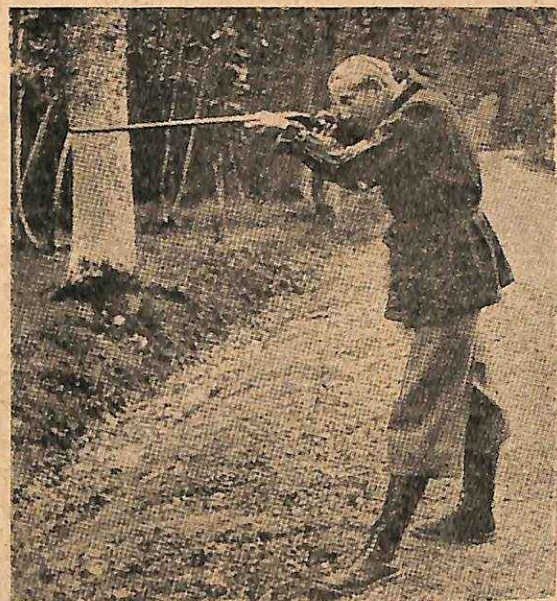
Ἀλλ' ἀκριβὲς ἡ ἀναπλήρωσις αὕτη δὲν λαμβάνει χώραν, διότι τὰ μικρότερα σκάγια ὑφίστανται μεγαλύτερας ἀποκλείσεις, ταχύτεραν ἀπώλειαν ταχύτητος καὶ συνεπῶς φονικῆς ἐνεργείας.

Ἐπὶ παραδείγματι γόμωσις 32 γραμμ. σκαγίων βαλλομένη μὲ ἀκριβῆ σκόπευσιν, διὰ κἀννης κυλινδρική Διαμ 12 εἰς ἀπόστασιν 40 μέτρων, κατὰ λαγῶν μέσου μεγέθους ὑπολογιζομένου εἰς ἐπιφανείαν 4 τετραγωνικῶν παλαμῶν, πλήττει τὸν στόχον διὰ 4 πληγῶν μὲ No σκαγίων 2, διὰ 4, 5 πληγῶν μὲ No 3, διὰ 5 πληγῶν μὲ No 4 καὶ δι' 6 πληγῶν μὲ No 5.

Ἄν δὲ ὑποθέσωμεν τὴν ἀρχικὴν ταχύτητα εἰς 360 μέτρα, ἕκαστον τῶν σκαγίων τούτων θὰ ἔχῃ εἰς τὴν ἀπόστασιν τῶν 40 μέτρων βλητικὴν ἐνεργεῖαν 0,70 τὸ No 2—0,50 τὸ No 3—0,40 τὸ No 4 καὶ 0,30 τὸ No 5.

Πολλαπλασιάζοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν πληγμάτων ἐπὶ τὴν βλητικὴν ἐνεργεῖαν, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ λαγὸς θὰ ἔχῃ κυπηθῇ διὰ ζώσης δυνάμεως ἴσης πρὸς 2,8 χιλιογραμμόμετρα διὰ τὸ No 2, 2,30 χιλ. διὰ τὸ No 3, 2 χιλ. διὰ τὸ No 4 καὶ 1, 8 χιλ. διὰ τὸ No 5.

Συνεπῶς ἐπιζητοῦντες νὰ πραγματοποιήσωμεν

Ἀκριβὲς στάσις σκοπεύσεως

νὰ ἔχῃ τις ὅχι τὴν βεβαιότητα, ἀλλὰ τὴν μεγίστην πιθανότητα νὰ θανατώσῃ ζῶντα ὄργανισμὸν.

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς 4 ἐξήχθη κατ' ἀρχὰς ἐκ μέσων ὁρῶν πολεμικῶν στατιστικῶν, καθ' ὧς ἐπὶ 4 πληγωθέντων ἀτόμων διὰ σφαιρῶν, τὸ ἐν ἐφρονεύθη.

Ἐπεξέτειναν τὰ δεδομένα ταῦτα εἰς τὴν βολὴν κατὰ περισσευτῶν διὰ σκαγίων καὶ διεπίστωσαν ὅτι ἀπαιτοῦνται τοὐλάχιστον 4 πλήγματα ἵνα καταπέσῃ νεκρὰ ἡ περισσότερὰ ἐντὸς τοῦ τεταγμένου κύκλου.

Καὶ ἡ διαπίστωσις αὕτη καθίσταται βεβαίωτης ὅταν ἀναλογισθῇ τις τὴν ταυτόχρονον προῦσιν 4 βλημάτων ἐπὶ τοῦ ζώου ὅτε ἡ κατάρριψις τοῦ θηράματος ἔσται βεβαία, ἔστω καὶ ἂν δὲν προσεβλήθῃ ζωτικὸν τι ὄργανον αὐτοῦ.

ἀριθμὸν πληγμάτων μεγαλιέτερον τοῦ 4, ὑφίσταμεθα ἀπώλειαν βλητικῆς ἐνεργείας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τοιαύτην τῶν σκαγίων No 2, κατὰ 15 ο)ο μὲ σκάγια No 3, κατὰ 30 ο)ο μὲ σκάγια No 4 καὶ κατὰ 40 ο)ο μὲ σκάγια No 5 ἅτινα καὶ μᾶς δίδουν εἰς τὴν ἀπόστασιν τῶν 40 μέτρων τὸν ἐπιζητούμενον ἀριθμὸν τῶν 6 πληγμάτων.

Ὡς βλέπομεν ἡ ἐλάττωσις τῆς βλητικῆς ἐνεργείας εἶναι σοβαρά.

Θὰ εἶναι βεβαίως ὀλιγωτέρα εἰς τὰς μικροτέρας ἀποστάσεις, ἀλλὰ πάντως θὰ ὑφίσταται.

Διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ὅθεν κατὰ τὸ μέγιστον δυνατόν τῆς βλητικῆς δυνάμεως τοῦ ὅπλου, πρέπει ν' ἀντιμετωπίσῃ τις τὸν ἀριθμὸν τῶν πληγμάτων ὑπολογίζων αὐτὸν εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατόν καὶ εἰς τὴν ἀπόστασιν—ὄριον.

Καὶ πρέπει ἀκόμη—ἀφ' ἑαυτοῦ νοεῖται—ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς νὰ ἦ ἐπαρκής. Καὶ πράγματι εἶναι δι' ὅσους λόγους ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν.

Ἀναμφιβόλως ὁ Κανὼν τῶν 4 πληγμάτων—καὶ ὡς κανὼν ἔχει τὰς ἐξαιρέσεις του—δὲν παρέχει τὴν πλήρη βεβαιότητα τῆς θανατώσεως τοῦ θηράματος ἐφόσον ἔχει ὡς βάσιν τὸν μέσον ὅρον μεγάλου ἀριθμοῦ εἰδικῶν περιπτώσεων.

Θηράματα τινά, εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν βεβαίως,

πληγέντα διὰ 4 βλημάτων δύνανται νὰ διαφύγῃσι.

Ἀντιθέτως ἀρκετὰ θηράματα δύνανται νὰ φονευθῶσι πλησσομένα διὰ 3, 2 ἢ καὶ 1 βλημάτων.

Τὸ μὲν ἀναπληροῖ τὸ δέ

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸν καθαρισμὸν ὑπολογισμῶν πιθανοτήτων θανατώσεως θηράματος ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βλημάτων ἅτινα πλήττουσιν αὐτό, τοιαύτη προσπάθεια θὰ ἦτο ματαία καὶ ἀνωφελής, καθόσον αἱ ἀντιδράσεις τῶν ζώντων ὁργανισμῶν ἀκολουθοῦσι βεβαίως Νόμους πολὺ διαφόρους τῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν.

Κατὰ βάθος, τὸ ζήτημα ποῦ ἐνδιαφέρει κυρίως τοὺς συναδέλφους κυνηγοὺς εἶναι νὰ γνωρίζουν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ χρησιμοποιοῦν ἐπιτυχῶς δι' ἕκαστον εἶδος θηράματος τὸ κατάλληλον διαμέτρημα σκαγίων καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀπόστασιν—ὄριον τῆς βολῆς τῶν (ποικίλλουσιν ἀπὸ 30—45 μέτρα) ἐξατομικημένων κυρίως ἐκ τοῦ διαμετρήματος τοῦ ὅπλου τῶν, τῆς γομώσεως τῶν φυσικῶν ἐν τῇ σχετικῇ ἀναλογίᾳ βίρους πυρίτιδος, βίρους σκαγίων καὶ εἰς τὸ διαμέτρημα τῶν τελευταίων τούτων.

Καὶ τὰς γνώσεις αὐτὰς θὰ τὰς δώσῃ ἡ μακρὰ πείρα καὶ αἱ συμβουλαὶ καὶ οδηγίαι τῶν γρηαιοτέρων συναδέλφων.

Υποστράτηγος Κ.

ΒΟΗΘΕΙΕΣ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Του Παθολόγου κ. Μ. ΜΠΑΚΟΥΡΗ

Τὸ κυνήγι λιγοστεύει, μὰ οἱ κυνηγοὶ πληθαίνουν. Εἶναι ἕνα πρᾶγμα, ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Κι' ὅσο πληθαίνουν οἱ κυνηγοὶ καὶ μάλιστα οἱ ἀπρόσεχτοι κυνηγοί, τόσο περὶ εὐκόλα γίνεται ἕνα μικρὸν ἀτύχημα εἴτε ἀπὸ ἀπροσεξία κάποιου ἄλλου, εἴτε ἀπὸ ἀπροσεξία τοῦ παθόντος. Γι' αὐτὸ δὲν θάταν καθόλου περιττὸ νὰ γράψωμε λίγα λόγια γιὰ μερικὰ μικροατυχήματα, χαρίζοντας ἔτσι μερικὲς γνώσεις σὲ ὅσους δὲν τις ξέρουν, γνώσεις ποῦ καμμιά φορὰ μπορεῖ νὰ σώσουν καὶ τὴ ζωὴ μας ἀκόμα.

Εἶναι νομίζομε ἀπαραίτητο κάθε κυνηγὸς νὰ ἔχῃ, ἐκτὸς ἀπ' τὶς γνώσεις τῶν περασμάτων καὶ τῶν ἄλλων σχετικῶν μὲ τὸ κυνήγι πραγμάτων, καὶ μερικὲς γνώσεις γιὰ τὰ μικροατυχήματα, ποῦ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ συμβοῦν καὶ στὸ κυνήγι, ὅπως εἶπαμε πάρα πάνω.

Καὶ ὡς δοῦμε πρῶτα τί πρέπει καὶ τί μποροῦμε νὰ κάνουμε σὲ μιὰ περίπτωσι μιᾶς μικροπληγῆς. Πρῶτον ὅμως ἀπ' αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρωμε, πῶς μέσα στὰ ἐφόδιά μας εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἔχωμε πάντα λίγο μπαμπάνι, λίγο οἰνόπνευμα, βάμμα ἰωδίου, γάζα, ἕνα ἐπίδεσμο καὶ μερικὲς Ἀσπιρίνες. Χωρὶς αὐτὰ τὰ μικροεφόδια δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο νὰ φανοῦμε χρήσιμοι σὲ μιὰ τέτοια περίστασι.

Ὅταν λοιπὸν ἔχωμε μιὰ πληγὴ μικρὴ ἀπὸ ἕνα κύτταγμα ἢ ἀπὸ ἕνα γροῖσμα, πρέπει πρῶτα, πρῶτα νὰ τὴν καθαρίσωμε ἀπ' τὶς ἀκαθαρσίες, ποῦ μπορεῖ νάχῃ ἀπάνω. Ἄν εἰμάστε κοντὰ σὲ μιὰ

πηγὴ, ἀμέσως πλένομε τὴν πληγὴ μὲ ἄφθονο νερό, κι' ἂν τὸ μέρος ποῦ εἶναι ἡ πληγὴ εἶναι ἡλιοφωμένο ὡς μὴ διστάσωμε νὰ τὸ σαπουνίσωμε κι' ὡς

Μεταφέρατε τὸν πληγωμένο στὴ πηγὴ.

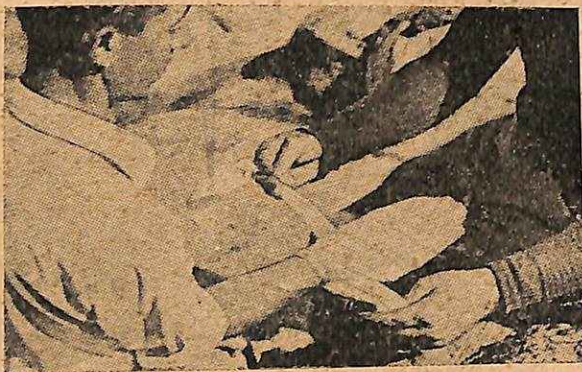
πάει νερό ἢ σαποῦνι καὶ στὴν πληγὴ. Δὲν ἔχομε νὰ πάθωμε τίποτα.

Αὐτὸ ποῦ λένε, ὅτι πέρνει νερό ἡ πληγὴ εἶναι ἀστεῖο πρᾶγμα. Ἡ μᾶλλον εἶναι λανθασμένη ἔκ-

φρασίδ αντί να πούνε πέρνει μικρόβια ή πληγή. "Αν λοιπόν το μέρος γύρω απ' την πληγή είναι λερωμένο, το σαπουνίζουμε καλά και άφθονα και το ξεπλένουμε με μπόλικο νερό.

Το πλύσιμο αυτό θα διώξει όλα τα γύρω μικρόβια, που μπορεί να βρίσκονται μέσα στις βρωμές και έτσι σώζει το τραύμα από τη μόλυνση. Αφού πλύνουμε λοιπόν καλά την πληγή και τα περίεξ με τη σαπουνάδα μας και τα ξεβγάλουμε καλά με καθαρό νερό, ύστερα με ένα στεγνό μπαμπάκι σκουπίζουμε την πληγή και την επαλείφουμε με λίγο βάμμα ιωδίου, βάζουμε επάνω λίγη γάζα και αραχτό μπαμπάκι και την δένουμε με έναν επίδεσμο.

Έννοείται, ότι αυτός που θα αναλάβει να καθα-

Στην αίμορραγία, δέσατε σφιχτά τον επίδεσμο.

ρίση την πληγή, πρέπει πρώτα, πρώτα να απολυμάνει τα χέρια του, δηλαδή να τα σαπουνίσει άφθονα και ύστερα να τα πλύνει με λίγο οινόπνευμα.

Και κατόπιν φροντίζουμε να πιάμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα στην πόλη, ώστε να μας κάνει μια καταλληλότερη θεραπεία ο γιατρός μας και προ πάντων να μας κάνει, αν το θεωρή σκόπιμο, έναν αντιτετανικό όρο γα να προφυλαχθούμε απ' τη φοβερή μόλυνση του τετάνου. Αυτό το τονίζουμε. "Αν μάλιστα το τραύμα έχει μολυνθεί με κοπριά ζώου, τότε ο κίνδυνος του τετάνου είναι μεγαλύτερος και έχουμε απόλυτη ανάγκη να καταφύγουμε όσο μπορούμε γρηγορότερα στο γιατρό μας.

Τώρα ας υποθέσουμε πως δεν έχουμε οινόπνευμα, βάμμα ιωδίου, γάζες κλπ. Αυτό βέβαια είναι μια άπρονοησία, όταν μάλιστα πιάμε κυνήγι παρέα, που μπορεί ένας μόνο να φροντίσει γι' αυτά και να μη τα φορτωθούμε όλοι. Τι θα κάνουμε όμως; Τότε θα πλύνουμε την πληγή με καθαρό νερό, θα τη δέσουμε με ένα μαντήλι καθαρό τελείως, αν είναι δυνατόν άπιαστο και θα τρέξουμε στο γιατρό να μας κάνει, ότι πρέπει.

Μια έπιπλοκή, που κάνει τα πράγματα σοβαρότερα, είναι, όταν το τραύμα αίμορραγεί. Γιατί εκτός απ' τα άλλα, πρέπει να ξέρουμε να σταματήσουμε την αίμορραγία. Τι θα κάνουμε;

"Όταν η αίμορραγία δεν είναι ακατάσχετη, όταν δηλαδή δεν έχει κοπή καμιά αρτηρία, τότε σταματάει με μια ισχυρή πίεση. Βάζουμε στο τραύμα, που αίμορραγεί άφθονη γάζα, γύρω, γύρω σε όλα τα μέρη που θα περάσει ο επίδεσμος άφθονο μπαμπάκι και δένουμε σφιχτά με τον επίδεσμο. Σιγά, σιγά η αίμορραγία θα σταματήσει.

"Όταν όμως η αίμορραγία είναι σημαντική, σημεῖο, συνήθως, ότι κάποια αρτηρία κόπηκε, τότε πρέπει να ενεργήσουμε ως εξής: "Αν το τραύμα εδρίζεται σε ένα άκρον, δηλαδή σε δάκτυλο ή σε χέρι ή σε πόδι, τότε δένουμε το μέλος (χέρι ή πόδι) απάνω λίγο απ' την πληγή σφιχτά ώστε να σταματήσει ή αίμορραγία ή μεγάλη, καθαρίζουμε, όπως είπα πάρα πάνω, το τραύμα, το δένουμε κι' αυτό σφιχτά και δρόμο ολοταχώς για το γιατρό μας.

"Αν όμως το τραύμα βρίσκεται στον κορμό, ή γενικώς όπου δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε το σφιχτό δέσιμο απάνω απ' την πληγή, τότε κάνουμε μια καθαριότητα ταχύτατα, βάζουμε ένα σφιχτό επίδεσμο όπως μπορούμε και τρέχουμε για το πλησιέστερο κέντρο, που θα βρούμε γιατρό, γιατί κινδυνεύει ή ζωή του παθόντος απ' την αίμορραγία και θα ωφεληθώ τόσο περισσότερο, όσο γλιτωρότερα εφαρμοσθώ ή αιμόστασις από ε' α γιατρό.

Και ή περίπτωση σκαγιώματος είναι μία περίπτωση τραύματος. "Όταν έχουμε την άτυγία να μ' ας τουφεκίσουν κανένας συνάδελφος, τότε άμέσως θα γυμνώσουμε το σκαγιωμένο μέρος και θα το περιποιηθούμε, όπως όλα τα τραύματα, με ή διαφορά, ότι πρέπει να μ' ας δη σύντομα γιατρός για να μ' ας βγάλει, όσα σκάγια μπορέσει απ' το κορμί μας.

"Ισως αυτά που γράψαμε, να θεωρηθούν λιγάκι άνιαρά. Είναι όμως πολύ ωφέλιμα. Κι' όσο άπλεις κι' αν θεωρηθούν αυτές οι γνώσεις, μπορεί καμιά φορά χάρης σ' αυτές να σωθώ μια ανθρώπινη ζωή.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΡΗΣ

Γιατρός—Παθολόγος

ΤΟ ΦΥΣΙΓΓΙΟΝ

ROTBΑ·Ι·Λ-ΧΙΤΛΕΡ

Είναι το νέον περίφημον προΐον
της Γερμανικής φυσιγγιοποιίας

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΦΥΣΙΓΓΙΟΝ

ROTBΑ·Ι·Λ-ΧΙΤΛΕΡ

Τα αποτελέσματά του,
θα σ' ας καταπλήξωσι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Ερμού 50β ΑΘΗΝΑΙ Τηλεφ. 21357

ΟΤΙ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Του συνεργάτου μας κ. ΒΑΣ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΤΑ ΤΣΙΧΛΟΚΟΤΣΥΦΑ

Δέν έχουν καλοπροφίσει να περάσουν τα ορνύκια, που σημειώνουν για τα μέρη μας με τις τελευταίες τους, άρροπορημένες εμφανίσεις το τέρμα του καλοκαιριού κυνηγιού, και να σου, από τις πρώτες κιόλας μέρες του Οκτώβρη, ένα φευγ λέο **τσι-τσι** στον άγέρα. Το άκουσμά του και μόνο φέρνει άμέσως την εικόνα του χειμώνα στον κυνηγό.

Τσίχλα!... Κοιμήδες, σβέλτες, μινιόν, περιποιημένες στην εμφάνισή τους σαν δεσποινίδια, κάνουν την εμφάνισή τους όπου πυκνή, πράσινη τούφα, οι χαριτωμένες κόρες των βορεινών δρυμών, που έννοούν όπωσδήποτε να παραχειμάσουν στο γλυκύ παραμεσόγειο κλίμα. Στην άρχή, άρχή, τις πρώτες μέρες του Οκτώβρη, δέν είναι παρὰ ελάχιστα, οι πύο ριγηλές ίσως—έκεινες που συνηθισμένες από άλλα χρόνια στο ταξίδι βιάζονται να απολαύσουν ξανά το ήμερο θάλαπος των φθινοπώρων μας.

"Όσο προχωρεί ο καιρός και σφίγγει το κρύο, τόσο πληθαίνουν, έρχονται παρέες, παρέες, μια είκοσαριά ή τριάντα ή καθεμιά, και κάθε παρέα διαλέγει κι' από ένα μέρος για δικό της. Πράσινες πυκνές τούφες με ύγρα κάπως εδάφη κοντά και με ελαιώνες, είναι ή μεγάλη άδυναμία του.

"Όστόσο, καθώς όλοι ξέρουμε, δέν είναι όλες οι τσίχλες ένα είδος, είναι περισσότερα είδη και καθένα έχει τα δικά του χούια και τις δικές του συνήθειες. Κοινότερα βέβαια είναι μόνο δύο, ή κοινή τσίχλα και ή γερακότσιχλα. Αυτά και ξέρουν οι περισσότεροι κυνηγοί "Υπάρχουν όμως κι' άλλα.

"Ηδη ο "Αριστοτέλης, ο πατέρας της φυσικής ιστορίας, σημειώνει: «Κιχλὼν δ' εἶδη τρία» ή μὲν ἱσοβόρος· αὕτη δ' οὐκ ἐσθίει ἀλλ' ή ἱξὼν και ρητίνην, τὸ δὲ μέγεθος ὅσον κόττα ἐστίν. "Ετέρα τριχάς αὕτη δ' οὐκ ἐσθίει, τὸ δὲ μέγεθος ὅσον κόττυφος. "Αλλη δι' ήν καλοῦσι τινὲς ἱλιάδα, εἰλικρίστη τε τούτων και ήττον ποικίλη».

"Η σημερινή επιστήμη έχει καθορίσει πολύ περισσότερα βέβαια είδη, σαφώς διακρινόμενα. Μαζύ με τα κοτσύφια και μερικά άλλα ακόμα πουλιά, τα κατατάσσει σε μια ιδιαίτερη ομάδα, τα **Κιχλόμορφα**. Στην Ελλάδα, από τις ιδίως τσίχλες, έχουν παρατηρηθώ πέντε είδη, τα όποια και θα περιγράψουμε, αρχίζοντας από το κοινότερο και γνωστότερο.

1. **Κίχλη ή φιλόμελος**, (ή ή κοινή). *Turdus philomelus philomelus* Brehm. Πανελλήνιος όνομασία: **τσιχλα**, άπαράλλαχτο δηλαδή το άρχαιο όνομα Κίχλα, (Δωρικά **Κίχληλα**), το όποιο χωρίς άλλο τσίχλα θα προφερόταν (Κίχλα), φτιαγμένο κι' αυτό από το τσι- τσι του πουλιού. Αυτή είναι κι' ή ειδικότερα όνομαζόμενη από τον "Αριστοτέλη **Τριχάς**, που έχει το μέγεθος κόττυφα και που εδὲ φθέγγεται».

Ξέροντας κανείς πως την τσίχλα αυτή την πάνουν άνέκαθεν στην ύπαιθρό μας με συροθηλίες από τσίχλες ούρας αλόγου, θα έκλινε να ύποστηρίξω πως το ειδικευτικό αυτό όνομα σήμαινε τσίχλα

που πιάνεται με συροθηλίες από αλογότριχες.

Πιθανώτατα όμως προέκυψε για άγνωστης ένυμολογίας και προέλευσης πανάρχαιο όνομα, το ίδιο που στα άγγλικά έχει γίνη thrush, στα γερμανικά drossel και στα λατινικά turdus. "Αλλά αυτά είναι δουλιές των γλωσσολόγων να τα ξεδιαλύνουν. "Αξίζει μόνο να σημειωθώ έδω ότι σφαλερής είναι ή ταύτιση του όνόματος **τριχάς**, που έκαμε ο Λινναίος, με ένα είδος τσίχλας, πολύ σπάνιο στην Ελλάδα, το *turdus pilaris* (*pilaris*=τριχάς).

Το άνάστημά της είναι περί τα 23 εκατοστά, το φτερούγι περί τα 12. Οι χρωματισμοί, γνωστοί σε όλους. Πρέπει μόνο, προκειμένου να τη διακρίνουμε από το ύπ' άριθ. 3 είδος (*turdus musicus*) να θυμόμαστε ότι τα πτερά της άποκάτω απ' τα φτερούγια είναι **γκρίζα** και ότι οι πιτσιλάδες στο στή-

Τσίχλα ή κοινή

θος της και την κοιλιά της είναι κατακευματισμένες παντού με την ίδια περίπου πυκνότητα.

Με το χάραμα ήδη βρίσκεται σε κίνηση. Πεταίει από δώκι' από κεί στις τούφες βόσκοντας, αναπαύεται λίγο κατά το μεσημέρι, κι' έπειτα ξαναρχίζει πάλι τη δουλειά της ως το σούρουπο, που θα πετάξει να κοιμηθεί στα δέντρα που έχει διαλέξει. "Η ένκινησία της και ή έξυπνάδα της είναι μεγάλη, χρειάζονται δέ πολλά τεχνάσματα και προφυλάξεις για να μπορέσει να τη σώσει ή κυνηγός άμα δέν είναι τσουχτερή παγωνιά.

Μόλις νοιώσει τον κυνηγό να σιμόνη στην τούφα που βόσκει, χώνεται περπατηστά μέσα και φτάνει ταχύτατα στην αντίθετη πλευρά, έτοιμη να πετάξει

μέ το παραμικρό, βάνοντας προπέτασμα την τούφα. Τό ίδιο κάνει και σέ δέντρο όταν καθίζει. Σέ τέτοιες περιπτώσεις ματαιοπονει κανείς όταν είναι μόνος του. Χρειάζεται νάναι δυο κυνηγοί, ένας νά κρατά τη μιά μεριά κι' άλλος την άλλη, κι' ένα σκυλί πού νά μή δειλιάζει νά χώνεται στα πυκνά.

Χρειάζεται όμως τότε και μεγάλη προσοχή μή συμβή κανένα δυστύχημα. Τό σκυλί άλλως τε είναι και άλλοι χρήσιμο στο κυνήγι της τσίχλας, πού συχνά καταντάει ένα από τὰ δυσκολότερα: φτερουγάτη αν πέση ή τσίχλα σιμά σέ πυκνά, δηλαδή μέ χτυπημένη τη φτερούγα της μόνο, απελπίσου πώς θά τή βρής. Μέ σβελτάδα πέροδικας θά τρέξη νά χωθή στο πρώτο σίγουρο κλαδί και τότε νομίζει πώς ανοίγει ή γή και την καταπίνει. Ο φουκαράς ό σκύλος σου θά τραβήξη τό διάβολό του για νά καταφέρει νά την ξετουπώσει από τις πιδ μπερδεμένες ρίζες πού θάχη χωθή και δέ χρειάζεται παρά λίγο κακόρεξος νάναι, για νά την παρατήρη νά πάη νά κουρευτεί.

Αμα σφίξη όμως καμιά παγωνιά, ή τσίχλα χά-

νει ολότελα και την ευκίνησή της και τό ήθικό της. Αναπομπουλισμένη, συμμαζεμένη, πένθιμη, κάθεται σέ κανένα ξερόκλαδο σάν νά κλαίη τη μοίρα της και γίνεται τότε εύκολη λεία κάθε έχθρου της.

Αργά τό Μάρτη, τόν Απρίλη μάλιστα οί πιδ νωθρές, μάς εγκαταλείπουν γυρίζοντας νά φωλιάσουν στις βορεινές πατρίδες τους.

Ο κυνηγός τών νοτίων μερών της Εύρώπης μέ τό δίχηό του θά αναρωτιέται τι τους ήρθε τών ζωολόγων κι' ονομάσανε τό πουλί αυτό, μέ τό ξερό τοί-τοίτ πού αφήνει και πού ό Αριστοφάνης στους Αχαιοί του λέγει «πότερον ακρίδες ή διόν έστιν, ή κίχλαι», τι τους ήρθε και τό ονομάσανε «φιλόμελο» και «μουσικό» (ή παλαιότερη επιστημονική όνομα-

σία του είδους ήταν, έσφαλμένως, Κίχλη ή μουσική turdus musicus). Έχει δίχηο.

Αν όμως βοεθή άνοιξη στη βόρεια Ευρώπη κι' ακούση μέ τό βραδάκι νά ξεχύνονται μεσ' άπ' τις δροσερές λόχμες χείμαρροι μελωδικοί, όμοιοι και καλλίτεροι μέ τό κελάδημα του κότσυφά μας, και μάθει πώς τό πουλί πού τους τονίζει δέν είναι άλλο παρά ή τσίχλα μας, τότε θά δώση δίχηο και στους ζωολόγους. Έτσι. Κοντά στην παροιμιώδη νοστιμιά του φαγιού της, πού την έχει κάμη περίφημη σέ όλο τόν κόσμο, ή χαριτωμένη αυτή και έξυπνότερη φιλενάδα μας είναι και μεγάλος μελωδός μόλις ση-μάνει ή ώρα τών ερώτων.

2. **Κίχλη ή ίξοβόρος** (ή άπλως ίξοβόρος). Turdus viscivorus viscivorus L. Κν. **Γερακότσιχλα**. Τσάρα, τσαρτσάρα (Θεσσ.), Κυριαρίνα (Παρν.), δεινρότσιχλα, αερότσιχλα (Κερατιά). Αναστ. 0,27 περίπου, φτερούγι 0,15 και περισσότερο. Χωρίς πολύ χτυπητές διαφορές στους χρωματισμούς κλπ. από την προηγούμενη, διακρίνεται μέ πρώτη ματιά από τόν κατά πολύ μεγαλύτερον όγκο της. Είναι ή μόνη από τις τσίχλες, ή όποία σέ περιορισμένον βέβαια αριθμό φωλιάζει και στην Ελλάδα. Μεταναστευτική-μειατοπιστική.

Αγαπάει ψηλά δάση, μάλιστα από έλατα, όπου βρίσκει ίξό, για του όποιου τόν καρπό τρελλαίνεται.

Τα «Κινηγετικά Νέα»

Εύχονται εις τους συνδρομητάς
και αναγνώστας των, εύτυχι-
σμένο και μέ άρθωνα κυνήγια

τό 1935

Έννοείται ότι τρώει και νεροσκούληκα, έντομα και λογής λογής μικρούς καρπούς όπως και οί άλλες τσίχλες και τὰ κοτσύφια. Αμα πιάση βαρυχειμωιά κατεβαίνει στα πεδινότερα και άλτρουει από δώ κι' από κει.

Τό πέταμά της είναι ίσιο και άπαλό από δέντρο σέ δέντρο, ή μιά μεγάλη καμπύλη μακρύτερα. Μόλις σηκωθεί αφήνει εκείνο τό χαρακτηριστικό της τσάρο-τσάρο, στο όποιο χρωστάει και τὰ όνόματα Τσάρα, κυριαρίνα κλπ. Χάμω μετακινείται μέ μεγάλη, λιχνιστά πηδήματα. Είναι πολύ θαραλλέα και δέ δειλιάζει νά ριχτή και σέ άρπαχτικά, άμυνόμενη.

Τήν άνοιξη κελαηδία κι' αυτή, περίπου σάν κότσυφας. Είναι τό μεγαλύτερο από τὰ ωδικά μας πουλιά, τό κρέας της όμως πολύ απέχει από του νά έχη τη νοστιμιά της προηγούμενης. Χτυπιέται μέ σιάνια 7-8 (ή φιλόμελος 8-9).

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Βασ. Δασκαλάκης

Τμηματάρχης Υπουργείου Γεωργίας

Σημ.—Στά «Πουλιά της Ελλάδος» του προηγούμενου φύλλου πέρασαν μερικά τυπογραφικά λάθη και άβλεψίες. Παρακαλώ στη σελίδα 105 άντι Pelecanus onocrotalos νά διορθωθή Pelecanus onocr-onocrotalus. Στη σελίδα 106 πρώτη γραμμή άντι **τιμόνια**, νά γραφή **κουπιά**.

Β. Α.

ΘΗΡΕΥΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ο ΦΙΛΟΚΥΝΗΓΟΣ

Του κ. Σ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΥ

Νομίζω ότι δέν θά μπορούσα νά διαλέξω καταλληλότερον θέμα διά τό πρωτοχρονιάτικο τεύχος τών «Κυνηγετικών Νέων» από μερικές εικόνες παρμένες εκ της μυστικοπαθείας πού περιβάλλει τόν άρχαϊον μινωϊκόν και μυκηναϊκόν πολιτισμόν.

Είς άμφοτέρους, τό ευγενικό αυτό σπόρ κατέχει μιά τόσον σπουδαία θέσι, ώστε τὰ ωραιότερα έργα της τέχνης, τὰ ωραιότερα σαλόνια τών τότε άνακτόρων νά κοσμοούνται μέ παραστάσεις κυνηγιού. Είς την Κρήτην ή παθητική άγάπη της θήρας μετεδόθη από της μινωϊκής εις την ελληνικήν εποχήν, και έτσι έδιαλείπτως από του έτους 3.000 π. Χ μέχρι τών πρώτων αίωνων του Χριστιανισμού, οί Κρήτες ήσαν δεινοί κυνηγοί και έποιούντο περι πολλού τόν τίτλον, τόν όποϊον έδωκα εις την παρούσαν μελέτην.

Για έναν από ήμās τους συγχρόνους κυνηγούς αϊ τότε κυνηγετικά ι συνθήκαι θά ήσαν θαύμα και παράδεισος. Απέραντα δάση εκάλυπταν την Ελλάδα και την Κρήτην. Η διαρκώς προσδεύουσα έπιστήμη μάς αποκαλύπτει και από μίαν άγνωστη πτυχή της αρχαίας ζωής.

Έτσι μπορούμε νά βεβαιώσωμεν σήμερα, ότι κατά την μινωϊκήν εποχήν ή Κρήτη εκάλυπτετο από πυκνά δάση έλάτης ή όποία τώρα επί της νήσου είναι άγνωστος.

Έν τούτοις διά τόν τότε κυνηγόν ή έπιτυχία της κυνηγετικής εκδρομής ήτο πρόβλημα όχι διλιγότερον δύσκολο από σήμερα. Ο άρχαίος κυνηγός δέν διέθετε τουφέκι και πυρίτιδα. Έτσι τὰ μικρά θηράματα και ιδιαιτέρως τὰ πτηνά ήσαν δι' αυτόν πράγματα σχεδόν άνέφικτα. Τα κυνηγούσε βεβαίως και αυτά, άλλ' έπρεπε νά βασίλειται εις μόνους τους βρόχους, τους ίξους και τās παγίδας. Από τās αϊγυπτιακās άπεικονίσεις γνωρίζομεν μερικές σκηνές τοιούτου είδους.

Τό χονδρό κυνήγι άπεναντίας ήτο τό κύριον θήραμα τών παρχαίων εκείνων συναδέλφων μας. Είς την Πελοπόννησον ήμπορούσαν τότε νά κυνηγούν ακόμα τόν λέοντα, την έλαφον και την δορκάδα. Είς την Κρήτην επίσης την έλαφον, την δορκάδα, και πρὸ παντός τόν αϊγαγον, τό πολύκλαυστον ά-

γρίμι του όποιου τό είδος σήμεραν χαροπαλαίει, χωρίς κανείς νά συγκινηται.

Ηδη από την περίοδον της πρωτομινωϊκής εποχής (3000-2000 π. Χ) κατέχομεν σφραγίδας, πού άλλοτε θά ήσαν τὰ έμβλήματα μανιωδών κυνηγών. Έδώ βλέπομεν τὰ άγρίμια νά αναπαύονται ή νά βόσκουν, εκει τὰ καταδιώκουν ωραία κυνηγετικά σκυλιά εις τους λιγγωώδεις βράχους, όπου και σήμεραν ακόμη ενδαισιώνται.

Άλλοι βλέπομεν τὰ άγρίμια, την παρουσίαν του δασώδους τοπίου και τόν νεαρόν κυνηγόν, όστις γοναπιστός προσπαθεί νά σκοπεύση προσεκτικά τό ζώον μέ τό τόξον. Τό βέλος είναι έτοιμον νά πετάξη διά νά χωθή εις τὰ πλευρά του άνυπόπτου ζώου,

ένῳ τό γυνασμένο ευπειδές σκυλί μέ αγωνιώδη προσδοκία ν στέκεται πίσω από τόν άφέντη του.

Τό κυρίως κυνηγετικόν όπλον δι' αυτά τὰ θηράματα ήτο φυσικά τό τόξον, οί δέ παλαιοί Κρήτες έφημίζοντο δι' αυτό ως δεινοί τοξόται. Φυσικά τάχονδρότερα θηράματα τὰ εκυνηγούσαν μέ άλλα όπλα

βαρύτερα. Ένα περίφημον χρυσοκόλλητον έχειρίδιον του έτους 1600 π. Χ. περίπου, τό όποιον εύρίσκεται σήμεραν εις την μυκηναϊκήν αίθουσαν του Έθνικου Μουσείου, παριστάνει θήραν λέόντων. Οί άτρόμητοι κυνηγοί, όπλισμένοι μέ δόρατα και άσπίδας, παλαίουν σῶμα μέ σῶμα πρὸς τὰ θηρία. Ένας εξ αυτών κρατεί τόξον. Άλλος έχει ριφθή κατά γής από μαινόμενον τραυματισμένον λέοντα, ένῳ οί συγκυνηγοί του προσπαδοῦν νά τόν σώσουν από τὰ νύχια του τρομερού άγριμαίου.

Όπως διόλου διαφορετική έξησκείτο ή θήρα του πελωρίου πρωτογόνου ταύρου (Bos primigenius), τόν όποιον συνήθιζαν νά συλλαμβάνουν ζωντανόν διά νά κάμνουν μέ αυτόν τās περιφήμους ταυρομαχίας των. Τα δύο περιλάλητα χρυσά ποτήρια του Βαφειού παριστάνουν ένα τέτοιο θέμα. Είς τό ένα ποτήριον έχουν δέσει ήδη ένα ταύρον από τό πόδι και τόν τραβοῦν.

Είς τό άλλο παριστάνεται μία πολύ δραματικώτερα στιγμή. Δίκτυα από χονδρά σχοινία έχουν στη-

Τα περίφημα χρυσά ποτήρια του Βαφειού. Θήρα ταύρων—περί τό 1500 π. Χ.

θῆ μεταξὺ δύο δένδρων, ἀπ' ἐκεῖ ποὺ θὰ περνοῦσαν τὰ πελώρια ζῶα. Ἐνα ἐξ αὐτῶν ἔχει ἤδη ἐμπλακῇ μέσα εἰς τὸ δίκτυ. Ἐνα ἄλλο ἀπομακρύνεται μὲ πελώρια πηδήματα. Ἐνα τρίτον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ διαφύγῃ ἐπίσης, προσβάλλεται ἀπὸ δύο ἀόπλους ταυρομάχους. Ὁ ἕνας ἔχει ριφθῇ κατὰ γῆς ἀπὸ τὸ μαινόμενον θηρίον, ὁ ἄλλος ὅμως κατώρθωσε νὰ τὸ συλλάβῃ ἀπὸ τὰ πελώρια κέρατα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει ἐμπαλακῇ μὲ τὰ χέρια μαζὶ καὶ μὲ τὰ πό-

Σφράγισμα ἐκ τοῦ Ἀνακτόρου τῆς Κνωσσοῦ: Πανθηροκυνηγός. (Περὶ τὸ 1700 π. Χ.).

δια. Σπὸρ ποὺ ἀπαιτεῖ τόσην ἐπιτηδεύτητα καὶ τόλμην, ὥστε σχεδὸν διαφεύγει τὰ ὄρια τῆς ἡμετέρας ἀντιλήψεως.

Ἡ ἀπιστεύτως ριψοκίνδυνη αὐτὴ θήρα μᾶς εἶναι γνωστὴ καὶ ἀπὸ μίαν μινωικὴν σφραγίδα, τῆς ὁποίας παραθέτομεν τὴν εἰκόνα: Ὅταν τὴν διαβάσωμεν αὐτὴν τὴν εἰκόνα, μᾶς διηγείται ὡς ἐξῆς περίπου τὴν ἀκολουθουμένην τακτικὴν: Διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν πηγῶν καὶ ρυακίων ἔχουν φέρεται τὰ ζῶα σὲ σημείον τρομερῆς δίψας, ὥστε νὰ ἀναγκασθοῦν νὰ προσέλθουν σὲ ἕνα τεχνητὸν δοχεῖον γεμάτο ἀπὸ νερό, τὸ ὁποῖον ἔχει τοποθετηθῇ καταλλήλως.

Ὁ ταυρομάχος ἐνεδρεύει παραπλευρῶς, ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον ἢ δένδρον. Ὁ πελώριος ταῦρος διαίσθάνεται τὸν κίνδυνον. Τεντώνει τοὺς μυκτῆρας του καὶ ὁσφραίνεται τὸν ἀέρα. Ἡ δίψα ὅμως τὸν βασανίζει καὶ ἐκὼν ἄκων ἀποφασίζει νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ νερὸ μὲ ἀπείρους προφυλάξεις καὶ δοκιμάζει φοβισμένως νὰ δροσισθῇ. Ὁ ἀτρόμητος κυνηγὸς τότε, ὅπως ὁ δῦτης, ρίπτεται ἐπάνω του ἀφ' ὕψους καὶ τὸν συλλαμβάνει ἀπὸ τὰ κέρατα. Μεγαλύτερον θάρρος καὶ ἐπιδεξιότητα εἶναι δύσκολον νὰ συλλάβῃ ἢ ἀνθρωπίνη φαντασία!

Ἀλλὰ τὸ πλέον ἐκπληκτικὸν ἴσως παράδειγμα ἡγεμονικοῦ κυνηγεσίου, μᾶς παρέχει ἡ περιφημὸς τοιχογραφία ἐκ τοῦ ἀνακτόρου τῆς Τίρυνθος, ἡ ὁποία δυστυχῶς εἶναι πολὺ κατεστραμμένη. Τὸ μεγαλύτερον τεμάχιον μᾶς δεικνύει, ἕνα μεγαλοπρεπὲς ἀγορῶν, τὸν ὁποῖον, διαπερασμένον ἤδη ἀπὸ ἕνα ἀκόντιον καὶ λυσσῶντα ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν ὀργήν, προσβάλλουν οἱ βασιλικοὶ σκύλοι. Ζῶα ὠραῖα καὶ περιποιημένα, μὲ μεγάλες βούλες εἰς τὸ σῶμα τους, μὲ ταινίες καὶ περιλαίμια εἰς τοὺς τραχήλους.

Ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα κομμάτια τῆς τοιχογραφίας, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1300 - 1400 π.Χ., συνάγομεν τὰ πλέον ἐκπληκτικὰ συμπεράσματα διὰ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ ἥθη τῆς τότε ἐποχῆς: Εἰς τὸ κυνήγι αὐτὸ μᾶζι μὲ τοὺς ἀνδρες εἶχαν λάβει μέρος

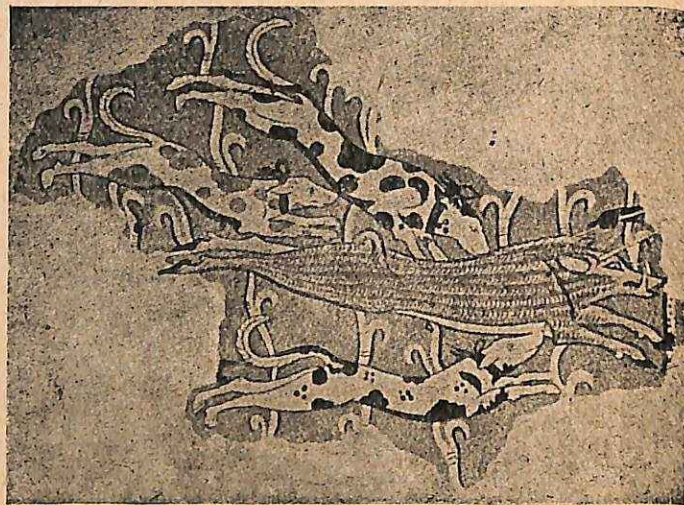
καὶ γυναῖκες κυνηγοί. Ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ πίσω οἱ βασιλικοὶ κυνοτρόφοι, οἱ ὁποῖοι ὠδηγοῦσαν σκύλους δεμένους. Καὶ τέλος, εἰς τὴν οὐρὰν τῆς πομπῆς, παριστάνοντο πολυτελέστατα ἐμφανιζόμενες αὐλικὲς κυρίες ἐπάνω εἰς ἄρματα, συρόμενα ἀπὸ κατὰ κόκκινα ὄραϊα ἄλογα.

Ἐρχονται διὰ νὰ συγχαροῦν τοὺς ἡγεμονικοὺς κυνηγούς: Ἐρχονται διὰ νὰ ἐμψυχώσουν τὴν συντροφίαν καὶ νὰ πανηγυρίσουν τὴν λήξιν τοῦ κυνηγεσίου μὲ ἕνα πλούσιον πρόγευμα: Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, βλέπομεν ἡδὴ καὶ ἔθιμα, ποὺ μᾶς παρουσιάζουν ἐκπληκτικὴν ἀναλογίαν πρὸς τὰ κυνηγῆσια τῶν βασιλικῶν αὐλῶν καὶ τῶν εὐγενῶν τῆς Δύσεως.

Οἱ Ἕλληνικοὶ μῦθοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς διέσωσαν τὰς ἀπηχίσεις τῆς μυκηναϊκῆς Ἑλλάδος, ὁμιλοῦν διὰ τὴν διοργάνωσιν ἑνὸς παρομοίου ἡγεμονικοῦ Κυνηγεσίου: Εἶναι ἡ περιφημὸς θήρα τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ γηραιοῦ Οἰνέως, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἥρωος Μελεάγρου, μαζεύνονται γόνιοι ἡγεμονικῶν οἰκῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ κυνηγήσουν τὸν τρομερὸν Κάπρον, ὅστις ἐλυμαίνετο τὴν χώραν.

Δὲν ἔλειπεν καὶ τὸ ὠραῖον φύλον, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσώπευεν ἡ ὄραϊα καὶ τολμηρὴ πριγκιποπούλα Ἀταλάντη, ἡ ἐπιδέξια τοξότις ποὺ πρῶτῃ ἐπλήγωσε τὸ θηρίον καὶ ποὺ κατὰ τὸ μοῖραϊον τῆς κάθε ὠραίας γυναικὸς, ἀναψε στὸ τέλος ὀλέθρια φωτιά μετὰ τῆς παρέας τῶν ἡρώων κυνηγῶν.

Πόσον ἐπεμελοῦντο τὸ κυνήγιον εἰς τὸ ἀπέραντον παλάτι τῆς Κνωσοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μέγαρα τῶν προυχόντων, μᾶς δεικνύουν καθαρὰ αἱ διάφοροι σφραγίδες. Μία ἐξ αὐτῶν παριστάνει πελώριον μολλοσσόν, ἀσφαλῶς εἰσαχθέντα ἐξ Ἀσίας, κρατούμενον μὲ παχύτατον σχοινὶ ἀπὸ τὸν κυνοκόμον. Ἦτο

Τοιχογραφία τοῦ Ἀνακτόρου τῆς Τίρυνθος. Θήρα ἀγορῶν, (περὶ τὸ 1400 π. Χ.).

πολύτιμη ράτσα σκυλιοῦ διὰ τὰ χονδρὰ θηράματα.

Εἰς τὸ Ἀνάκτορον συνετηρεῖτο ἴσως καὶ ἰδιαίτερον σῶμα βασιλικῶν κυνηγῶν, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ ἕνα σφράγισμα τῆς Κνωσοῦ ποὺ ἡμενηνεύθη ἀπὸ τὸν Ἐβανς ὡς θεῖα μορφή πολεμικοῦ θεοῦ. Εἶναι ὅμως ἀσφαλῶς ἕνας πανθηροκυνηγὸς τοῦ βασιλέως. Ὁ ξενότροπος πῖλος του μᾶς δείχνει ὅτι ὁ κραταῖος θα-

λασσοκράτωρ τῆς Κνωσοῦ τὸν εἶχε φέρεται μαζὶ μὲ τὸ ζῶον τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, διὰ νὰ ἐξασκῇ τὸ περιεργὸν αὐτὸ κυνήγι.

Διότι ἀντὶ κυνός, ὁ κυνηγὸς συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα πειθήνιον καὶ ὠραῖον πάνθηρα. Ὁ πάνθηρ οὗτος ἦτο ἰδιαίτερον ἀσιατικὸν εἶδος, τοῦ ὁποῖου τὸ κυνήγι ὁμοιάζει μὲ τὸ τοῦ ἱέρακος. Ἐκάλυπταν δηλαδὴ τὴν κεφαλὴν τοῦ ζῴου μὲ ἰδιαίτερον καλύπτραν καὶ μόλις ἀνεφαίνετο τὸ θήραμα ἀποσύροντες τὴν καλύπτραν αὐτὴν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ πάνθηρος, τὸν ἔρριπταν ἐναντίον τοῦ φεύγοντος ἀγριμαίου, τὸ ὁποῖον οὗτος τάχιστα συνελάμβανε.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ ἄφωνα μνημεῖα μᾶς δείχνουν μὲ τὸν πλέον ἀνθεντικὸν τρόπον, πόσον ἡ θήρα ἦτο ἀνέκαθεν ἀγαπητὴ καὶ ἐθεωρεῖτο ἀσχολία ἀνταξία βασιλέων. Τὴν ἀγάπην αὐτὴν ἐκληρονόμησαν καὶ οἱ κατόπιν δωρικοὶ Κρῆτες ἀπὸ τοὺς μινωικοὺς προκατόχους των.

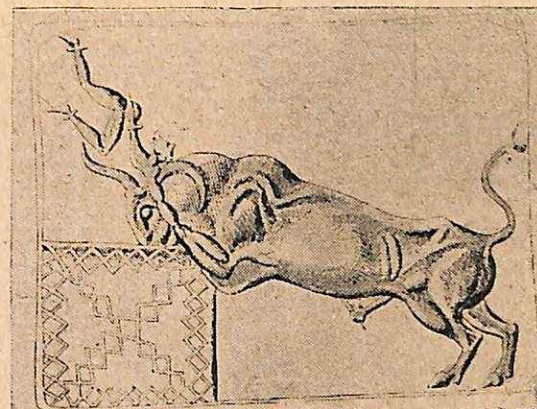
Καθ' ὅλην τὴν ἀρχαιότητα ἦσαν δεινοὶ τοξόται καὶ περιφημοτάτοι κυνηγοί. Οἱ μεγάλοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ διδάσκουν τοὺς ἐφήβους ὅλα τὰ μυστικά τῆς θήρας καὶ τῆς χρήσεως τῶν ὄπλων. Συμφώνως πρὸς τὰ δωρικά τῶν ἔθιμα εἶχον συνδέσει τὸν θεσμόν αὐτὸν μὲ τοὺς περιφήμους παιδικούς ἑρωτας, διὰ τοὺς ὁποῖους ἦσαν περιβόητοι οἱ Κρῆτες. Ἐκαστος φιλήτωρ, ὅπως ἐλέγετο, ἤρπαζε τὸν νέον μέσα ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀνέβαινε μαζὶ του εἰς τὰ ὄρη.

Ἐπρόκειτο σχεδὸν διὰ σωστὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Κατοικοῦσαν εἰς τὰ σπήλαια οἱ δύο κυνηγοί, διδάσκαλος καὶ μαθητῆς, δὲν κατέβαιναν δὲ εἰς τὴν πόλιν παρὰ μετὰ πάροδον μηνῶν πολλὰς ὀλοκλήρων. Ὁ νεαρὸς κλεινὸς (ἔτσι τοὺς ὠνόμαζαν), ἐμάνθανε νὰ τοξεύῃ, νὰ ἀκοντίζῃ, νὰ παραμονεύῃ καὶ νὰ ἱκνηλατῇ τὰ ἀγριμαῖα, εἰς τρόπον ὥστε ἐγίνετο συγχρόνως ἕνας τέλειος, ἐξησκημένος καὶ κακουχημένος στρατιώτης. Οἱ δύο «ἑρσασταὶ» συνέδεαν πλέον ἰσόβιον φιλίαν. Εἰς τὰς μάχας ἱστάμενοι πλησίον ἀλλήλων παραστατοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἐθεωροῦσαν ὡς ὑψίστην εὐτυχίαν νὰ δώσουν τὴν ζωὴν των ἀμοιβαίως διὰ νὰ ἀποτρέψουν τὸν κίνδυνον.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡδὴ, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς σήμερον δὲν καταλαβαίνομεν πλέον, ὑπὸ τοὺς φοβεροὺς μύ-

θρους μὲ τοὺς ὁποῖους τὰ ἐκεραυνοβόλησεν ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς ὁ Χριστιανισμός. Τότε ὅμως ἐθεωροῦντο τὰ φυσικώτερα τῶν πραγμάτων καὶ ἡ Πολιτεία ἐγνώριζε νὰ ἐκμεταλλεύεται ταῦτα διὰ τὴν στρατιωτικὴν τῆς ὀργάνωσιν.

Ὅτι τὰ θέλητρα τῆς θήρας ἐχρησίμευσαν εἰς ἕνα ὀλόκληρον πολιτισμὸν πρὸς μόρφωσιν ἐπιτηδείων στρατιωτῶν καὶ γυμνασμένων σωμάτων. Πόσῃ δὲ ἀξίαν ἀπέδιδον τότε εἰς ἕνα καλὸν κυνήγι, μᾶς τὸ ἀποδεικνύει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο γεγο-

Μινωικὴ σφραγίς: Σύλληψις ἀγρίου ταύρου εἰς τὸ νερό. (Περὶ τὸ 1700 π. Χ.).

νός, μία ἐπιτύμβιος πλάκα εὐρεθεῖσα εἰς τὴν Κρήτην. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀνεπαύετο κάτω ἀπὸ αὐτὴν, ἐπροτίμησε νὰ χαράξῃ ἀντὶ παντὸς ἄλλου, τὴν λατρείαν τοῦ πρὸς τὸ κυνήγι. Καὶ ἔτσι μετὰ πάροδον δύο χιλιᾶδων ἐτῶν, διαβάζομεν σήμερον ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν στήλην.

Πάτρις Κλεάρχου

ὁ Φιλοκύνητος

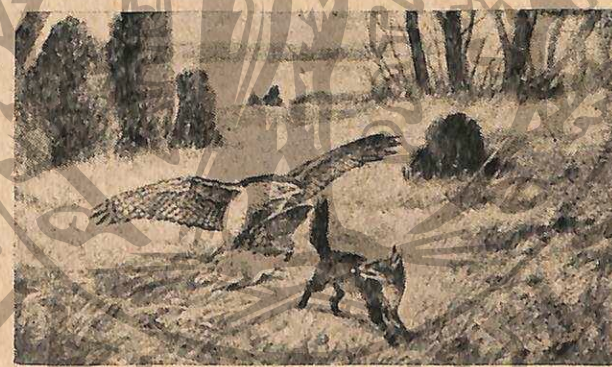
Ἐνθάδε κεῖται

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη, ἄγνωστε κυνηγέ!

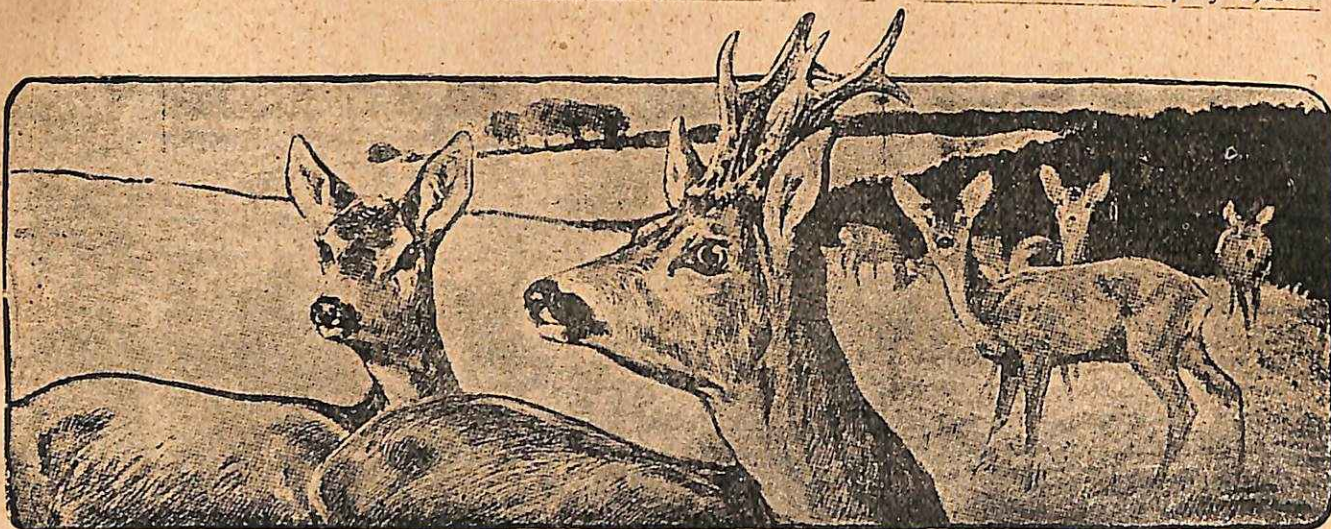
ΣΗ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ

Διευθυντῆς Μουσείου Ἡρακλείου

ΟΙ ΑΠΑΙΣΙΟΙ ΠΤΕΡΩΤΟΙ ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΙ

Σκοτώνετε τ' ἀρπακτικά, ποὺ ἐξολοθρεύουν τὸ ἐνδημικὸν θήραμά μας.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΚΥΝΗΓΙΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙ ΖΑΡΚΑΔΙΟΥ

Του κ. ΣΑΒ. ΦΟΥΤΟΥΝΙΑΔΟΥ

Στη Πόλι κάθε χρόνο δυο μήνες κρατεί το καθημερινό κυνήγι στα δρυόνια, κι' έπειτα κάπως αραιώνει όταν αρχίζουν πλέον οι μπεκάτσες.

Τι γλυκά χρόνια ήσαν τα χρόνια του κυνηγιού εκείνα! Στο νου μου σ' ώρες ρεμβασμού, συχνά ξετυλίγονται περασμένες κυνηγετικές ταινίες, αέχαστες εικόνες που παντοεινὰ με συγκινούν. Και ό νούς μου τότε φτερουγίζει, ή καρδιά χτυπάει σαν να ήλθε ξανά ή στιγμή να ξανακαμαρώσω τον εαυτόν μου. Με τη στολή την κυνηγετική, τις γκέτες, το πλεμάτι, τη μπαλάσκα, το ντουφέκι. Και τα σκυλιά τριγύρω, ύποτακτικοί μου.

Σσσο!... Σάν να κατάλαβαν και τα σκυλιά που θα πάμε κυνήγι στα ζαρκάδια. Πηδούν, χορεύουν, όσφραίνονται, κινούν τις ουρές και με χαϊδεύουν. Αυτή τη φορά θα πάμε στο 'Αρβανιτοχώρι για ζαρκάδια. Στα βάθη του Βοσπόρου που αρχίζει ή 'Ανατολή, ή λαγγεμένη, από τη Πόλι ώρες μακριά και χειμώνας που παγώνει από το κρύο.

Οι σύντροφοί μου είναι δύο. 'Ο Σιδερίδης Θεόδωρος και ό Γκέλιος Δημητρός. Κινήσαμε από τη Γέφυρα του Γαλατά βράδυ, παραμονή Χριστούγεννα και σκοτείνιασε όταν έφθάσαμε στο Βέικοζ. 'Ονομα γνωστό στους φυσιολάτρες, γνωστό και στους κυνηγούς. Είναι το κεφαλάρι της 'Ασιατικής όχθης του Βοσπόρου που πρώτο δέχεται κατάρτηθα τα βουρκομένα κύματα της Μαύρης θάλασσας. Δάσος άπεραντο πυκνό είναι συνέχεια.

Στόν οδρανό ή Σελήνη είναι ολάκερη. 'Αστροφγγιά και παγωνιά. Τι νύχτα θεέ μου! Τι μεγαλόπρεπη και αέχαστη νύχτα.

Τα παλληκάρια που ταξιδεύαμε μαζί και γνωριστήκαμε στο βαπόρι του Βοσπόρου ήταν 'Αρβανιτοχωρίτες. Πήγαιναν για τη μεγάλη γιορτή στο χωριό τους.

Χιόνι τρεῖς σπιθαμές. Και μέσα στο σελάγισμα του φρεγαριού ανάμεσα στα δένδρα προχωρούσαν ή σκιές μας. Κάπου κάπου κάτω μάτια λαμποκοπούσαν στα σκοτάδια των θάμνων και των πουρναριών. 'Η-

ταν μάτια τσακαλιών που κρύβονταν και κύτταζαν και άμέσως φοβισμένα έφρεγαν και ούρλιαζαν. Και το δάσος άνηχούσε μέσα την έρημιά και την παγωνιά, τα ουρλιάσματα. Σ' έρχότανε άδελα το ρίγος...

* *

Περπατούσαμε με προσοχή και με φόβο. Σχηματισμένοι σε γραμμή είχαμε τα ντουφέκια έτοιμα και το βήμα στερεό και γρήγορο. 'Από τρεῖς ώρες ύστερα κουρασμένοι φθάσαμε στο χωριό. Κατ' ευθείαν στο ξενοδοχείο. 'Ενα χάνι δηλαδή μικρό, που στην αλλη φιλοξενούσε άγελάδες, άλογα, γαδούρια και στο έπάνω πάτωμα έμάς. Μιλούσαμε έμεις, βογγούσανε κι' αυτά.

—Καλώς ώρίσατε! καλώς ώρίσατε! Μας χαιρετά ό ξενοδόχος ό Χαχόπιλος. Κάτι, τέτοια μέρα, έδώ;

—Για κυνήγι, φίλε μου!

—Για κυνήγι! Αύριο Χριστούγεννα και θα πάτε για κυνήγι! 'Α! δέν σκοτώνουν αύριο ούτε σπουργίτια. 'Εμείς στο χωριό το κρατούμε αυτό.

Παώσαμε! Και ό ξενοδόχος συνέχισε.

—Θα πάμε ξημερώματα στην 'Εκκλησία, θα λειτουργηθούμε και άμα καλοξημερώση θα βγούμε στις βίζητες. Χρηστάκηδες, Χρηστίνες, ένα σωρό στο χωριό.

—'Ετσι και έγινε! 'Από το πρωί ως τη νύχτα φαγί, ποτό, κεράσματα και δεξιά άριστορά εύχες. Να μάς ξήσης Χρηστάκη! Και νύφη ή Χρηστίνας, κουμπάρα!

Τό βράδυ στήσαμε σωστό στρατιωτικό. Συμβούλιο με πρόεδρο τον καπετάν Κωνσταντή, μια κυνηγετική δόξα στην περιφέρεια εκείνη.

Στο χαοτί χαράχτηκε το σχέδιο πολιορκίας ώρισμένου λόγγου. Μισθώσαμε και έξη κυνηγούς με καλό μερομίσθιο. Το χοντρό κυνήγι θέλει κάμποσα ντουφέκια. 'Ετσι ή λεπτομέρειες κανονίστηκαν και κοιμηθήκαμε.

Όμως το πρωί μάς έπερίμενε σκληρή απογοήτευση. 'Επεςε τη νύχτα πάλιν ξανά άφθονο χιόνι.

Και ό βορράς έρριξε τα τηλεγραφικά και τηλεφωνικά παλούκια και σώριασε γέρικα δένδρα.

'Από το χιόνι ή πόρτα του καφενείου δέν άνοιξε. Στο δρόμο δέν φαινότανε ανθρώπινη ψυχή. Γενικός αποκλεισμός. Μόλις το μεσημέρι άνοιξε ό δρόμος και νά! μάς ήλθε ό καπετάν Κωνσταντής.

—'Εάν δέν είσθε άτυχoi, είσθε γουρσουζήδες, μάς είπε. Γέρασα, μά τέτοιο χιόνι δέν το είδα. Χρειάζεται μια βδομάδα για να λύσση.

'Εμείς έχασαμε τα κέφια μας. Μας πήρε ό φόβος του αποκλεισμού. Χριστούγεννα μέρα να στερηθής το σπητικό σου και να πιασθής αιχμάλωτος στο χάνι του Χαχόπουλου!...

'Εγώ είχα και κάτι άλλο να σκεφθώ. Συλλογίσθηκα πώς είχα μαζί μου τα κλειδιά του γραφείου μου στα Πατριαρχεία. Μά και οι άλλοι! 'Ο Θεόδωρος είχε κλεισμένα στο τσαγγαρίκό του τα άσπρα παπούτσια μιας νύφης και ό Γκέλιος δύο κοστούμια ενός περαστικού πελάτου μέσα στο ραφτάδικό του.

Μά έτσι που δέν ύπήρχε τρόπος να θεραπεύσουμε το κακό, άρχισαμε να παίζουμε τάβλι και χαρτιά. Για κυνήγι ούτε λόγος! Στη ρωσική πάστρα ό Γκέλιος κερδίζει όλους τους προύχοντας του χωριού. Αυτοί θυμώνουν και φέρουν τους πλέον καλούς παίκτες. Τίποτε. Είχαν την τύχη των άλλων και αυτοί. Τώρα ό Θεόδωρος μαζεύει τα κερδισμένα του Γκέλιου που ήτανε χοιρινά, κοτόπουλα, γάλα και καϊμάκι. 'Ανασκονιπώνεται και μάς τα μαγειρεύει. 'Ετσι πέρασε και ή δεύτερη μέρα. Για κυνήγι πάλιν ούτε λόγος!

* *

Την τρίτη μέρα όπως-όπως βγήκαμε κολυμπώντας μέσα στο χιόνι. Στην πρώτη και δεύτερη παγανά δέν ήρκαμε ζαρκάδια. Τα σκυλιά δέν μπορούσαν να χωθούν μέσα στους λόγγους από το πολύ χιόνι. Στο συμβούλιο που κάναμε τρέμοντας από το τσουχτερό κρύο πήραμε άπόφασι.

—'Εφοδο, παιδιά στα Σουλτανικά χτήματα.

Μετά το Τουρκικό Σύνταγμα του 1908 ό Σουλτάν Χαμίτ έχασε μαζί με το θρόνο και τα χτήματά του. 'Η κρατική έποπτεία είχε παραλύσει και μάλιστα με τέτοια κακοκαιρία.

—Γουρσοῦσι, λοιπόν!

Είχαμε δίκιο. Στη πρώτη παγανά νά! κι' άκούσθηκαν τρία ντουφέκια. Σε λίγο ή σάλπιγγα του καπετάνιου μάς καλούσε κοντά του. Είμεθα τυχεροί. Τρία σωματόδικα ζαρκάδια σωριασμένα μπροστά μας. Στα ολάνυχτά τους μάτια κατέβαινε και από ένα δάκρυ, σαν διαμαρτυρία στον ισχυρό διώκτη.

Στο 'Αρβανιτοχώρι ό Θεόδωρος που ήξερε καλά το πρωτόκολλο παρομιών έκδρομών, έξύγισε τα ζαρκάδια, έψησε τα σηκοτάκια τους σωτέ και διέταξε κεράσματα στους θαμώνες του καφενείου.

* *

Την άλλη μέρα πολύ πρωί κινήσαμε στ' άλογα καβάλα, πίσω για το Βέικοζ. 'Οποιος έλθει εκεί πρέπει να φάγη τον ξακουστό πατσά του. Πατσάς όνομαστός σ' ανατολή και δύση για την 'Αντιολίτινη τη μαγειρική. Τόν θυμοῦμαι και ακόμα γλύφω τη γλώσσα και χτυπώ τα χείλια. Σ' ένα ζωγραφιστό μεγάλο πιάνο και βαθύ μάς σέρβιραν ξεχωριστά τεράστια μερίδα.

Μια σειρά τηγανισμένη πηττα σε μικρά κομμά-

τια, ποτισμένη από βούτυρο και δεύτερη σειρά ψηλοκομμένα ψαχνά από ποδαράκια. Τρίτη σειρά από κομμάτια κρέας ψημένο στη σχάρα, τέταρτη σειρά πάλι πηττα και πάλι ποδαράκια άρνιου. Το σύνολον ήταν περιχυμένο με ζουμί από κρέας βωδινό, κτυπημένο σε αυγό με κόκκινο άφθονο πιπέρι! 'Ολοι οι καλοφαγάδες και οι περιηγητάι κινούσανε από την Πόλι και πήγαιναν στο Βέικοζ για αυτό την πατσά.

Όταν έφθάσαμε στον Γαλατά, μάς άπεχαίρετσε πρώτος ό Γκέλιος. Αυτός έπηρε με κλήρο το μεγαλύτερο ζαρκάδι, οκάδες δέκα τρεῖς. 'Εγώ και ό Θεόδωρος πήραμε κατόπι το βαπόρι του Κεράτιου κόλπου για το Φανάρι.

'Από τα σημάδια όμως της θάλασσας του Κερα-

τίου ό καθένας καταλάβαινε το μέγεθος της προχθεσινής φουρτούνας. Μεγάλα κομμάτια ξύλα, δένδρα, παληόβαρκες αναποδογυρισμένες, λαχανικά, πτώματα σκύλων και άλλων έπλεαν όλα μαζί.

Και από ψηλά ή χιονισμένη 'Επτάλοφος Πόλις με το νυμφικό της κάτασπρο μανδύα, διατηρούσε μια ξεχωριστή όμορφιά, ένώ έδώ και εκεί από την άγκαλιά της πηδούσανε χιονισμένοι κάτασπροι στόν οδρανό οι μιναρέδες.

* *

Βγήκαμε στού Φαναριού τη σκάλα και οι άν-

θρωποι της δουλειάς που άλλοτε περίμεναν σε γραμμή, τώρα ήταν μετονημένοι, δυο τρεις. Δεν ηθράμε ούτε λούστρους να μεταφέρουν τα ζαρκάδια. Το μεγάλο κρύο είχε στριμώξει το κόσμο μέσα στα καφενεϊα και τα σπίτια. Έτσι ο καθένας μας φορτώθηκε το δικό του ζαρκάδι για το σπίτι. Βάρος ένδεκα δακδων δεν είχε τίποτε για έναν κυνηγό που επιστρέφει θριαμβευτής από κυνήγι.

Στου Φαναριού την αμροθαλασσά είνε στη γραμμή τα καφενεϊα και καταμεσίς ο δρόμος που πηγαίνει στα Πατριαρχεία. Οι θαμώνες των καφενεϊων μ'ς έβλεπαν μ' απορία από τα θολά τζάμια. Μερικοί βγήκαν έξω και χειροκροτούσαν βλέποντάς μας φορτωμένους με ζαρκάδια. Κι' ένας φώναξε:

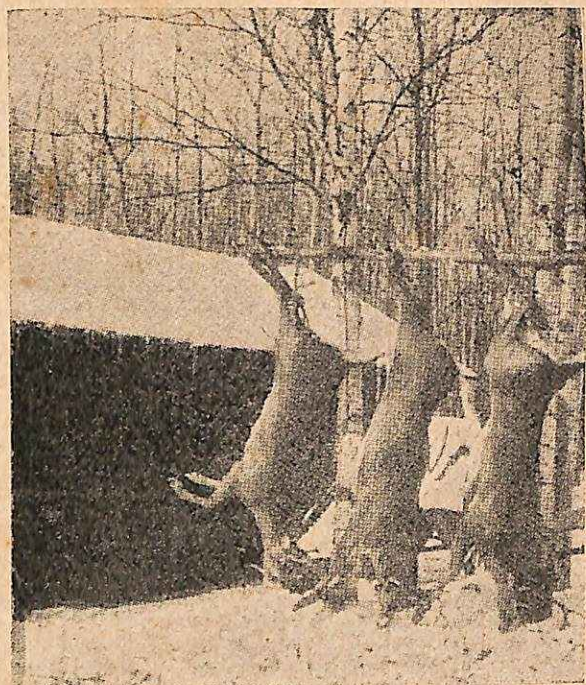
—Λύκοι, είναι παιδιά, Λύκοι;

Και ξαφνικά από ένα καφενεϊό βγαίνει μια λατέρνα. Προτρέπει και μ'ς προφθαίνει. 'Ο παιχιδιότορας αρχίζει να παίζει ένα σκοπό εγχώριο και περνά μπροστά μας. Το πράγμα πήρε κακή διεύθυνσι. Στενοχωρούμαι ανώφελα.

—Τραβηχθήτε, βρε παιδιά! Δεν θέλουμε τη μουσική σας.

Και πετώ ένα τάληρο να φύγουν.

—Για τους λύκους σας, αφεντικό! Για τους λύκους που σκοτώσατε.

«Η παγάνη στα Σουλτανικά» χιήματα, έσκότωσε τρία σωματώδικα ζαρκάδια...

Κατακόκκινος εγώ και φορτωμένος το ζαρκάδι έτρεχα ακόμη περισσότερο, με τα μάτια κάτω. Έφθασα στο σπίτι και ηθρά τη μητέρα μου να κλαίει γιατί πίστευε πως δεν θα με ξανάβλεπε. Και στο άναμεταξύν πρόφθασαν δύο κλητήρες του Πατριαρχείου που ήλθαν να μάθουν αν έγύρισα γερός.

Το πρωί στο Πατριαρχείο φίλος μου 'Αρχιερέως, μέλος της 'Ιερᾶς Συνόδου, μου είπεν εμπιστευτικῶς ότι έκαμε κακήν έντύπωσι στον Πατριάρχη 'Ιωακείμ τον Γ' ή πληροφορία ότι ανώτερος υπάλληλος του Πατριαρχείου γυρίζει με λατέρνα στους δρόμους.

Έγώ ταράχτηκα φοβερά. Του διηγήθηκα την ιστορία και τον παρεκάλεσα ν' αναφέρει τα συμβάντα στην Παναγιότητα του.

Το βράδυ το είπα στη μητέρα μου. 'Η συγχωρεμένη 'Αβροκόμη, διώρθωσε τα πράγματα. Κάλεσε το γειτονικό χασάπη, τμάχισε το ζαρκάδι και το μοίρασε στους Πατριαρχικούς. Και ή κυνηγετική μου περιπέτεια τελείωσε.

Θέλετε να μάθετε το κέρδος;

Κινδυνεύσαμε στη βαρυχειμωνιά, γυρίσαμε βουνα, φαράγγια και πετύχαμε τρία ζαρκάδια. Στο τέλος μόλις εφάγαμε ένα κεφάλι ζαρκαδιού.

Βόλος ΣΑΒΕΡΙΟΣ ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΔΗΣ

ΚΥΝΗΓ. ΕΥΘΥΜΑ

ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΒΟΛΙΑ

Από τη χώρα των Λαζών, όπου το κυνήγι πετά στο δρόμο, έννοιωσε από τη πρώτη της έδω εγκαταστάσεως του ήμερι, την κυνηγετική απαγοήτευσι.

Αλλ' ο Λεβάνς, σάν σωστός ανατολίτης, που γνώριζε τόσο καλά την παροιμία «ο Τούρκος πιάνει το λαγό με τον άραμπά», έβαλε άμέσως εις ενέργεια τις μεγάλες ριζιές με τ' άσημενια βόλια!

Τώρα τελευταία, γράφουν τα «Κυνηγετικά Νέα», πως τάπες τυλιγμένες με κασιτερωμένο φύλλο, χτυπούν μακρύτερα, ενώ ο Λεβάνς τόξερε από χρόνια πως τ' άσημενια βόλια χτυπούν ασφαλέστατα.

Το έπαγγελμά του, ως ρυθμιστού των ώρολογίων της γραμμής των Θεσσαλικών Σιδηροδρόμων, του έδιδε το δικαίωμα της ελευθέρως καθ' όλην την γραμμήν κινήσεως.

Έτσι που τον έχανε, που τον εύρισκες το Λεβάνς, όλο και επιδεικνιική παρέλασι από τον κεντρικώτερο δρόμο του Βόλου με την τσάντα πάντα γεμάτη, πότε λαγό, πότε πέρδικες, πότε τρυγόνια, πότε λογιών—λογιών πετούμενα!

Το πράγμα κατήντησε σκανδαλώδες κι' άλλοι τον έ-

φήμιζαν ως άριστο κυνηγό, άλλοι εξέλειαν την τύχη του!

Οι κυνηγοί όμως που δεν τρώνε τέτοια χάπια, ώμοσαν εκδίκησι έναντίον του, άφ' ου όλοι τους ηθραν τον μπελά τους από τις γυναικές των ου δεν άξιζαν τίποτε και ήλθε ένας ανατολίτης και τους πέρασε γυαλιά!

Ο Λεβάνς όμως δεν έκαμνε κανένα παρέα κι' έτσι όλα τα σχέδια των κυνηγών έμειναν μόνο γραμμένα στα χαρτιά!

Μά ο κουτσονούρης που δεν κάνει άλλη δουλειά έσπασε το πόδι του και μια μέρα τον τράκαρε μια παρέα κυνηγών μέσα στο δάσος του Βελεσίνου!

Ο Λεβάνς με ανατολίτικη διπλωματία έκοψε ρόδα κυρμένα και έξηφανίσθη.

Η παρέα άφ' ου ματαίως έγύρισε όλο το δάσος, δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψη ούτε μπεκάτσα ούτε τον Λεβάνς.

Τελείως άπαγοητευμένοι—όπως συνήθως—έγύριζαν τώρα για το σταθμό, όποτε συναντούν ένα χωρικό με πέντε μπεκάτσες που είχε χτυπήσει από βραδύς!

Η έμπνευσις δεν άργησε να φωτίση το μυαλό του

Γιάννη—φαίνεται δεν ήτο από τους 45—και έτέθη άμέσως εις έφαρμογήν.

Ο χωρικός έξήτησε 20 δραχμές τη μία!

Η συμφωνία έκλεισε να άγορασθούν ή γλώσσες προς δέκα δραχμές και να πωληθούν ή μπεκάτσες προς 12 δραχμές στο Λεβάνς τον όποιον ο χωρικός έπρεπε να ζητήση εις τον σταθμόν εις τον όποιον άσφαλώς θα εύρίσκετο πρό, πολλού περιμένοντας εκεί να χτυπήση κανένα θήραμα με τ' άσημενια βόλια!

Έτσι ή μπεκάτσες ταξίδευσαν μέχρι του σταθμού χωρίς γλώσσες και πίσω άπ' τα παφλάνια του σταθμού, χωρίς πολλά παζάρια επέταξαν γρήγορα—γρήγορα στην τσάντα του Λεβάνς!

Ός τόσο έφθασε και ή παρέα εις το καφενεϊό του σταθμού δήθεν λογομαχούσα διά την άτυχίαν, όπου έπάνω στο μεγάλο τραπέζι ήτο ριχμένη επιδεικτικῶς ή τσάντα του Λεβάνς όστις μεταξυ άλλων μεξέδων είχε και το σχετικό κατοσταράκι με το μαύρο!

—Βρε, καλῶς τα παιδιά!...

—Ορίστε, όρίστε, κύριοι!...

—Καφετζή! Από ένα ούζακι στα παιδιά και γρήγορα γιατί είναι κουρασμένα!

Η εύκαιρία ύπήρξε μοναδική και ή παρέα έπλευρίσε τον Λεβάνς.

—Λοιπόν, λεβέντδες; Δεν άμφιβάλω πως θα την κάνατε τη δουλίτσα σας, γιατί όπωσδήποτε είχε λίγο κυνηγάκι σημερις!

—Μου φαίνεται πως κοροϊδεύεις Λεβάνς—είπεν ο Κώστας.

—Ούτε φτερό, άγάπη μου!...

—Αί, καϊμένα παιδιά, είπεν ο Λεβάνς. Αν τραβούσατε άπ' την άπάνω μεριά προς τη ρεμματιά που πήγα κι' εγώ, άσφαλώς κάτι θα κάνατε. Δεν σήκωσα βέβαια πολλά πουλιά, αλλά και πέντε μπεκάτσες για τόσο λίγη ώρα που κυνήγησα γιατί βιάζομαι να φύγω με το πρώτο τραίνο, δεν είναι κι' άσχημες!

—Τί; τί; Βρήκες μπεκάτσες;—είπεν ο Κώστας.

—Δεν σ'ας τόλεγα εγώ, είπεν ο Νίκος, ότι έπρεπε να πάμε προς τη ρεμματιά; Και δεν θα ήταν άσχημα να πηγαίναμε και τώρα ακόμα, άφ' ου θα φύγαμε με το τελευταίο τραίνο για να κρύψουμε μέσα στο σκοτάδι τα αιώνια χάπια μας!

—Δεν βαρύνεστε να τρέχετε τώρα τόσο κουρασμένοι, είπεν ο Λεβάνς. Άιντε, καφφετζή, φέρε γρήγορα το ούζακι των παιδιών!

—Εγώ, λέει ο Κώστας, δεν έκαμα φέτος σεφτε από μπεκάτσα και θα χαιδέψω μία για γούρι! Δεν πιστεύω, Λεβάνς, να χωρή παρεξήγησις;

—Μπά! παιδιόν, μεταξύ συναδέλφων καμμία παρεξήγησις.

—Πώ, πώ, κι' είναι άπ' τις κόκκινες, τις μεγάλες—είπεν ο Κώστας που την ξεζύγισε δήθεν μέσα στη χούφτα του!

—Αλλά τη σακάτεψες, μωρέ Λεβάνς! Για δέτε ντυφειά βρε παιδιά! Ός κι' ή γλώσσα της έφυγε!

Οι άλλοι έσκασαν στα γέλια! Ο Κώστας ζήτησε το λόγο για τα γέλια τους!

—Μά είναι να μη γελάσουμε, είπεν ο Νίκος; Όλο κουταμάρες θα λές, καϊμένο Κώστα; Χά, χά, χά!... Ακούς εκεί της έφυγε ή γλώσσα;

—Χά, χά, χά!...

Ο Κώστας σοβαρός, μ' άνοιχτό το στόμα της μπεκάτσας.

—Λαίπει ή δεν λαίπει ή γλώσσα, Λεβάνς; Πές το σ' αυτούς τους ήλιθίους που γελούν σάν να τους καθαρίζουν αυγά!...

—Και βέβαια της έφυγε ή γλώσσα, είπεν ο Λεβάνς. Μήπως θέλει και πολύ; Έδω φεύγει ολοκληρη φτερούγα κι' όχι μια γλωσσάκια πουνε μια σταλιά!...

Η συζητήσις εισήρχετο πλέον εις το σοβαρόν στάδιον. Η έρευνα έπεξετάθη και στις άλλες και το πόρισμα ήτο ότι ή μπεκάτσες εύρέθησαν με κομμένες γλώσσες!

Χορίσαν όλοι να διερωτώνται μήπως πρόκειται διά νέον γένος μπεκάτσας χωρίς γλώσσα, έφ' όσον όμοφώνως έγένετο παραδεκτόν ότι ήτο αδύνατον ή γλώσσες να κοπούν με μολυβένια σκάγια.

Ο Λεβάνς αντίληφθεις ότι ή θύελλα έπρόκειτο όσον ούπω να ξεπάρση άγρία, ήθέλησε να κερδίση χρόνον θολώνων τα νερά και διηγήθη ότι και εις την πατρίδα του κάποτε συνέπεσε να χτυπήση κάτι μπεκάτσες χωρίς γλώσ-

σα, αλλά δεν έδωκε προσοχή, διότι έθεώρησε το πράγμα άσημαντόν, άνάξιον ιδιαιτέρας προσοχής.

Ο Γιάννης που εκάθητο στη γωνιά του καναπέ και σ' όλο το διάστημα της συζητήσεως κρατούσε όλη τη σοβαρότητά του, άφ' ου άπηύδωσε να άκούη για τις κομμένες γλώσσες των πουλιών, άπεφάσισε να ζύψη και τις γλώσσες των συναδέλφων του και άποτεινόμενος προς τον Λεβάνς:

—Έχετε άπόλυτο δίκαιο, κύριε Λεβάνς, ότι έχτυπησατε και εις την πατρίδα σας μπεκάτσες χωρίς γλώσσα έφ' όσον δεν έπαύσατε να εισθε ο ίδιος καλός κυνηγός!... Η διαφορά όμως είναι ότι ή μπεκάτσες αυτές, ως και εκείνες, δεν στερούνται γλώσσας είμη μόνον προσωρινῶς.

—Εξηγούμαι, κύριοι! Γνωρίζετε βέβαια όλοι ότι ή μπεκάτσα ταξιδεύει πολύ ψηλά, στο ύψος των γερακιών! Για να μη σκούζουν λοιπόν και γίνονται άντιληπτά από τα γεράκια, πρό της αναχωρήσεως των παραδίδουν τις γλώσσες των εις τον άρχηγόν της άποστολής, όστις και τās έπιστρέφει εις τον τόπον της άφίξεως. Τούτο δε άποτελει και έν είδος στατιστικής, διότι γνωρίζομεν από τον άριθμόν των γλωσσών ποσαι έχάθησαν κατά τα ταξίδια.

—Δυστυχῶς όμως, συνεχίζει, ή μπεκάτσες αυτές και—

τοι έφθασαν έδω άσφαλώς, έμειναν χωρίς γλώσσες, διότι ο άρχηγός των υπέστη το άτύχημα να χάση τις γλώσσες των έμπλεκόμενος σε ένα βάτο!... Λογίζομαι όμως εύτυχής ότι θα άποδόσω έστω και εις νεκρός, εκείνο το όποϊόν άπόλεσαν!

Και εξαγων έκ της τσέπης του ένα φακέλλον.

—Ανοίξατέ τον—είπε—και τοποθετήσατε εις εκάστην την γλώσσαν της!...

—Αν ο κ. Λεβάνς ήλπηξε τυχερός να χτυπήση τις μπεκάτσες, εγώ προηγήθην αυτού, διότι ηθρα τις γλώσσες!

Το τραίνο, έσφύριξε!

Ητο καιρός! Ο από μηχανής Θεός έσώζε τον Λεβάνς τη στιγμή της άπελπισίας του.

Ηρπασε το όπλο του και διατάζοντας μια όκα κρασί για τα παιδιά, έχάθη σάν άστραπη στο βαγόνι των άποσκευών.

Έτσι χάριξε και τις μπεκάτσες για μεξέ, προς έξαγοράν της γλώσσας των συναδέλφων του!...

ΒΟΛΟΣ

Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΜΑΣ

Μ' ΕΝΑ ΚΑΨΟΥΛΙ

Οί άλλοι χωριανοί του είχαν προχωρήσει πολύ, όταν άπαφάσιζε ο Γέρω-Πανάγος ν' άφίση το ψαλλίδι και τὸ βελόνι—ήταν ὁ ράφτης τοῦ χωριοῦ—και νὰ τοὺς ἀκολουθήσει κι' αὐτὸς ὡς ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἶχε νὰ πῇ στὸ κυνήγι.

—Άκου γυναῖκα, τῆς εἶπε, σήμερα μοῦρθε ἡ ὄρεξί νὰ πάω και γὼ στὸ κυνήγι. Θέλω νὰ ξεδιώξω λιγάκι, ποὺ τόσο καιρὸ ἔδω μέσα καθισμένος σταυροπόδι και σκυφτός πάνω στη βελονιά, μοῦ πρᾶσιναν τὰ μάτια γιὰ ἐξοχή και ζήλεψα λίγη ἐλευθερία ἀνάσα.

Τίναξε μὲ δύο τρεῖς παλαμιές τὰ «κόμματα» ἀπὸ τὸ δίμητο ποὺ τοῦχαν κολλήσει στὴ «φουφούλα» όταν σηκώθηκε, φόρεσε βιαστικὸς τὰ τοαροῦχιά του, πήγε στὸ «ψωμοτόπι» ἔκοψε ἀπὸ ἕνα κομμάτι ψωμί και τυρί, τᾶριξε μὲς τὸ μάλλινο σακίδιο, και ξεκορέμασε βιαστικὸς τὸ «μονόκαννο» οὐρανοῦστη ποὺ ἦταν γεμάτο κάπνα και σκόνη ἔδω και τόσα χρόνια ποὺ δὲν τὸ εἶχε πειράξει ὁ Γέρω Πανάγος.

Οὔτε σκυλί εἶχε οὔτε μπαρούτι και σιγάγια.

Σκεπτόνταν πὺ πο-
λύ τὴν ἐκδρομὴ ποὺ θὰ
ἔκανε, παρὰ πῶς θὰ
χτυπήσει κυνήγια.

Ὅπως ἀνέβαινε
πρὸς τὸν Προφήτη Ἡ-
λία ἀντίκρουσε στὸ ἀπέ-
ναντι φουντωμένο ξέ-
κομμα και εἶδε τοὺς χω-
ριανούς του ποὺ πηγαί-
ναν ἀραιομένοι πρὸς
τὴν «Κοντούρα» — ἕνα
δάσος ποὺ πάντα βα-
σταίει ἀγριογούρουνα.

Στάθηκε γιὰ μιὰ
στιγμὴ και συλλογίστη-
κε.

—Ποῦ πάω ἐγὼ ἀπὸ
δῶ, χωρίς νὰ ξέρω ἂν
εἶναι γεμάτο και τὸ
ντουφέκι μου ἡ ἀδιανό;
Γιὰ νὰ δοκιμάσω ἂν
πιάνει ἡ ὄχι.

Τραβᾷ μὲ μὲ γέ-
μισε ἡ λακκιά καπνὸ
και λιναρένιες πασα-
βούρες. Κυτταίει στὸν
τενεκὲ τὸ μικρὸ ποὺ

εἶχε βάλει στὴ τσέπη του ἂν ἔχει καμμιὰ ριζιὰ μπαρουτό-
σκαγα, δὲν βρῆκε ἄλλο τίποτε παρὰ ἕνα καψοῦλι. Τὸ το-
ποθέτησε κι' αὐτὸς πάνω στὸ «βυζί» τοῦ οὐρανοῦστη και
ξεκίνησε τὸν κατήφορο νὰ πᾶ νὰ βρῇ τοὺς ἄλλους και
νὰ τοὺς ζητήγῃ καμμιὰ «ριζιὰ» γιὰ γέμισμα, δανεικὴ.

Λαχανιασμένος ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα πρόφτασε
δύο τεμπέληδες ποὺ εἶχαν ξεπλώσει ἀνάσκελα σὲ πουρ-
ναρότουφες και δὲν ἐννοοῦσαν νὰ χαλάσουν τὸ κέφι τους
και νὰ κουρασθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους.

—Βρὲ παιδιά, τοὺς λέγει ὁ Πανάγος, δὲν μὲ δανείζετε
και μὲνα μιὰ «ριζιὰ» νὰ γεμίσω τὸ ντουφέκι μου γιατί
ὅπως κατέβαινα τὸν κατήφορο, μοῦ πέρτει ὁ «τενεκὲς»
ποὺ εἶχα μέσα τὴν «κατάντια» μου και μοῦ χύθησαν μὲς
τὸ λάκκο.

Οἱ δύο τεμπέληδες ἀλλήλοκυντάχτηκαν και μῆψανε
τὰ γέλοια γιὰ τὴν ἀφέλεια τοῦ Γέρω Πανᾶγου ποὺ ἤθε-
λε νὰ τοὺς γελάσει.

—Α! τοῦ λέγει ὁ ἕνας, τῶχα σὲ γρουσουζιά νὰ δανεί-
ζω «ριζιές».

—Ὁ ἄλλος τοῦλεγε ὅτι δὲν τοῦ περισσεύουν διότι ἔ-
χει ὅλο φυσίγγια γεμάτα μὲ μηχανὴ στριμμένα και δὲν τὰ
χαλάει.

Τοὺς μούντζωσε κι' αὐτὸς και ἔφυγε πρὸς τὰ κεῖ ποὺ
πηγαῖναν οἱ ἄλλοι.

Βάδισε πολὺ ὥρα και όταν ἔφθασε στὸ μεγάλο Γκρε-
μὸ—ποὺ λέγουν ὅτι ἐκεῖ ζοῦσαν τὸν παλὸ καιρὸ ἀσχη-

ταὶ ἐξ οὗ και «Ἀσχηταρόγκρεμος» λέγεται—ἐκεῖ λοιπὸν
στάθηκε διότι ἦταν ἕνα «κοῦγγι» θαυμάσιο ποὺ υποκοῦ-
σε νὰ παρακολουθήσει ἀπὸ κεῖ ὅλο τὸ κυνήγι ποὺ θὰ ἔ-
καναν οἱ ἄλλοι μέσα στὴ χαράδρα τὴν ὁλόπυνη τῆς
«Κοντούρας», ἀφοῦ αὐτὸς δὲν εἶχε και τὸ ντουφέκι του
γεμάτο και στὸ κάτω—κάτω ντερόνταν νὰ τρέξῃ πάλι
εἰς ἀναζήτησι δανεικῆς «ριζιᾶς».

Ἡ λακκιά τοῦ Γεννάρη ἦταν τόσο γλυκεῖα και τὸ θέ-
αμα τῶν γύρω χιονισμένων βουνῶν ἦτο τόσο μεγαλειώδες
ὥστε ὁ Γέρω Πανάγος ξανάνοιωσε ἔγινε παιδί 20 χρονῶν
σκρτοῦσε ἡ καρδιά του ἀπὸ χαρὰ και εὐτυχισμένος ἔγκα-
τεστάθηκε πάνω σ' ἕνα ξάγριο πελώριο βράχο και ἀφο-
σιώθηκε στὸ μεγαλεῖ τοῦ Πλάστη ποὺ μπερστά στὰ
δακρυσμένα ἀπὸ τὸν καθάριο αἰθέρα μάτια του.

Μιὰ ἡσυχία βαθεῖα και μόνον τὸ νερὸ τοῦ ξερόλακκου
τῆς Κοντούρας ἀκούγονταν μὲ κείνον τὸν ἰδιάζοντα χει-
μωιάτικο ἦχ τοῦ ὅπως κύλαγε μέσα στὸ βάθος τῆς χα-
ράδρας.

Κάπου—κάπου κανένα κοτσίρι τσιτσίριζε ποὺ πέτα-
γε τρομαγμένο ὅπως
περνοῦσαν μέσα στὰ
ξερόφυλλα τὰ παγνια-
ρινα σκυλιά και ἡ «χου-
γιαχτάδες».

Μιὰ βαρεῖα ντουφε-
κιά ποὺ ἔπεσε μέσα
στὸν ξερόλακκο και ὁ
ἀντίλαλος τῆς ἀκού-
στηκε μεγαλειώδης, ἔ-
κανε τὸ Γέρω Πανάγο
νὰ πεταχτῇ ὁλόρθος γιὰ
νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε.

Φωνὲς συνεχόμενες,
σκυλιά γαυγίζανε, παν-
δαμνιο ἀπὸ τὴν ταν-
κεδοκρουσία τῆς παγά-
νας και μιὰ φωνὴ ξε-
χώρισε ποὺ ἔλεγε «νά-
χη τὸ νερὸ του ἐξείνος
ποὺ στέκει στὸ βράχο
τοῦ Ἀσχηταρόγκρεμου,
γιατί δύο γουρούνια
περνοῦν στὸ ριζωμα
τοῦ γκρεμοῦ και ἔχουν
διεῦθυνσι πρὸς τὰ κεῖ»
—πρὸς τὸ Γέρω Πανά-
γο δηλαδή.

—Κεραμίδα! ἀνεφώνησε ὁ Γέρω και γούρλωσε τὰ
μάτια του πρὸς τὸ διπλὰν τοῦ πελώριο γκρεμοῦ. Δὲν ἄρ-
γησε νὰ διακρίνῃ τοὺς δύο ὄγκους ποὺ ἤρχοντο πρὸς τὸ
μέρος του.

—Φτοῦ! νὰ πᾶρ' ἡ ὄργη, σὲ μένα πήγανε νὰ βροῦν τ'
ἀναθεματισμένα, τόσος κόσμος ἔδω γύρω στὰ πόστα...
Θὰ τραβήξω, σκέφθηκε, τὸ καψοῦλι μπάς και φοβηθῶν
νὰ γυρίσουν πίσω πρὸς τὰ κατῆρα.

Τ' ἄφισε και πλησίασαν πολὺ κοντὰ του ὅπου τὸ
μυροστικὸ ἀγριογούρουνο καί ἐννοίωσε και σταμάτησε ἁ-
ποτόμως. Τὸ ἴδιο ἔκανε και τὸ ἄλλο ποὺ ἤρχετο στὴν οὐ-
ρὰ του σχεδόν.

Ἐξήντη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ Πανάγος τραβᾷ τὴ
σανδάλη και τὸ καψοῦλι ἔκανε ἕναν τέτοιο θρότο ποὺ τ'
ἀγριογούρουνα τινάχτηκαν στὴ σαστισμάρα τους νὰ γυρί-
σουν πίσω. Μπερδεύονται ὅμως τὰ δύο σωρὸ και πέφτουν
κάτω ἀπὸ τὸ γκρεμὸ ἀπὸ ὕψους 60 μέτρων μέσα στὴ χα-
ράδρα. Κόκκαλο και τὰ δύο.

Δὲν εἶναι παράξενο νὰ πῇ κανεὶς ὅτι κι' ὁ Γέρω Πα-
νάγος θὰ τ' ἀκολουθοῦσε στὴ χαράδρα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕψος
ἂν δὲν πᾶνονταν γερά ἀπὸ μιὰ τυχαία ριζὰ διότι ἀπὸ τὸν
ἐνθουσιασμό του ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ πέσιμο τῶν
γουρουνῶν, δὲν ἐπρόσεξε τὸν ἑαυτὸ του και βρέθηκε αἰω-
ρινίμως στὸ κενὸν και πιασμένος ἀπὸ μιὰ ριζὰ.

Μὲ πολὺ κόπο κατάρθηκε νὰ σκαρφαλώσῃ πάλι στὸ
βράχο και νὰ συνέλθῃ γιὰ νὰ φωνάξῃ ὅτι...

Διέκρινε δύο μαύρους ὄγκους ποὺ ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος του

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΣΚΛΑΒΟΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὁ ἥλιος ἔπεφτε γρήγορα, τὸ σκοτάδι ἄρχιζε νὰ
πλακώνῃ και τσουχερὸ κατέβαινε τὸ ἀγέρι ἀπὸ τῆς
κορυφῆς τοῦ χιονισμένου Ψηλορείτη. Σὲ μιὰ πτυχὴ
τοῦ περήφανου βουνοῦ κρυμμένο, φάνηκε ἐπὶ τέ-
λους τὸ μικρὸ κι' ἀπόμερο χωριὸ ποὺ θὰ φιλοξενού-
σε ἡμᾶς τοὺς δύο κυνηγοὺς ἐκείνη τὴν ἄγρια χειμω-
νιάτικη βραδυά.

Στὸ σπιτάκι ποὺ θὰ βρῖσκαμε καταφύγιο ἐσπιν-
θήριζε κίχλιας στὸ τῆξι μιὰ γερὴ φωτιά. Ὁ γέρος
οἰκοδεσπότης, μιὰ περήφανη κορμοστασιά ἐνὸς ἀστα-
λένιου ὀγδοηντάρη, σηκώθηκε και μᾶς ὑποδέχθηκε
στὴ πόρτα. Δυὸ χαιμηλά καθίσματα σύρθηκαν κον-
τὰ στὴ φωτιά γιὰ μᾶς και σὲ λιγάκι, ἐκεῖ, κοντὰ στὰ
κάρβουνα ὅλοι μαζεμένοι, τρώγαμε τὸ ζεστὸ φτωγι-
κό, μὰ καθάριο δειπνο τῆς φιλόξενης γρηούλας.

Ἐξω ὁ παγωμένος βορρᾶς σφύριζε παρᾶξενα
και πένθιμα παραδέρων στὸν ἄερα τῶν δένδρων τὰ
γυμνὰ κλαδιά. Ἀραιό-ἀραιὸ ἄρχιζε νὰ πέφτῃ τὸ
χιόνι και τὸ ζεστὸ ἐκεῖνο καταφύγιο μᾶς φαινόταν
σὰν ἕνα εὐεργέτημα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ γρηούλα μᾶς
ἔφερε σταφίδες και καρύδια, ἐνῶ ὁ γέρος μὲ προσο-
χὴ ἐξέταζε τὰ περίεργα ὄπλα μας—δυὸ καινούργιες
ἐπαναληπτικὲς καραμπίνες.

—Καλότυχοι εἰστε, παιδιά μου, ποὺ μπορείτε
σήμερα νὰ κυνηγᾶτε μὲ τέτοια περίφημα τουφέκια.
Κανένα κυνήγι δὲν θὰ σᾶς φεύγῃ. Πιάσατε τίποτε
σήμερα;

—Τὰ ὄπλα μας εἶναι καλά, προεστέ, μὰ γιὰ νὰ
σκοτώσουν θέλουν και μάτι και χεῖρ. Αὐτὰ δὲν τὰ-
χουμε μεις. Ἐπειτα τί νὰ σκοτώσουμε, ἀφοῦ δὲν
υπάρχει πιά κυνήγι.

—Αὐτὸ, παιδιά μου, εἶναι ἀλήθεια. Στὴν ἐποχὴ
μου ὁ τόπος ἦταν γεμάτος και ἀπὸ κάθε λογῆς κυ-
νήγια, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμης πάλι ποὺ τὰ ὄπλα μας
ἦσανε κακὰ και δὲν μπορούσαμε νὰ κυνηγᾶμε ἐξὸν
ἂν ἠθέλαμε νὰ πᾶμε φυλακή.

—Δὲν σᾶς ἐπέτρεπαν οἱ Τοῦρκοι νὰ κυνηγᾶτε;

—Γιὰ τὸ κυνήγι λίγο τοὺς ἔμελλε αὐτούς. Μὰ
δὲν μᾶς ἐπέτρεπαν τὰ ὄπλα. Ἐνας δυὸ ἀπὸ κάθε
χωριὸ μπορούσαν νὰ κυνηγᾶνε μὲ εἰδικὴ ἄδεια. Ἀ-
κοῦστε νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰν ἱστορίαν ἔδω και πενήν-
ταπέντε, ἔξῃντα χρόνια.

Ἦταν τότες στὰ 1869 και εἶχαν φέρεῖ στὴν
Κρήτη μὲ τῆς ἐπαναστάσεις τῆς σώματα ἀπὸ ἄγριους
ἀρναούτηδες τῆς Ἀρβανιτιάς και ταχτικὸ τουρκικὸ
στρατὸ ἀπὸ νιζάμηδες. Οἱ ἀρναούτηδες ἦσαν κακοὶ

—Σκώτσασα δύο γουρούνια μ' ἕνα καψοῦλι!!
Ἐχρειάστηκαν πολλὲς ὥρες γιὰ νὰ πάρουν οἱ ἄλλοι
εἶδησι τί συνέβη και νὰ πᾶνε νὰ πάρουν τὰ θύματα τοῦ
Γέρω Πανᾶγου ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ χαράδρα ποὺ εἶχαν
πέσει.

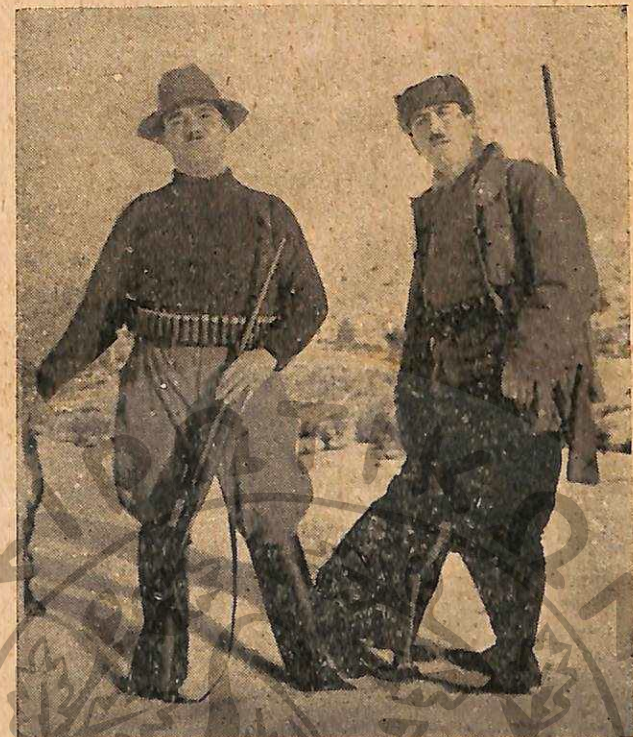
Ὁ θριαμβευτὴς τοῦ Ἀσχηταρόγκρεμου σὲ λίγη ὥρα
ἔστριβε ἀρεμανίως τὸ μουστάκι του διπλὰ στὰ σκοτωμέ-
να γουρούνια και ἀφηγεῖτο μ' ὅλες τῆς λεπτομέρειες τὸν
ἄθλο του, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο ἐκείνοι τεμπέληδες
ποὺ εἶχαν τὴν ἐξυπατάδα νὰ μὴ τὸν δανείσουν λίγο μπα-
ρουτι και σιγάγια, ἀπεκλείοντο, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Γέρω,
τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ μερίδια ποὺ θὰ ἔπαιρναν ὅλοι οἱ
ἄλλοι ἀπὸ τὰ γουρούνια του.

ΓΕΩΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ
ἐκ Κουρέντων—Ἡπειρῶν

κι' αἰμοβόροι, οἱ νιζάμηδες ἦσαν καλύτεροι και καμ-
μιὰ φορὰ λάχαινε νάχουμε μαζί κανένα δόσε-πάρε
και μάλιστα μοῦ ἐγινότανε κάποτες νὰ πίνουμε και
μαζί. Ἐμεῖς ἐπαδὰ στὸ χωριὸ εἶχαμε νιζάμηδες ἀπά-
νῳ στὸν Κοῦλε.

Μιὰ φορὰ ξημέρωνε Χριστούγεννα και βρεθίκα-
με ἐγὼ, παιδί τότες εἴκοσι χρονῶν και τρεῖς ἄλλοι ἁ-
μναλοι ὡσὰν ἑμένα. Δὲν πᾶμε, παιδιά, τῶνε λέω, μὴν
πᾶς κι' εὐρουμε πρᾶμμα λαγὸ γῆ πέρδικα νὰ σκοτώ-
σουμε, γιὰ νὰ κάμουμε μεζὲ αὔριο Χριστουγεννιάτικα;

—Πᾶμε, μοῦ λένε κι' οἱ ἄλλοι, μόνο ποὺ ἂν μᾶς
πάρουνε οἱ νιζάμηδες χαμπάρι, νὰ χάσουμε θέλει τὰ
τουφέκια μας και νὰ βροῦμε και τὸ μπελᾶ μας.

ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
(οἱ κ. κ. Καλιγιάννης και Σ. Μαρινᾶτος)

—Δὲ βασυέστε, λέω γὼ ὁ ἄμναλος, εἶναι καλοὶ
ἄθρῳποι και δὲν μᾶς κάνουν πρᾶμμα, τὸ πολὺ νὰ τῶν
δώσουμε νὰ πῶνε.

Καὶ ξεκινήσαμε οἱ ἐξήντηδες, πηγαίνοντας ἀπὸ
τοσοὶ δέτες και τὰ ρυάκια μὴ λάχῃ και μᾶς δοῦνε. Μα-
κρὸνᾶμε κάμποσο ἀπὸ τὸ χωριὸ και μῆκαμε σὲ μιὰ
μεγάλῃ ρεμματιά ποὺ λέγαμε πῶς ἀπὸ κεῖ δὲν ἀκού-
ταν τουφεκιά ἢ κι' ἂν ἀκουόταν, δὲν θὰ ξαίρουν ἀπὸ
ποῖο χωριὸ εἶναι οἱ κυνηγοί.

Ἐμπάνουμε δὲ στὴ γραμμὴ, σκυλιά τότενες δὲν
εἶχαμε, και χτυπᾶμε μπροστὰ μας τὸ κλαδί. Σὲ μιὰ
στιγμὴ ξεφουκαρώνει ὁ πρῶτος ἀνταρᾶς και σηκώ-
νουμε οὔλοι τοσοὶ καραμπίνες.

Τόσκα-τόσκα-τσάκα. Ἀλλουνοῦ δὲν ἦσπασε τὸ
καψοῦλι κι' ἄλλουνοῦ ἦκαμεν ὕσκα. Κιανενοῦς δὲ
βγήκε τουφεκιά. Ὁ λαγὸς πάει αὐτός. Ἐκάναμε βλέ-

πεις από ένα χρόνο κι' από δύο να ξεθάψουμε τσοί παληοκαρμπίνες μας από κει που τσείχαμε χωμένες.

Σαλεύουμε δά και πάμε παρακάτου. Σε λιγάκι σπᾶ ὅξω κι' ὁ δεύτερος λαγός, έναν-ἀρκοῦδι ὡς ἐκεῖ πάνω. Ἀπλώνουμε οὔλοι και τοῦ τραβοῦμε, μποῦμ μπᾶμ-μποῦμ, ἕνα καταχύπι σὺν πόλεμος. Μὰ πού νά πάρουμε λαγό, πού 'μεῖς δὲν παίρναμε τότενες μούδε βούι νά κείτεται! Καὶ πάνω σαυτὴν τὴν ἀναμπομπουλά μαῖς ἐστράβωσαν ὁ Θεὸς και δὲ θωροῦμε ἀπὸ πάνω μας κάτι νιζάμηδες πού κόβανε ξύλα. Ἀκοῦν αὐτοὶ τὸ μπουμπαρδι και θαρρέψανε πὼς εἶναι προᾶμμα ἐπανάστασι. Παρατοῦν μονομιᾶς τὰ ξύλα και φεύγουνε γιὰ τὸν Κοῦλε πειὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ λαγὸ πού μπαλλωτάραμε.

—Τώρα εἶντα θὰ γενοῦμε, ρωτᾶμε μεῖς ὁ γείς τὸν ἄλλο.

—Καταλάβαμε πὼς τὴν εἶχαμε ἄσχημη. Συμφω-

ΚΥΝΗΓΙ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἄ καταυλισμός τοῦ κ. Μαρινάτου σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσίᾳ τῆς Κρήτης, ὅπου βρισκόνται ἀφθονοὶ πέρδικες και ἀκόμη ἀφθονώτερα ἀρχαῖα

νήσαμε νά τραβήξουμε καθέννας ἄλλου και νά χαθοῦμε ὅπως μποροῦμε.

Ἐγὼ δὲ μ' ἄρεσε νά φύγω ὅπου-ὅπου, μόνο θάρρεψα πὼς θὰ τοὺς γελᾶσω. Πῆγα πάρα πέρα ἀπὸ εἶχα δικό μου χωράφι, ἐκρουψα τὴν καρμπίνα στὰ κλαδιά και βάλθηκα νά μαζεῦω ἐληές. Σε λιγάκι ἀκούω τὴ μούζικα (τὴν σάλπιγγα) και παίζει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸν Κοῦλε. Μαζεῦνουνται οἱ νιζάμηδες οὔλοι, περικυκλώνουν τὸ χωριὸ κι' ὕστερα μιὰν πατούλια ἀπ' αὐτοὺς ξεκινοῦν κατὰ τὸν κάμπο ψάχνοντας γιὰ τσοὶ ὀπλοφόρους. Ἐρχονται και σὲ μένα, ἐγὼ κάνω δά πὼς μαζεῦω ἐληές.

—Ποῖς εἶπαιξε τσοὶ μπαλλωθιές; σιμώνει και με ρωτᾷ ἕνας τσαούσης.

—Δὲν κατέχω, ἀγᾶ μου. Ἦκουσά τσοι κι' ἐγὼ τσοὶ μπαλλωθιές, μὰ ἐγὼ ξανοίγω τὴ δουλειά μου και μαζεῦω τὸ ἐληές μου. Προᾶμμα δὲν κατέχω.

Κάτι μοιρμουρίζανε μεταξύ τους οἱ νιζάμηδες και πήρανε και φύγανε. Νόμιζα πὼς τοὺς γέλασα,

κι' ὅταν βράδυνασε καλὰ πῆγα στὸ κλαδί, πῆρα τὴν καρμπίνα κι' ἐκίνησα γιὰ τὸ χωριό. Μὰ κείνοι οἱ ἐρίφηδες μούχαν στημένη παγᾶνα και μονομιᾶς χουμήξαν ἀπάνω μου και μὲ βουτοῦνε σὰ γαμπρό.

Δὲ σήκωνε νά κάμω ἄλλο προᾶμμα, μόνο νά τὼν ἀκολουθῶ. Μὲ πήραν στὸ χωριὸ και μὲ ρίχνουν στὴ φυλῖκα. Μὰ ἦτανε δά ὁ θεῖος μου τότενες πού ἦτονε δήμαρχος, και τὰ εἶχε καλὰ μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τὼν νιζάμηδω. Πῆγε και παρακάλεσε, εἶπε και ξανάπε του πὼς ἦμουν ἄμυαλο παιδί και χάρι πού ξεμέρωνε και Χριστούγεννα μ' ἄφηναν σὲ λίγο και πῆγα σπῖτι μου.

Κράτησαν ὅμως τὴν καρμπίνα, κι' αὐτὸ ἦταν μεγάλο προᾶμμα, γιατί ἕναν τουφέκι δὲν τόβρισκες τότενες μούδε γιὰ νά μάτι. Μὲ μάλωσαν στὸ σπῖτι, φώναξαν πού δὲ μπόρεσα νά κλείσω μάτι ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ κακό μου.

Σάν ξεμέρωσε ἡ ἅγια μέρα και πῆγαμε στὴν ἐκκλησιά, εἶπα ἀπὸ μέσα μου πὼς θὰ κάμω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ νά πάρω τὴν καρμπίνα. Ἐγὼ εἶχα στὸ νοῦ μου μόνο αὐτὴ τὴν παληοκαρμπίνα και δὲ θώρωνα τὴν ἔγνοια ὅλου τοῦ χωριοῦ, γιατί φοβόντουσαν μαθὲς μὴν μπᾶς και μαῖς κάμουνε κίνα γιουροῦσι οἱ νιζάμηδες Χρηστούγεννα μέρα...

Κι' ὅμως αὐτοὶ ἦσαν, κατὰ πού σᾶς τό πα και πᾶλι, καλοὶ ἀνθρώποι. Ὅλο τὸ χωριὸ βρισκότανε σὲ γνοιάσι, κι' ὅμως ἐγὼ, ἡ ἀνεμυαλιά μου πᾶλι μ' ἔβαλε νά κάμω μιὰ φάμπρικα. Χωρὶς νά πῶ κανενὸς προᾶμμα, πιάνω και τραβῶ ἀπὸ τὴν παραστιά ἕνα κοτόπουλο μισοψημένο ἀκόμη και γεμίζω κι' ἕνα φλασκι καλὸ κρασί ὁπούχαμε τότενες παλὸ.

Και χωρὶς νά μὲ καταλάβῃ ἡ μάνα μου μούδ' ὁ κύρις μου τραβῶ κατὰ τὸν κοῦλε. Ἐκεῖ γυρεύω τὸν ἀξιωματικὸν τως, μὰ δὲ μ' ἀφήνει ὁ νιζάμης νά σιμώσω. Δὲν κατέχω δά τούρικα μούδ' αὐτὸς ἐλληνικά. Τοῦ κάνω τὸ λοιπὸ νόημα πὼς νά τοῦ δώσω θέλω κρασί. Ἀμέσως μ' ἀφήνει και σιμώνω ὁ ἔρημος, μὰ μου βάνει τὸ φλασκι στὴ μούρη του και ὁ υφᾶ σὺν τὸ μισὸ και περισσότερο. Τοῦ τὸ ἀρπῶ ἐγὼ και τραβῶ μέσα κατὰ τὸν ἀξιωματικὸ. Κερνῶ και τὸν τσαούση στὸ δρόμο. Καμμιὰ φορὰ μὲ στέρνουν κοντά του.

Πιάνω ἐγὼ και τοῦ κόβω κολακεῖες παρακαλώντας τον νά μου δώσῃ τὴ σακαράκα μου ἀφοῦ δὲν ἦκανε μούδε πέντε παραδες, γιατί ἄλλοιως δὲν θὰ μπορούσα νά τὰ συμβάσω μὲ τὸν πατέρα μου πού μόνιζε. Ὁ Τοῦρκος μούκανε δά τὸν ἄγριο, ἦφαγε ὅμως τὸ κοτόπουλο ἄψε ἠβύσε κι' ἦπιε και τὸ κρασί.

—Γιάντα μωρὲ γεβεντισμένε, πήρατε νά παίξετε τουφεκιές και νά μᾶς βάζετε νά χαλοῦμε τὸ ..χουζούρι μας. Δὲν τὸ κατέχετε μωρὲ πὼς εἶναι διασάκι (ἀπαγόρευσις) γιὰ τ' ἄρματα;

—Κατέω το γῶ, ἀφέντη μου, μὰ ἀνέμυαλος ἦμουνα και συμπίθησέ με.

Ὁ Τοῦρκος καθώταν σκεφτικός, μὰ ἀρχίζαν κίολας τὰ μεράκια Δοκίμασε νά ξαναπιῇ, μὰ τὸ φλασκι δὲν εἶχε στάλα. Σε μιὰ στιγμὴ μου λέει:

—Ἀμὲ νά μου φέρῃς κρασί, διαόλου μπαταξῆ, νά σοῦ δώσω τὴ σακαράκα σου. Μὰ διάλεξε κανένα φλασκι νᾶνε...πειὸ μεγάλο!

Ἄλλο πού δὲν ἤθελα γῶ. Φτερά ἦκαμα στὰ πόδια μου. Πάω και τοῦ γεμίζω ἕναν ἄλλο φλάσκαρο νά πιῇ τὸν περιδρόμο και τσακώνοντας τὴν παληοκαρμπίνα γίνωμαι καπνὸς κατὰ τὸ σπῖτι μου...

Ἔτσι περάσανε καλὰ και κείνα τὰ Χρηστούγεννα,

ἈΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ε. Ε. Υ.

Πρὸ 30 ἢ 40 ἐτῶν, ὁ Μάστορ-Γιώργης, λαμπρὸς τεχνίτης ξυλουργὸς ἀλλὰ και μαρινώδης συγχρόνως κυνηγὸς, εὐρέθη κάτοχος ἀντὶ δραχμῶν 80 (μέγα ποσὸν διὰ τὴν ἐποχὴν) ἐνὸς δικάννου ὀπισθογεμοῦς, ὀλίγον μεταχειρισμένου εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ παρέχοντος μεγίστην ἱκανοποίησιν εἰς τὴν κυνηγετικὴν δεξιότητα τοῦ κατόχου του.

Πράγματι, τὸ νέον τουφέκι ἦτο ἕνα καλὸ Σαντραλ μὲ κάννην Σαρμά, Καλίμπρ 12 και ἔφερε ἐκτὸς τῶν ἄλλων σημάτων τῆς κατασκευῆς του και τὴν βεβαίωσιν τῆς προελεύσεώς του: Fine Twist London, μετὰ δύο κλειδῶν Χ, ἦτο ἡ ἐπιγραφή τῶν καννῶν.

Χρόνια δολόκληρα τὸ δικάννον τοῦτο ἦτο τὸ καύχημα τοῦ Μάστορ-Γιώργη. Ἡ ριζὴ κανονισμένη: Μαύρη πυρίτις—Μίγμα Κ. 3. Σ και 3 Φ εἰς ἀναλογία ἕνα και τρία τέταρτα μὲ ἕνα τέγκι σκάγια.

Πολλὲς φορὲς ἀντήχησεν ὁ κρότος του εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον και στοῦ Ἀλέξανδρου, εἰς τὸν λόγγον τῶν Ἀθηνῶν διὰ τρυγόνια και εἰς τὸν Γέρακα και τὸ Πικέρι γιὰ τσίγλες και μπεκάτσες και κανένα ἄλλο ὄπλον κατὰ τὸν Μάστορ-Γιώργη, δὲν ἦτο ἱκανὸν νά παραβληθῇ πρὸς τὸ ἰδικόν του.

Ἐπειτα εἶχε και ἄλλα προσόντα τὸ δικάννον πλὴν τῆς μετὰ τῶν κλειδῶν ἐπιγραφῆς τοῦ Λονδίνου. Ἐβγαζε καλὸ σκάγι και ἔπερνε τὰ ἀναγεμισμένα φυσίγγια.

Χωρὶς οἱ νιζάμηδες νά περᾶξουν τὸ χωριό. Καλὴν του ὥρα ἄνε ζῇ ἀκούη κείνος ὁ Τουρκάλης.

Κι' ὁ γέρος τελειώνοντας τὴν ἱστορίαν του, κουνοῦσε ἀργὰ ἀργὰ τὸ χιονάτι του κεφάλι...

Ἡράκλειον, Δεκέμβριος 1934

ΣΠ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ ἐνστικτὸν πολλάκις δαμάζεται. Ἴδου μιὰ πρωτοφανὴς φιλία μεταξύ μιᾶς θάυμασις Λαγωνίκας και ἐνὸς μικροῦ ἐλαφιοῦ

Ἀλλὰ πρὸ τινῶν ἐτῶν βίασκανοι ὀφθαλμοὶ φαίνεται τὸ εἶδε. Καὶ εἰς μιὰν κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν διέφυγε τῶν χειρῶν τοῦ Μάστορ-Γιώργη και τὸ κοντάκι ἔσπασε. Ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἔσπευδε πρὸς εὐρεσιν ὀπλουργοῦ ἵνα προσαρμόσῃ νέον κοντάκι. Ἀλλ' ὁ Μάστορ-Γιώργης εἶπαμε, ὅτι ἦτο καλὸς τεχνίτης ξυλουργός.

Δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐκ τοῦ ἀτυχήματος, ἀλλ' ἀνευρών, τίς εἶδε και πού, τεμάχιον ξύλου ἀπροσδιορίστου εἶδους, κατεσκεύασε νέον κοντάκιον τὸ ὁποῖον εἶχε ἐπὶ πλέον και μάγουλο και διεκρίνετο διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν γραμμὴν του, προσεγγίζουσιν πρὸς τὸν...κόπανον τῆς μπουγάδας.

Ἀλλ' ἂν ὠμιλῆσαμεν διὰ τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ Λονδινέιου δικάννου και διὰ τὴν τεχνικὴν ἱκανότητα πού εἶχεν ὁ Μάστορ-Γιώργης νά κατασκευάζη και νούργιο κοντάκι, ἔστω και κοπανοειδές, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ θρασυθέντος τοιούτου, δὲν ὠμιλῆσαμεν ὅμως και διὰ τὴν Κυρά Γιώργαιναν, ἥτις μαζὺ μὲ τὰ πολλὰ παιδιά πού προσέφερεν εἰς τὸν Μάστορ-Γιώργη ἢ μᾶλλον διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, εἶχε μεγάλην ἀντιπάθειαν διὰ τὰς κυνηγετικὰς δομὰς τοῦ συζύγου, και δὴ διὰ τὸ κυρίως ὄργανον τοῦ κυνηγίου, τὸ περιφίμηνον ἐκ Λονδίνου δικάννον.

Δι' ὃ, ὁσάκις εὐρισκεν ευκαιρίαν τὸ μετεκόμιζεν ἐκ τοῦ δωματίου ὅπου μεγαλοπρεπῶς ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου, εἰς τὸ πλυντήριον τῆς οἰκίας, γιὰ νά μὴ γίνῃ κανένα δυστύχημα ἐμὲ τὸ ἔορκισμένο, στὰ παιδιά...

Οὕτω ἐνίοτε τὸ ἀτυχὲς δικάννον, ἐλησμονεῖτο ἐπὶ ἡμέρας εἰς τὸ πλυντήριον, παρὰ τὰς ἐκάστοτε σφοδρὰς διαμαρτυρίας τοῦ Μάστορ-Γιώργη, ὁ ὁποῖος ἔσπευδεν ἐκ νέου νά τὸ κρεμάσῃ εἰς τὸν τοῖχον.

Ἀλλ' ἡ πρόοδος ἡ γενικὴ δι' ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, ἔφερε και ἀναστάτῳσιν εἰς τὰ μέσα τοῦ κυνηγίου.

Τραγικὸ δυστύχημα σ' ἕνα κομνὸ ἐλάφι, ἀναφέρουν τὰ Γερμανικὰ περιοδικὰ. Στὴ φρενήρη φουγῇ του σὲ πυκνὸ δάσος, ἕνα μυτερὸ ξερόκλαδο τοῦ πέρασε τὸ στήθος και τὸ ἀφῆκε νεκρὸ.

Έτσι η μαύρη πυρίτις εγκατελείφθη και όλος ο κυνηγετικός κόσμος κατά το πλείστον χρησιμοποιεί πλέον την άκαπνη.

Ο Μάστορ Γιώργης βέβαια, δεν μπορούσε να μείνη διπλοθυρομικός και μάλιστα όταν είχε φίλους και γνωστούς τεχνίτας εις το Πυριτιδοποιείον και την Έφορειαν Υλικού Πολέμου και άκουγε τα θαύματα της άκάπνου και μάλιστα της πολεμικής, δι' ό και έπεζήτει να επιτύχη καμμιά παρτίδα καλήν εξ αυτής και δη προερχομένην εξ άχρηστων γεμισμάτων προοριζομένων δι' όβιδας.

Ένα τρίψιμο της πολεμικής άκάπνου με το μύλο του καφός, όλίγο μαγιόκι από κάτω προς μετάδοσιν του πυρός, και ή ριζιές εγένοντο περίφημες.

Άλλα το Λονδίνιον δίκαννον φαίνεται ότι δεν συνεφώνει με την τοιαύτην χρησιμοποίησιν του. Ός άλλος γηραιός καράς «έτσίναγε» εις πασαν έξω του μαγγανοπήγαδου ύπηρεσίαν. Κι' έτσι έγινε το θαύμα. Μόλις ό Μάστορ-Γιώργης έρχοιχεν την δεξιάν, αυτόματως το δίκαννο άνοιγε και τότε διά να ριξη ντουμπλέν έπρεπε να το κλείση πρώτα. Τό αυτόματον όμως αυτό πλεονέκτημα του δίκαννου, προεκάλεσε ταούτον φόβον, τρόμον και κατάπληξιν εις ένα φίλον του Μάστορ-Γιώργη, όστις είχε την ευτυχίαν να το κυνηγήση μια μέρα, έν άγνοία των τουούτων προσόντων του, ώστε ό άνθρωπος έπαθε... χροστήν!

Τό τρομακτικόν αυτό γεγονός μαζί με τα λοιπά προσόντα του τουφεκιού, μεταβληθέντος πλέον εις κοπανοειδή κλειδαριά, εγένετο εύρως γνωστόν εις τον κυνηγετικόν κύκλον των φίλων, και κάποια μέρα όταν εκάθησαν όλοι μαζί στο καφενεδάκι μετά το κυνήγι, ένας της συντροφιάς είπεν άποτεινόμενος στο Μάστορ Γιώργη :

—Τράβατο πίσω, ρε Γιώργη, να μη φαίνεται και...μάς εκθέτεις...

Έ! αυτό ήτο πάρα πολύ διά τον Μάστορ Γιώργη. Άφ' ενός ή κυρά Γιώργαινα μολονότι τα παιδιά έμεγάλωσαν έν τω μεταξύ έν καλοπανδρεύθηκαν, εξακολούθει να έχη την συνήθειαν να το βάζη στο πλυσταριό, άφ' έτέρου οί φίλοι του έλεγαν να το κρύψη να μη φαίνεται διότι τους εκθέτει.

Δέν χάνει καιρόν και σπεύδει να το παραδώση εις φίλον του όπλουργόν προς ριζικήν επισκευήν.

Έτσι έφέτος κατά το διάστημα της διακοπής του κυνηγίου, κατόπιν μόχθων και βασάνων και τεχνικών συμβουλίων, το εκ Λονδίνου δίκαννον έλαβε κάποιαν μορφήν τουφεκιού, έστερεώθη καιώς, και αϊ καννες και τα σιδηρά μέρη έβάφησαν μαύρα.

Ο επισκευάσας αυτό όπλουργός συεβούλευσε τον Μάστορ-Γιώργη να το πωλήση. Άλλ' ό Μάστορ Γιώργης έξηγέσθη ανένδοτος.

—Τι λές αδελφέ, τέτοιο τουφέκι να χάσω από τα χέρια μου; να πουλήσω τον Καρά μου;

—Έ τότε μη ρίχνεις άκαπνη, γιατί αν ξαναχαλάση ό Καράς σου, δεν διορθώνεται πια.

Ο Μάστορ-Γιώργης το ύπεσχέθη και ένθουσιωδώς παραλαβών το δίκαννόν του σπεύδει να το κρεμάση υπερεφάνως εις την επί του τοίχου θέσιν του προς πείσμα της Κυρά-Γιώργαινας, αλλά άγνοών όμως, ότι κατά την μακροχρόνιον επισκευήν του δίκαννου είχε χαραχθή καταλλήλως κάτωθι των καννών και νέον σήμα, με τα διακριτικά Ε.Ε.Υ.

Έτσι λοιπόν ό Μάστορ-Γιώργης ενεφανίσθη εις τα φθινοπωρινά περάσματα, με καινούργες ντου-

φέκι, προς μεγίστην κατάπληξιν της παρέας του, ήτις εξέταζουσα εκ του πλησίον αυτό, δεν έβράδυνε να ανακαλύψη το νέον σήμα Ε.Ε.Υ.

Η παρέα όμως ούσα λίαν περίεργος, επέμενε να λάβη την εξήγησιν του νέου σήματος, ύποστηρίζουσα ότι πιθανώς να ήσαν μυστικά γραμμата της Ευρώπης.

Ο Μάστορ-Γιώργης άπαντούσε, ότι δεν ένεδυμείτο καλά αν είχε τέτοια γραμμата το ντουφέκι του και συνεφώνει ότι θα ήσαν από το κατάστημα της Ευρώπης, διε παρατηρών κυνηγός, παρεμβάς εις την εξέτασιν του όπλου, έδωσε την σαφή έρμηνείαν.—Ε.Ε.Υ. είπε, σημαίνει Epreuve Explosifs Vives: ήτοι Δοκιμή Έκρηκτικής άκάπνου πυρίτιδος.

—Άλλα τότε, φωνάζει ό Μάστορ Γιώργης το, τουφέκι μου παίρνει άκαπνο και ό μάστορας που το έδιόρθωσε δεν ξεύρει τι του γίνεται άφού είπε μόνο με μαύρη να κυνηγώ.

Και έτσι ό Μάστορ Γιώργης επανήλθεν εις την παλαιάν του άδυναμίαν και άρχισε χρησιμοποιών τα φυσίγγια με την περίφημον ριζιάν εξ άκάπνου πολεμικής πυρίτιδος.

Και το άναμενόμενον αποτέλεσμα επήλθεν, εύτυχώς άνευ άπενκαταίου. Ό...Καράς έτίναξε τα πέταλα και μετ' ου πολυ έλύθη, διά να μετακομισθούν αϊ κανναι εκ νέου προς τον μάστορα.

Πρό της τοιαύτης πλέον καταστάσεως του όπλου ή Κυρά-Γιώργαινα ένεδυμήθη πού εύρίσκετο ή κατάλληλος θέσις του δίκαννου και το μετεκόμισεν εις το πλυντήριον όπου και το εξησιμοποίησε προς ύποστήριξιν της έτοιμορόπου στέγης του.

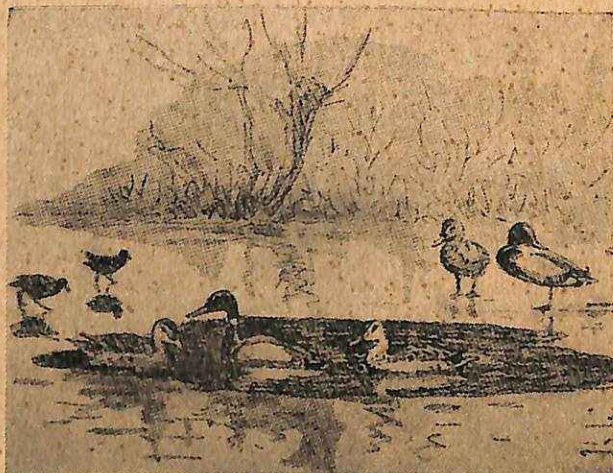
Άλλα πρό δεκαπενθήμερου όμως, με την μεγάλην νυκτερινήν πλημύραν που είχομεν έν Αθήναις, ή έτοιμόροπος στέγη του πλυντηρίου, παρά την ύποστήριξιν της, κατέρρευσε και το πρωί της επομένης όταν ό Μάστορ-Γιώργης έξηλθεν εις την αυλήν του, το πρώτον πράγμα που αντίκρουσεν, ήσαν ή καννες του δίκαννου, μεταβεβλημένα εις κρουνοίς, εκ των όποιων άκατασχετως έχύνετο άφθονον νερό! Άληθινή πηγή της Κασταλίας!

Και τότε, έμπνευσθείς εκ του μεγαλοπρεπούς αυτού θεάματος, μόνος του εδούκε την αληθή έρμηνείαν των μυστηριωδών γραμμάτων.

—Ε.Ε.Υ.. Έλληνική Έταιρία Υδάτων !

Δεκέμβριος 1934

ΆλεΚ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΝΕΡΑΪΔΟΚΥΝΗΓΟΣ

Ο Άλέξης δεν ήτανε μονάχα καλός σκαπευτής ήξερε και τις παραμικρότερες λεπτομέρειες του κυνηγιού.

Ολόκληρη τη ζωή του λαγού και την ψυχολογία του άκόμα, τους έρωτες των άγριων γουρουνιδών και την οικογενειακήν τους κατάστασι, τις ιδιοτροπίες του κουναβιού, όλες τις πονηριές της αλεπούς και του λύκου, τα διάφορα πετάματα των πουλιών με όλες τις μικρολεπτομέρειες, τη ζωή που κάνουν μέσα στις φωλιές τους, τις προτιμήσεις τους, την συναισθηματικήν τους ζωή, πότε ζευγαρώνουν και ποιά μέρη προτιμάνε για ζευγάρισμα, πώς φωλιάζουν, πώς κλωσάνε και πώς περιποιούνται τα μικρά τους, τί τρώνε και πώς περνάνε τον καιρό τους, τους καυγάδες τους και τα μυστικά τους τα ήξερε ό Άλέξης και δεν τα έλεγε ξερά, αλλά τα δίδασκε με τάξη και με χάρη.

Στα πόδια του λές κι' είχε φτερά: στο ριζοβολιόν τον έχανε και σε λίγο στην κορφή του βουνού τον έβλεπες να τρέχει. Άνάμεσα απ' τα σχοίνα, τα πυξάρια και τις χαμηλές άγκασωτές άγριογκοριτσές σάν φεϊδι λές και γλύστραγε.

Μάτια αστρίτη λές και είχε και κάρφωνε το κυνήγι στη θέσι που ήτανε: λέγανε πώς μάγευε το κυνήγι όπως τον είχε μάθει ή μάγνα του ή μάγισσα στο χωριό. που έφερε να ρίχνη και τα χαρτιά και να χυτάξη τον καφέ.

Ολόκληρη την επαρχία την ήξερε απ' έξω, την είχε ζωγραφισμένη στο μυαλό του. Ρεμματιές και βουναλάκια, μικρά και μεγάλα ψηλώματα, μέρη άκαλλιέργητα και καλλιεργημένα, συστάδες από δένδρα και συστάδες από θάμνους, μονοπάτια και διαβές σε ποιάμια, που πιάνουνε μπεκιάσες, που περδικές, που λαγού, που είναι άγριογούρουνα, που κουνάβια, που αλεπούς και το καθένα απ' αυτά σε ποιά εποχή και με τι καιρό, όλα ό Άλέξης, απ' έξω κι' άνακατωτά τα ήξερε.

Άκούραστος, με λαγού περπατησιά, με μάτι αστρίτη, γητευτής, σκοπευτής ψύχραιμος και άριστος, γνώστης των ιδιοτροπιών όλου του κυνηγιού και όλης της περιοχής, ήτανε ό Άλέξης ό Νεραϊδοκυνηγός.

Νεραϊδοκυνηγό τον λέγανε στο χωριό, είτε εξ αιτίας της μάγνας του της μάγισσας, είτε γιατί συνήθιζε να λέη ότι καμμιά μέρα θα φέρη στο χωριό νεράιδες σκοτωμένες: αυτό το έλεγε όταν τον πειράζανε. Ήτανε ξακουστός ό Άλέξης για τα κυνηγετικά του κατορθώματα, από τότε μάλιστα που είχε χτυπήσει και μιάν άρκουδα στα Σερβικά σύνορα.

Είναι αλήθεια ότι δεν ήτανε έγωιστής, είχε επιβληθεί με την άξία του και μόνο μ' αυτή. Δέν του καλοφαινότανε όμως να άκούη να έπαινούνε και κανένα κυνηγό: ήθελε να τώχει μονοπώλιο.

—Άλέξη, που θα πάμε αύριο να κυνηγήσουμε; Άμέσως έπαιρνε στάση ιδιαίτερη, κούταζε τον ουρανό σάν διάσημος μετεωρολόγος και με ύφος Ναπολέοντος σε λίγα λεπτά γνωμοδοτούσε.

—Αύριο θα πάμε στο τάδε μέρος: θα χτυπήσουμε μπεκιάσες και γυρίζοντας θα περάσουμε κι' απ'

τα χωράφια του τάδε χωριού για λαγούς.

Αυτός έφα. Δεύτερη γνώμη δεν μπορούσε να πάρη ούτε καμμιά αντίρρησι. Η άπόφαση είχε βγή από τον Άρειο Πάγο. Αν υπήρχε ένα μετάλλιο κυνηγετικής άξίας έπρεπε να το πάρη ό Άλέξης.

Αυτός κανόνιζε την ώρα που θα φύγουμε, όλο το δρομολόγιο, το στρατηγικό σχέδιο του κυνηγιού όλης της μέρας και με όλες τις λεπτομέρειες.

—Εσύ θα είσαι δεξιά μου, εσύ άριστερά μου, εσύ εκεί κλπ.

Τους άιζαμίδες πάντοτε τους έπαιρνε κοντά

Στερούπωνε με τρόπο τα κουνάβια

του: περιττό δεν το νομίζω να αναφέρω ότι πάντοτε είχε τιμητική θέσι κοντά στον Άλέξη. Στον τόπο του κυνηγιού θαύμαζε την κυνηγετική του άξία. Ούτε ό Ναπολέων δεν διάταζε όπως διάταζε ό Άλέξης—και άμφιβάλλω αν οί διαταγές του Ναπολέοντος έξετελούντο με την ταχύτητα και την άκριβεία που έξετελούντο οί διαταγές του Άλέξη.

Σε όρισμένο γάγγισμα του Ζαργάν, του καλλιτέρου σκυλιού από τα τέσσερα άριστα που είχε, ό Άλέξης καταλάβαινε τι κυνήγι ήτανε και με νόημα μās έδινε νέες θέσεις: ό άλλον έγνωσε να προχωρήση, ό άλλον να σταθί και ό άλλον να τρέξη να πιόση κάποια θέση: αυτός πήγαινε κοντά στο Ζαργάν με τους έπιτελείς του: στη τουφεκιά του το κυνήγι ήτανε παρμένο.

Τὸ προπερασμένο Δεκέμβριον εἴμαστε γιὰ ἀγριο-γούρουνα κοντά στὰ σύνορα. Στὴν ἐμφάνισι δυνάμει ἀγριογούρουνων ὁ Ἀλέξης μὲ ἓνα βραχύκανιο μάνλιχερ σκόπευσε περισσότερο ἀπ' ὅτι ἄξιζε στὴν ικανότητά του. Τὸν κύτταξα μὲ ἀπορία καὶ σὰν τουφέκισε, τὸν ρώτησα γιατί ἄργησε.

— Προσπαθοῦσα, μ' ἀπάντησε, νὰ ντυφεκίσω ὅταν θάρθω τὸ ἓνα δίπλα στ' ἄλλο γιὰ νὰ τὰ πά-ρω καὶ τὰ δυνά. Δὲν ξαίρω ἂν τὰ κατάφερα.

Κεῖνη τὴ μέρα κατάλαβα καλά, πόσο ἀνάξιος ἐπιτελής ἤμουν· εἶχε καὶ τὰ δυνά χτυπημένα!

Πέρου τὰ Χριστούγεννα εἶχε ρίξει καλὸ χιόνι.

— Ἀλέξη, ποὺ θὰ πᾶμε αὐριο;

Μὲ τὸ συνηθισμένο του ὕψος, μᾶς εἶπε:

— Θὰ πᾶμε στὴ ρεμματιά τοῦ Ρ... Ἐκεῖ οἱ δυνά μὲ τὰ δυνά σκυλιὰ τῆς φέρας θὰ κυνηγήσουν με-κάτσες· οἱ τρεῖς μὲ τὰ τρία ξαγάρια θὰ μείνουν στὰ χωράφια καὶ στὴ σοῦμα τοῦ Ρ... γιὰ λαγούς καὶ πέρδικες καὶ γὰρ μὲ τοὺς ἄλλους δυνά καὶ μὲ τὰ τέσ-σερα σκυλιὰ τὰ γκέικα θὰ δοῦμε στὰ ὑψώματα καὶ σὲ χαράδρες γιὰ ἀλεπὲς καὶ κανένα κουνάβι· μέρες ποὺ εἶναι νὰ βγάλουμε καὶ λίγο χαρτζιλίκι. Στὶς δυνά τὸ ἀπομεσήμερο θὰ συγκεντρωθῶμε στὴ πηγὴ ὅποιοι πάνε πρῶτοι ν' ἀνέβουνε φωτιά. Θὰ φᾶμε, θὰ ξεκουραστοῦμε λίγο, θὰ καθαρίσουμε τὸ κυνήγι καὶ στὸ γύρισμα θὰ χτυπήσουμε ὅτι κι' ἂν

βροῦμε. Στὶς 5 1)2 τὸ πρῶτ' θὰ φύγουμε γιὰ νὰ εἴμαστε στὶς 7 σὲς θέσεις μας.

Ὅπως πάντα ἀντίρρηση καμμιὰ· ὁ Ἀλέξης ἔφα. Κεῖνη τὴ μέρα ὥρισε τρεῖς ἐπιτελεῖς τοῦ λίγο κα-τώτερους ἀπ' αὐτόν.

Τὸ σχέδιο πραγματοποιήθηκε μὲ λεπτομέρεια ὥς τις δυνά τὸ μεσημέρι· εἴμαστε ποὺ εἴμαστε στὶς μεγκατὲς φτάσαμε πρῶτοι στὴ πηγὴ· ἀνάψαμε φωτιά καὶ περιμέναμε· σὲ λίγο ἦρθαν κι' οἱ λαγο-κυνηγοί.

Εἶναι 4 ἀπόγευμα καὶ ὁ Ἀλέξης δὲν φαίνεται μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς!! Ἀνεβήκαμε στὰ ὑψώματα κι' ἀκούγαμε τὸν ἀντίλαλο σὲς χαράδρες ἀπέναντι.

— Ἀλέξη, ἔφη...
Βαλδήκαμε πιά ὅλοι, κυνηγοὶ καὶ σκυλιὰ, νὰ τὸν βροῦμε.

Ἀντιλαοῦσαν οἱ χαράδρες τὸ ὄνομα τοῦ ἀν-θρώπου ποὺ γνωρίζανε ταχτικὸ τοὺς ἐπισκέπτη, τὸ ὄνομα κεινοῦ ποὺ τις εἶχε χυλοπατημένες καὶ γνω-ρισμένες, ποὺ τὸν γοήτευε ἡ συντροφιά τους καὶ σὲ καλοκαιριὰ καὶ σὲ ἀντάρα.

Κι' ἀντιλαοῦσαν οἱ χαράδρες:

— Ἀλέξη, ἔφη...

Λὲς καὶ τὸν εἶχε καταπιῇ ἡ γῆ.

Ἐνα ἰδιαίτερο γαῦγμα τοῦ Ζαργάν, μᾶς ἔφε-ρε κοντά του. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓνα γερω-πλάτανο κάθεται ὁ Ζαργάν δίπλα στὸ ντουφέκι τοῦ Ἀλέξη καὶ κάθε τόσο βγάζει ἓνα κλαμάρικο γαῦγμα.

Μόλις διακρίνουμε κάτω λίγο ἀπ' τὸ γερωπλά-τανο, μέσα στὴν ἄγρια κι' ἀπὸ τὸ σούρουπο χαρά-δρα, ἀνάμεσα ἀπὸ βράχους τὸ πτώμα τοῦ Ἀλέξη... Ἀνέβηκε φαίνεται στὸ γερω-πλάτανο γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ καμμιὰ κουνάλα τοῦ κουνάβι· γλύστρησε κι' ἔ-πεσε ἀπάνω στοὺς βράχους ὁ νεραῖδοκυνηγός.

Ὅλοι γυρίσαμε στὸ χωριό· μόνο ὁ Ζαργάν ἔ-μεινε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸν πλάτανο γιὰ συντροφιά τῆς ψυχῆς τ' ἀφεντικοῦ του, ποὺ δὲν θέλει φαίνε-ται νὰ φύγῃ ἀλλὰ νὰ πλανιέται στὰ γνωστὰ κι' ἀ-γαπημένα της μέρη.

Στὸ χωριὸ λένε καὶ θὰ μείνῃ γιὰ θρόλος, πῶς ἡ ψυχὴ του κυνηγᾷ τις νεράδες καὶ πῶς σὰν πᾶς στὸ μέρος ποὺ σκοτώθηκε, ἀκούς μέσα στὰ φαράγ-για τὸν ἀντίλαλο τοῦ διόματος τ' Ἀλέξη καὶ τοῦ γαυγίσματος τοῦ Ζαργάν.

ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΣΤΟΡΑΣ

ΚΥΝΗΓ. ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΓΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΦΥΣΙΓΓΙΩΝ

ΤΟΥ γ. Φ. Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

Νὰ! ἓνα ζήτημα, γιὰ τὸ ὁποῖον κάθε κυνηγὸς ἐν-διαφέρεται γιὰ τὸ ὁποῖον τοσάκις ἐγρήψαμε, καὶ ἀναγκαζόμεθα πάλιν νὰ γράψωμε, γιατί ποτὲ δὲν παληώνει, γιατί φαίνεται στὰ μάτι τοῦ κυνηγοῦ πάντα καινούργιο.

Ὁ κυνηγός, ὁ μηδέποτε ικανοποιημένος, ἢ μάλ-λον, ὁ ἐκθειάζων τὸ ὄπλον του ὡς θαυματουργόν, ἐνῶ πράγματι οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο συμβαίνει, ὁ κυνηγός, λέγω αὐτὸς, θέλει πάντα νὰ λέγῃ ὑπερ-βολές.

Θὰ προσπαθῶμε τώρα νὰ μὴ δώσωμε τροφὴ στὸ Πήγασό του καὶ νὰ τὸν καταβάσωμε ἀπὸ τὰ ὕψη ποὺ πετᾷ.

Πρέπει πρὸ πάντων νὰ γνωρίζῃ, ὁ κυνηγὸς αὐ-τός, ὅτι τὸ ὄπλον του εἶναι προωρισμένο νὰ ρίχνῃ ἀποτελεσματικὰ μέχρι μιάς ὠρισμένης ἀποστάσεως, καὶ ὅτι πέραν ἀπὸ αὐτὴν ὅλα εἶναι μῦθοι καὶ ὑπερ-βολαί.

Φυσικά, δὲν πρέπει ὅλα νὰ τὰ περιμένῃ ἀπὸ τὸ ὄπλο του, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ὑποθεθῇ, ὅτι εἶναι καλόν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως δὲν πρέπει καὶ ὅλα τὰ σφάλματα νὰ τὰ ρίχνῃ εἰς τὸ ὄπλον του.

Ἐνας μέσος ὅρος καὶ μιὰ λογικὴ πρέπει νὰ διέπῃ καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

Γι' αὐτὸ κι' εἴμεν ἤδη θὰ προσπαθῶμε νὰ ποῦμε—γιὰ πολλοστή φορὰ—καὶ ἀπαραίτητους κα-νόνας γεμίσεως τῶν φυσίγγιων, μὲ τοὺς ὁποίους εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ κυνηγὸς θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀπολάβῃ τὸ maximum τῆς ἀποδόσεως τοῦ ὄ-πλου του.

Καὶ πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὸ κοῖλον τοῦ ὄπλου του, δηλαδή, ἂν τοῦτο εἶναι ἀκριβῶς κατεσκευασμένο στὴ διάμετρο ποὺ πρέπει, ἂν εἶναι λεῖο, σιλικόν καὶ ἀπολύτως εὐθύ.

Ἄν ναί, τότε, ἐπιτυχάνει τὸ μέγιστον μέρος ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ ὄπλου. Ἄν, ὅχι, πρέπει ὁ εἰ-δικὸς νὰ τοῦ πῇ τί πταίει καὶ πῶς ἡμπορεῖ νὰ τὸ διορθώσῃ.

Ὁ εἰδικὸς αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι στὸ ὕψος του, ἀλλέως, σὰν τὸν ἱατρό, ποὺ δὲν καταλαμβάνει τὴν ἀρρώστεια, θὰ τοῦ πῇ ἄλλ' ἄντ' ἄλλον καὶ θὰ τοῦ κινή χειρότερο τὸ ὄπλο του, ἂν τυχὸν ἐπέμβῃ.

Ἀφοῦ ὁ κυνηγὸς ἡσυχάσῃ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐ-τῆς τοῦ παράγοντος ὄπλου, θὰ στρέψῃ τὴν προσο-χὴν του πρὸς τὸν σπουδαιότατον παράγοντα, τὸ φυσίγγιον.

Εἰς τὸ φυσίγγιον αὐτὸ ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ μὴ κάμῃ οἰκονομίαν. Ὅπως καὶ ἄλλοτε εἶπαμε, ἡ οἰ-κονομία τοῦ φυσίγγιου εἶναι καὶ σπατάλη τοῦ ὄπλου καὶ τοσοῦτο μάλιστα μεγαλυτέρα, ὅσο σπανιώ-τερα τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία—ὅπως ἀτυχῶς συμβαί-νει εἰς τὴν πλειονότητα τῶν κυνηγῶν—νὰ πυρο-βολήσῃ ἐντὸς βολῆς τὰ θηρίματα.

Ἀπὸ τὸ φυσίγγιον τοῦ ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ ἀπαιτῇ τὰ ἀκόλουθα:

1) Νὰ εἶναι ἀρίστης ποιότητος, ἴτοι νὰ ἔχῃ, ἀ-κριβεῖς τὰς διαστάσεις του, ὥστε ἡ διαφορὰ αὐτῶν ἀπὸ τῶν τῆς θαλάμης νὰ εἶναι ὅσον ἐνεσι μικρά, νὰ μὴ σχίζεται ἢ διαστέλλεται παραμορφούμενον κατὰ τὴν βολήν.

2) Νὰ ἔχῃ βροντῶδες μίγμα κατάλληλον καὶ κα-λῶς προφυλαγμένον ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπι-δράσεων.

3) Νὰ ἔχῃ ὠρισμένον χώρον κατακαύσεως τῆς πυρίτιδος ὥστε αὐτὴ νὰ μὴ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ τά-πωμα, ἀλλὰ νὰ καταλαμβάνῃ πάντοτε τὸν αὐτὸν χώρον.

4) Νὰ προφυλάσῃ τὴν πυρίτιδα καλῶς.

Αὐτά, ὅσον ἀφορᾷ τὸν κάλυκα.

Ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν του πάλιν ικανότητα ἐξαρ-τῶνται:

α) Τὸ καινικὸν τοῦ γεμίματος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ζυγίζεται μὲ ἀκριβέστατο ζυγόν. (προκει-μένου ἰδίᾳ περὶ ἀκρίβους)

β) Τὸ εἶδος τῆς πυρίτιδος. Ὅσο γι' αὐτὸ ὑπάρ-χει τοιαύτη πληθώρα, ὥστε καὶ ἡμεῖς δὲν γνωρίζο-μεν ποῖον νὰ συστήσωμε. Πάντως, ὅταν ἓνας κυνη-γὸς βρῇ μιὰ κατάλληλη, καλὴ πυρίτιδα γιὰ τὸ ὄπλο του, εἴμεθα τῆς γνώμης, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀν-τικαθιστᾷ μὲ ἄλλην.

Ἐν τούτοις δὲν ἡμποροῦμεν νὰ παρίδωμεν, ὅτι ἀπὸ μὲν τὰς εὐρωπαϊκὰς πυρίτιδας μιὰ πολὺ καλὴ εἶναι ἡ Rottweil, ἀπὸ δὲ τὰς ἀμερικανικὰς ἡ Du-Pont de Nemours.

γ) Ἡ τάπα, ἥτις πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ παχεῖα (τοῦλάχιστον 12 χιλιοστά) ἐλαστικὴ, λιπασμένη, συμ-πίεσιμος, πλαστικὴ.

δ) Ἡ ἐνστροφὴ τῶν χειλέων (γύρισμα) ἥτις πρέ-πει νὰ εἶναι κανονικὴ καὶ νὰ ἐφάρτηται καλῶς τῆς τάπας, ὥστε τὰ σκάγια νὰ μὴ κουνδουνίζουν, νὰ μὴ κινούνται.

ε) Νὰ μὴ συμπίεσθαι πολὺ τὸ φυσίγγιον, ὥστε νὰ φουσκῶνῃ.

στ) Νὰ τίθηται ἐπάνω ἀπὸ τὰ σκάγια ἓνα λεπτὸ χαρτονάκι, πάχους, ὡς ἐγγύστα, 1 χιλιοστοῦ. 7 χι-λιοστών τοῦλάχιστον κενὸς χώρος, εἶναι ἀπαραίτη-τος δι' ἓνα καλὸ γύρισμα.

ζ) Τὸ γέμισμα τῶν σκαγίων, διὰ διαμ. τῶν 12, νὰ μὴ ὑπερβαίῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὰ 36 γραμ-μάρια, ἀνάλογον δὲ νὰ εἶναι καὶ τὸ γέμισμα τῆς πυρίτιδος, τὸ ὁποῖον κανονίζεται κατόπιν δοκι-μῶν καὶ ἀναλόγως τοῦ εἶδους τῆς πυρίτιδος, ὥστε ἡ ταχύτης αὐτῆς καὶ αἱ πιέσεις νὰ εὐρίσκονται ἐν-τὸς τῶν καθορισμένων ἀνεκτῶν ὁρίων.

Φ. Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Κ.Κ. ΚΥΝΗΓΟΙ

Η RHEINISCH-WESTFALISCHE SRENGSTOFF A. G. BERLIN

Παρουσιάζει κατὰ τὴν ἐφετεινὴν κυνηγετικὴν περίοδον τὸ φυσίγγιον τῆς SCHWARZ WAIDMANN SHEIL.

(ΜΑΥΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ)

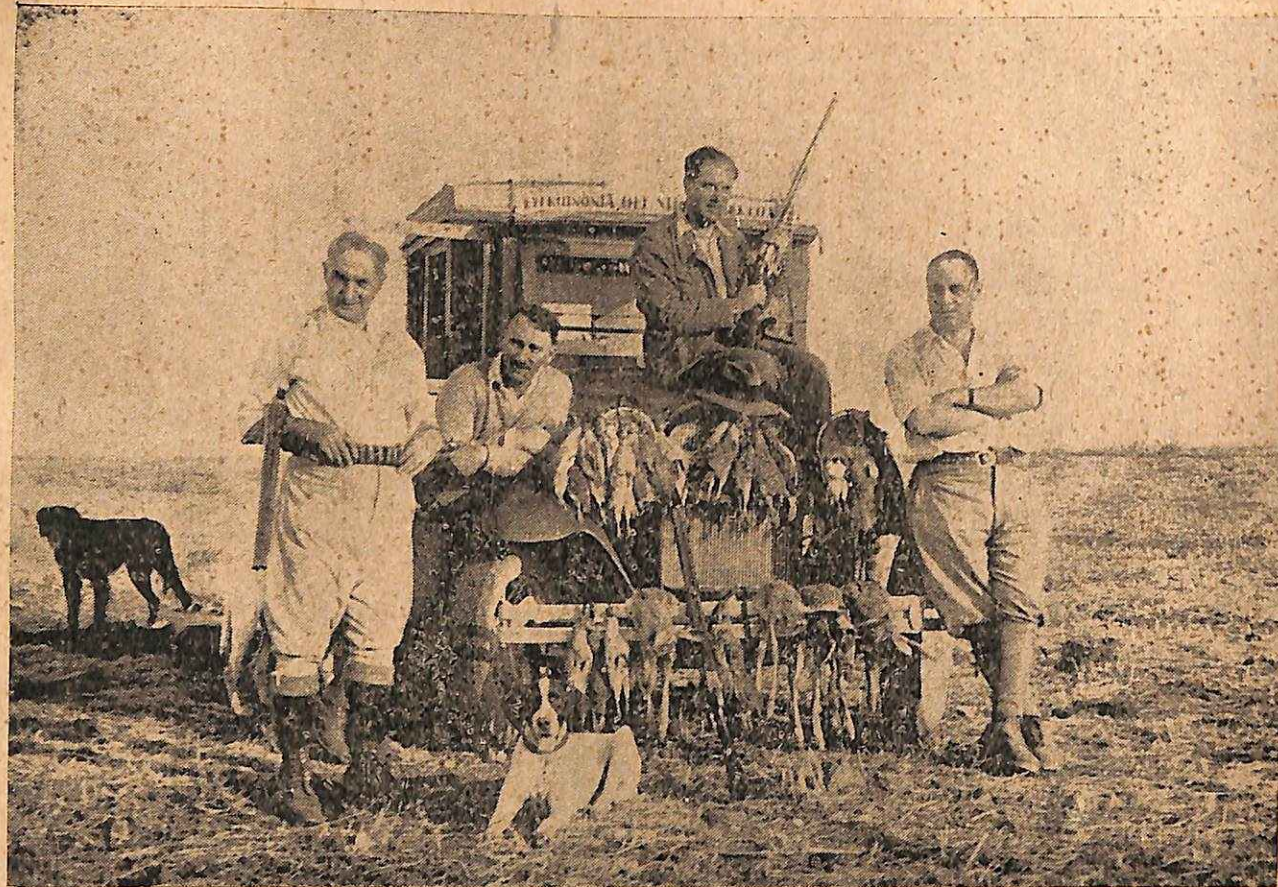
Τὸ τελειότερον φυσίγγιον τῆς ὑψηλῆς.

Τὸ γνήσιον φυσίγγιον ΡΟΤΤΒΑΪΛ εἶναι ἀφθαστον εἰς ταχύτητα, διάτρησιν, ἀ-κρίβειαν καὶ σταθερότητα ἀποτελεσμάτων.

Εἶναι διεθνῶς παραδεδομένον ὅτι ἀπο-τελεῖ ἀπὸ ἐτῶν τὸ ἰδανικὸν φυσίγγιον, τὸ ὁ-ποῖον ἰκανοποιεῖ καὶ τὸν πειδὸ ἀπαιτητικὸν κυνηγόν.

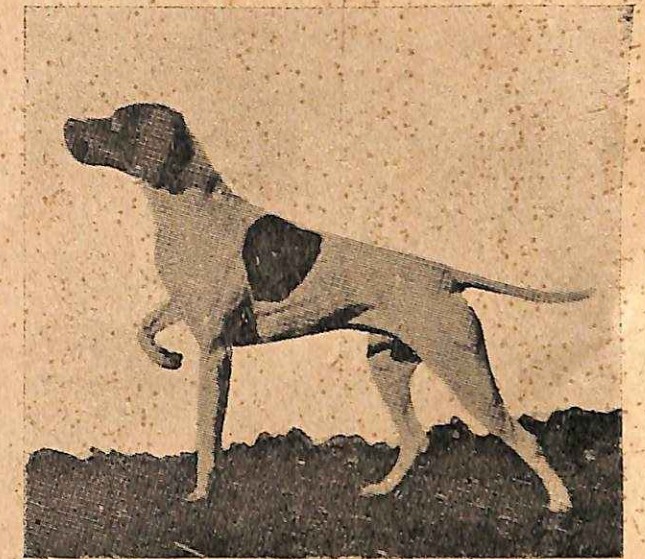
Τὸ γνήσιον φυσίγγιον ΡΟΤΤΒΑΪΛ φέ-ρει ἐπὶ τῆς τάπας σκαγίων τὰ ὡς ἂν διακρι-τικά, καὶ οὕτω ἀποφεύγετε τὰς ἐπικινδύνους ἐγγχωρίους ἀπομιμήσεις.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Οι κ.κ. Ἀγαπιάδης, Μελισσηνός, Ἀγαπιάδης καὶ Ρισάρ Κοέν, μὲ τὰ τρόπαιά των
(Φωτὸ Ἀσαέλ)

Μία παρέα κυνηγῶν Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν ὁποίαν μετέχει καὶ ἡ δεινὴ κυνηγέτις Κυρία Λάσκαρη

Τὸ βραβευθὲν καὶ φέτος Πόιντερ Eglon de la Falaise, τὸ ὁποῖον φερμάρει πέρδικες σὲ 200 βήματα

Μερικοὶ ἀπὸ τὴν παρέα τῶν περδικᾶδων τῆς Καβάλλας
στὸ γνωστὸ λιμέρι τους, κοντὰ σὲ τὰ Κόκακλα

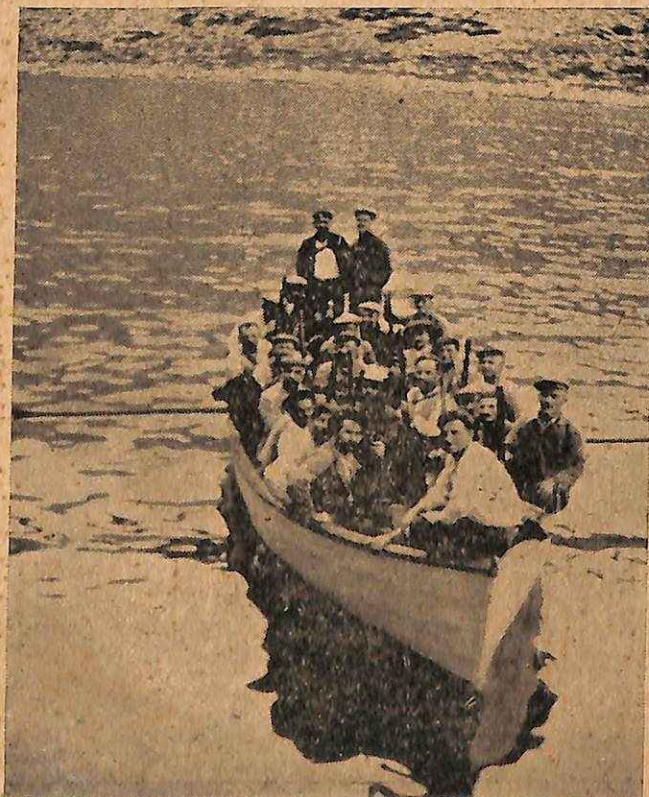
Κυνηγοὶ τῆς Διεθνoῦς Κυνηγετικῆς Λέσχης Κων/πό-
λεως, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ

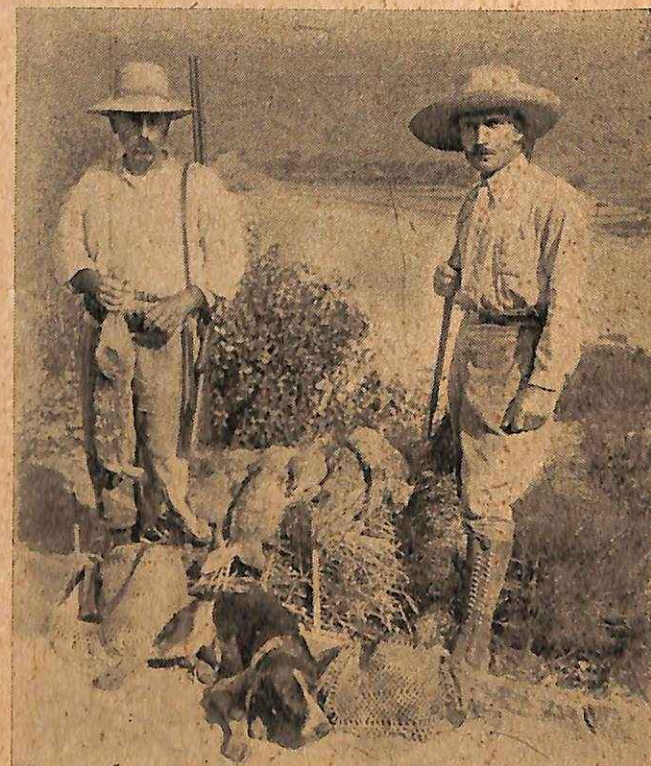
Μέλη τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου Λιδιμοτείχου εἰς
κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν ὑπὸ τὸν ἀντιπρόεδρον
κ. Ἰω. Σαρσάκη

Καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καταγάγουν θριάμβους.
Φωτογραφία παρ᾽ ἑσῶς Ἑλλήνων στὸ Κινέξβιλλ
ὑπὸ τὸν κ. Κ. Καβαλλάρην

Ἀποβίσεις Πειραιωτῶν κυνηγῶν σὲ περδικοβριθὴ
νησιὰ τῶν Κυκλάδων

Ὁ κ. Π. Ἀλεξάνδρου ἐκ τῶν μανιωδῶν κυνηγῶν
τῆς Κέας, κατόπιν ἐπιτυχoῦς κυνηγίου

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ALPHONSE DAUDET

Μετάφρασις κ. ΑΛ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πάν! πάν! πφφ! πφφ! τελείωσε. Τὸ λεοντάρι ἔφαγε δύο ἐκκορηκτικὰ σφαῖρες εἰς τὸ κεφάλι. Ἐπὶ ἓνα λεπτόν ἔγινε ἓνα τρομερὸ πυροτέχνημα ἀπὸ καπνούς, χυμένα μυαλά, ἀγνιστὰ αἵματα καὶ κόκκινα μαλλιά σκορπισμένα εἰς τὸν ἀέρα. Ἐπειτα ὅλα ἠσύχασαν καὶ ὁ Ταρταρίνος εἶδε δύο ψηλοὺς ἀραπάδες ποὺ ὠρμούσαν ἐπάνω του μὲ τὰ ῥόπαλα ὑψωμένα.

— ὦ! Συμφορά! Ἦταν τὸ ἐξημερωμένο τυφλὸ λεοντάρι ποὺ εἶχαν σκοτώσῃ ἡ Ταρσασκωνέζικες σφαῖρες.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Ταρταρίνος τὴν γλύτωσε φτηνά. Μανιασμένοι ἀπὸ θυμὸ οἱ δύο νέγροι, θὰ τὸν

Ἐφόρτωσε τὸ σκοτωμένο λεοντάρι στὴ γκαμήλα

ἐκοβαν ἀσφαλῶς κομμάτια, ἂν ἡ θεὰ πρόνοια δὲν ἔστελλε εἰς βοήθειάν του τὸν ἀγροφύλακα τῆς κοινότητος.

Ἡ θεὰ τοῦ κοινοτικοῦ πηλικίου ἠσύχασε ἀμέσως τὸν θυμὸ τῶν νέγρων.

Ὁ ἀγροφύλαξ ἐφόρτωσε εἰς τὴν γκαμήλα ὅτι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ λεοντάρι καὶ εἶπε σὲ ὅλους νὰ τὸν

ἀκολουθήσουν στὴν Ὁρλεανούπολι, ὅπου ὑπέβαλε ἀγωγή.

Ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ κόπους καὶ τρεξίματα ἑνὸς μηνός, ἡ υπόθεσις ἐξεδικάσθη καὶ ὁ ἥρωας ἐξώφλησε μὲ ἀποζημίωσι δύομισν χιλιάδων φράγκων, χωρὶς τὰ ἔξοδα.

Ἀλλὰ πῶς νὰ πληρώσῃ ὅλα αὐτά;

Τὰ λίγα φράγκα ποὺ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὴν λεηλασίαν τοῦ προέγκηπος τὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ξοδεύσῃ διὰ διάφορα δικαστικὰ ἔξοδα.

Ἔτσι ὁ δυστυχὴς κυνηγὸς τῶν λεόντων ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὰ κιβώτια ὅπλων λιανικῶς, καραμπίνα πρὸς καραμπίνα. Ἐπούλησε ἀκόμα τὰ ἐγχειρίδια, τὰ μαχαίρια τῆς Μαλαισίας, τοὺς κεφαλοθραυστοὺς... Ἐνας μπακάλης ἀγόρασε τὶς κονσέρβες, ἓνας φαρμακοποιὸς ὅτι ἀπέμεινε ἀπὸ τὰ ἐμπλαστρα τοῦ φορητοῦ φαρμακείου, ἓνας παλαιοπώλης ἀγόρασε τὴν τέντα καὶ τὶς μεγάλες μπόττες του...

Ἀφοῦ τὰ ἐπλήρωσε ὅλα δὲν ἔμειναν στὸν Ταρταρίνο παρὰ τὸ δέριμα τοῦ λεονταριοῦ καὶ ἡ γκαμήλα. Τὸ δέριμα τὸ ἐσυσκεύασε προσεκτικὰ καὶ τὸ ἔστειλε εἰς τὴν Ταρσασκὼνα εἰς παραλαβὴν τοῦ γενναίου ταγματάρχου Μπραβίδα. (Θὰ δοῦμε σὲ λίγο τί συνέβη μ' αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ λείψανο).

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γκαμήλα, ἐσκόπευε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ γιὰ νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ Ἀλγέρι, ὅχι βέβαια ἀνεβαίνοντας ἐπάνω, ἀλλὰ πωλῶντας τὴν γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ λεωφορεῖο. Δυστυχῶς τὸ ζῷο ἦτο δυσκολοπούλητο καὶ κανένας δὲν ἔδινε οὔτε πεντάρα.

Ὁ Ταρταρίνος ὅμως ἤθελε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Ἀλγέρι ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ μερικὲς ἡμέρες, ἕως ὅτου φθάσουν λεπτὰ ἀπὸ τὴν Γαλλία. Γι' αὐτὸ ὁ ἥρωας μας δὲν ἐδίστασε πλέον, καὶ λυπημένος ἀλλὰ ὅχι καὶ καταβεβλημένος, ἐπεχείρησε νὰ κινή τὸ ταξίδι μὲ τὰ πόδια, χωρὶς λεπτὰ καὶ σιγά-σιγά.

Εἰς τὴν περίστασι αὐτὴ ἡ γκαμήλα δὲν τὸν ἐγκατέλειψε. Αὐτὸ τὸ περίεργο ζῷο ἔτρεφε γιὰ τὸν κύριό του μία ἀνεξήγητη τρυφερότητα καὶ ὅταν τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν πόλι, ἄρχισε νὰ βαδίζει μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια πίσω του, κανονίζοντας τὸ βῆμα του μὲ τὸ δικό του, χωρὶς νὰ τὸν ἀφίνη σιθαι.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ταρταρίνος βρῆκε ὅτι αὐτὸ ἦτο συγκινητικόν. Αὐτὴ ἡ πιστότης, αὐτὴ ἡ ἀφοσίωσις τὸν συνεκίνησαν πολὺ, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε τὸ ζῷο ἦτο πολὺ κόμμοδο καὶ ἐτρέφετο σχεδὸν μὲ τὸ τίποτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ | ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ |

Ο ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ ΤΗΣ ΤΑΡΑΣΚΩΝΑΣ

Μὲ τὸν ἀμίμητον κωμικὸν ΡΕΜΥ

ΘΑ ΠΡΟΒΛΗΘΗ ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΕΙΣ ΕΝΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΩΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
"Ὅλα τὰ σπαρταριστὰ κωμικὰ ἐπεισόδια τοῦ ἀτζαμὴ κυνηγοῦ, ἀπὸ τὰ κυνήγια του στὴ Ταρσασκὼνα ἕως τὴ Ζούγκλα τῆς Ἀφρικῆς

| ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ |

Α. Ε. Κ. Ε.

Α. Ε. ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ & ΚΤΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

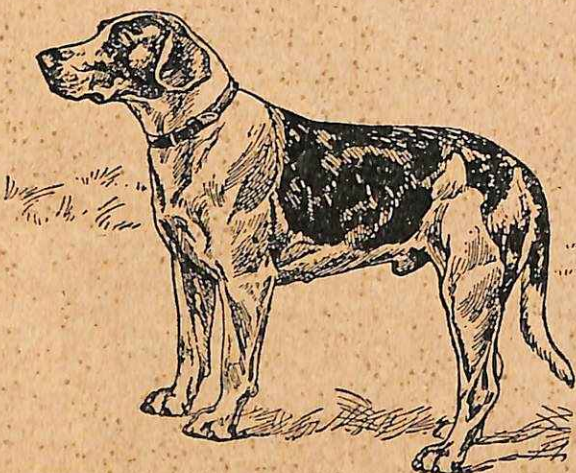
ΑΘΗΝΑΙ Ὁδὸς Γλάδστωνος 1, τηλεφ. 24.339

ΝΕΑ ΡΑΤΣΑ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΣΚΥΛΙΟΥ

Οι Άγγλοι είναι γνωστόν ότι υπήρξαν πάντοτε οι μεγαλύτεροι κυνόφιλοι του κόσμου.

Τὰ Laverak—setter, τὰ retriever, τὸ gordon, τὰ irish setter καὶ τόσα ἄλλα εἰδικὰ σκυλιά, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιμονῆς καὶ προσοχῆς μεγάλων Ἀγγλῶν γαιοκτημόνων καὶ φίλων τῶν σκυλιῶν οἱ ὅποιοι, ὅπως ἔχω καὶ ἄλλοτε εἰπῇ, ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐπειραματίζοντο διὰ νὰ φθάσουν εἰς τοὺς ἰδεώδεις τύπους τῶν σκυλιῶν τὰ ὅποια θεωροῦνται

Τὸ Fox hound—ἀλεπόσκυλο

δι' ὅλον τὸν κόσμον ὡς τὰ τελειότερα ζῶα διὰ κυνήγι.

Λι' αὐτὸ δὲν θὰ φανῇ παράξενο εἰς ὅσους γνωρίζουν τὸν Ἀγγλικὸν χαρακτήρα ὅτι ἀποσχολεῖ ὅλον τὸν Ἀγγλικὸν κυνηγετικὸν καὶ τὸν ἐν γένει κόσμον τῶν φίλων τοῦ υπαίθρου, ὡς ἂν εἰ ἐπρόκειτο περὶ γεγονότος ἐθνικοῦ, τὸ ὅτι παρεδόθησαν ἐπισήμως εἰς τὴν κρίσιν τῶν Ἀγγλῶν κυνηγῶν αἱ πρῶται ἀγέλαι γυμνασμέναι διὰ τὰς ὁποίας εἰργάσθη ἐπὶ 10 ὁλόκληρα ἔτη πειραματίζομενος μετὰ διαφορῶν δια-

σταυρώσεις, ὁ πρῶτος σκεφθεὶς τὴν δημιουργίαν τοῦ νέου τούτου τύπου σκυλιοῦ.

Ὁ νέος τύπος τοῦ σκυλιοῦ ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν προορισμὸν του τὸν αὐτὰ τρόφιμα ἔχει. Εἶναι καθαρῶς καὶ μόνον προωρισμένο διὰ τὸ κυνήγι τῆς ἀλεπούς καὶ συνεπῶς τὸ ὠνόμασαν fox-hound δηλαδὴ εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἀλεπόσκυλο.

Διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ σκυλιοῦ αὐτοῦ ἐγένετο ἀνάμειξις αἵματος κατὰ διαφόρους δόσεις, πρῶτα τοῦ stag-hound τὸ ὁποῖον ἦτο περιφρῆμο διὰ τὸ κυνήγι τῆς ἐλάφου, μετὰ levrier ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπῆρε τὴν γρηγοράδα, ἔπειτα μετὰ terrier καὶ ἀκόμη καὶ μετὰ bul-dog διὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ αὐτὸ τὴν ὑπομονήν, τὴν ἀντοχήν καὶ τὴν σκληρότητα.

Τὸ fox-hound λοιπὸν ἐδημιουργήθη ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ κυνηγᾷ τὴν ἀλεπού. Εἶναι μᾶλλον μικρόσωμον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄσπρο μετὰ μερικοῦ μικρὰ στίγματα κόκκινά ἢ γκριζὰ ἢ χρώματος καφέ ἀνοιχτοῦ. Τὸ κυριώτερον προσόν εἶναι ἡ γρηγοράδα ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητη φυσικὰ, δι' ἑνα ζῶο ταχύτατο ὅπως ἡ ἀλεπού.

Λέγουσιν ὅτι τὸ fox hound μπορεῖ νὰ τρέξῃ 10 χ. μ. εἰς δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπίσης μεγάλον του προσόν χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ του ἀντοχή καὶ ἡ ὑπομονή, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐπιτρέπουσιν νὰ μὴ κουράζεται ὅταν κυνηγᾷ ἑνα ζῶον πονηρὸ καὶ τὸς ἀντοχῆς ὅπως ἡ ἀλεπού.

Ὁ διάσημος κριτὴς τῶν κυνηγετικῶν ἐκθέσεων Γάλλος κ. Le Coultreux γράφει σχετικῶς μετὰ τὴν ῥάτσα αὐτῆς τῶν σκυλιῶν τὰ ἑξῆς :

«Τὸ Fox Hound προτιμᾷ νὰ κυνηγᾷ εἰς εὐθείαν γραμμὴν καὶ εἰς ἐδάφη ὁμαλὰ καὶ σπανὰ καὶ συχναίνεται τὰ κυνήγια τὰ ὁποῖα γυρίζουν πίσω. Διὰ τὸν ἀγριόχοιρο εἶναι ἐπίσης καλὸ, ἀλλ' ἐνίοτε εὐρίσκεται εἰς δυσκολίας, δεδομένου ὅτι ὁ ἀγριόχοιρος συνειθίζει νὰ κρύβεται εἰς τὰ πυκνά, ὅπου τὸ Fox Hound δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸ στοιχεῖον του». Δυστυχῶς τὸ σκυλὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ζῶον τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσουμε εἰς τὸν τόπον μας

διότι ἀκριβῶς εἶναι ἄχρηστον ἐφ' ὅσον τοὺς ἀγριοχοίρους καὶ τὶς ἀλεπούδες ἡμεῖς κυνηγοῦμε εἰς τὰ πυκνά.

Ἡ γενικὴ του ὄψις εἶναι εὐχάριστος καὶ ἔχει μὺς ἰσχυροὺς οἱ ὅποιοι τοῦ δίδουν πολὺν ἐλαστικότητα. Τὸ κεφάλι του εἶναι μᾶλλον μακρὸν καὶ στενὸν, αὐτὰ κοντὰ, ρουθούνια μικρὰ—δείγμα ὁσφρήσεως λεπτῆς καὶ ἰσχυρᾶς,— στήθος πλατὺ διὰ νὰ ἀντέχῃ

εἰς τὸν μεγάλον δρόμον.

Τὸ τρίχωμά του εἶναι κοντὸ ἐξαιρέσει τῆς οὐρᾶς ἡ ὁποία εἶναι συνήθως πολὺ τριχωτή.

Ἐν γένει τὸ Fox Hound εἶναι σκυλὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ δίδει ἀπολύτως ἱκανοποιήσεις εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς κυνηγοὺς, οἱ ὅποιοι θεωροῦνται καὶ οἱ καλλίτεροι κυνόφιλοι τοῦ κόσμου.

Πᾶνος Σαββίδης

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Παρ' ὅλον ὅτι εἶναι τι κοινὸν νὰ λεχθῇ, ὅτι τὰ σκυλιὰ δὲν πρέπει νὰ τρέφονται μετὰ τὰ αὐτὰ τρόφιμα ὅπως καὶ οἱ κύριοί των, ἐν τούτοις ὅμως εἶναι δύσκολον νὰ εὑρηται καὶ τὸ διατί. Ἡ ἐπιμελημένη ὅμως διαίτα τοῦ σκυλιοῦ εἶναι ἀπαραίτητος ὅπως διατηρηθῇ τὸ εὖ καλὴ ὑγεία, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο καὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἐνστικτον ἐνὸς σαρκοφάγου ζῴου εἶναι νὰ ζητῇ ἐπιμόνος ὀλίγην τροφήν ἐκ σαρκῶν. Τὰ σκυλιὰ εἶναι καὶ αὐτὰ σαρκοφάγα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ζοῦν ὑπὸ ἐξευγενισμένης κατὰστάσεως, πρέπει νὰ δίδεται προσοχὴ εἰς τὴν ποσότητα τοῦ διδομένου εἰς αὐτὰ κρέατος. Ἐν πάσει περιπτώσει τὸ κρέας πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως φρέσκο καὶ προτιμώτερον εἶναι τοῦ βοῦς ἢ τοῦ προβάτου, εἰς τὰ ὅποια οὐδὲμία διαφορά ὑπάρχει εἰς τὰς θρεπτικὰς ιδιότητας αὐτῶν.

Κρέας τὸ ὁποῖον εἶναι μαλακὸν καὶ πλαδαρὸν, εἶναι ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν καθὼς εἶναι καὶ τὸ σάπιο.

Τὰ ἐντόσθια τοῦ προβάτου ἢ τῆς ἀγέλαδος ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀξιοπυλὰ, παρέχουν ὅμως σημαντικὴν θέρμην. Τὰ ἐντόσθια ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι καλῶς καθαρισμένα καὶ μαγειρευμένα γιὰ νὰ χωνεύονται εὐκόλως καὶ ταχέως, εἶναι δὲ ὡς ἐκ τούτου ἐξαιρετικὸς τροφὴ διὰ τὰ μικρὰ σκυλιὰ.

Πολλὰ σκυλιὰ προτιμοῦν τὸ σκυλὶ ἄλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ δίδεται μετὰ μεγάλης φειδοῦς διότι λόγῳ τῶν δυσπεπτικῶν ιδιοτήτων του, ἐνεργεῖ κυρίως ὡς καθαρτικόν.

Τὰ κόκκαλα, ἂν καὶ συνήθως δὲν ἀναφέρονται ὡς τροφὴ, οὐχ' ἥτον ὅμως εἶναι γνωστὸν εἶδος διαίτης διὰ τὰ σκυλιὰ. Τὰ ὀμαὶ κόκκαλα, περιέχουσι κατὰ μέγα μέρος μεταλλικὰς ὕλας μετὰ ὀλίγον πάχος καὶ πρωτεΐνην. Πρέπει ὅμως νὰ προτιμῶνται τὰ πλατεῖα καὶ μαλακὰ κόκκαλα, διότι τὰ σκληρὰ καὶ πυκνὰ κόκκαλα φθάνουν τοὺς ὀδόντας καὶ δὲν θύνονται νὰ πληρώσουν τὸν ζωτικὸν σκοπὸν τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν.

Αὐτὸ εἶναι μὲν ἀπὸ τὰς αἰτίας διατὶ τὰ μεγάλα τετράγωνα ἐκ κρέατος παξιμάδια ἢ γαλέττες, εἶναι ἐξαιρετικὸν πράγμα διὰ τὸν σκύλον. Ἐκτός τῶν θρεπτικῶν ιδιοτήτων τῶν αἰτίνες δὲν δύνανται παρὰ νὰ εἶναι ἐξαιρετικοί, ἡ σκληρότης των βιάζει τὴν μάσησιν καὶ κρατεῖ τὰ σπρόγνια τοῦ σκυλιοῦ, τὰ δόντια καὶ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα, ὕγινη.

Τὰ ψάρια δὲν συνιστῶνται, ἐκτός ὅταν εἶναι ἀναμεμιγμένα μετὰ δημητριακοὺς καρποὺς εἰς σχῆμα παξιμαδιοῦ. Τὰ σκυλιὰ καμνία φορὰ ὅλως ἐξαιρετικῶς ἐπιθυμοῦν νὰ φάγουν ἑνα παξιμάδι ἀπὸ ψάρι. Τοῦτο ὅμως θεωρεῖται ὡς τὸ τελευταῖον εἶδος τροφῆς διὰ διαίταν.

Τὰ φρέσκα λαχανικὰ ἐπίσης δὲν ἔχουν τίποτε διὰ νὰ τὰ σιτισθῶμεν ὡς τροφήν. Τὰ χορταστικὰ ἐνεργοῦν ὡς καθαρτικόν, θεωροῦνται δὲ ἀναφελῆ διότι δὲν ἔχουν ἀξίαν ὡς τροφή. Τὰ αὐτὰ εἶναι μὲν ἐξαιρετικὸς τροφὴ, δὲν εἶναι ὅμως οὔτε ἡ πλέον τελεία, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ χειρότερα τροφὴ. Τὰ ὀμαὶ αὐτὰ εἶναι πολὺ θρεπτικὰ καὶ εὐκολοχώνευτα καλλίτερα δὲ ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ἀγέλαδος καὶ ἐξ ἴσου ὅμοια μετὰ τὴν σκύλας. Ὅταν συμπιεσθῶνται τὰ αὐτὰ εἰς τὴν ἡμερησίαν τροφοδοσίαν τοῦ σκυλιοῦ, τότε παρατηροῦμεν εἰς ἀξιοσημείωτον βαθμὸν τὴν αὐξήσιν τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ.

Τὸ μπουρουνέλιον εἶναι συμπληρωματικὴ τροφὴ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἡ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην ἀπλήν τροφήν. Ἰδίως ἐνδείκνυνται διὰ τὰ ἀσθενῆ ἢ ἀδύνατα σκυλιὰ, διὰ τοὺς ἀναρρωνόντας ὡς καὶ διὰ τοὺς γηρασμένους σκύλους. Ἡ καλλίτερα δόσις εἶναι, ἂν καμνία φορὰ ἡθελε παρουσιασθῇ περίπτωσις, ἑνα πλήρες κοντάλι τοῦ ταχυοῦ μέσα εἰς τὴν τροφήν, ὅχι δὲ νὰ δίδεται ὑποχόντερα ἀπὸ δύο φορές τὴν ἡμέραν, διότι δύναται νὰ προσενηύσῃ ἐρεθισμὸν εἰς τὸν στομάχον καὶ εἰς τὰ ἐντόσθια. Μία ἀπὸ τὰς πρακτικωτέρως μεθόδους ὅπως τροφοδοτεῖται τὸ σκυλὶ μετὰ μπουρουνέλιον, εἶναι νὰ δίδεται τοῦτο μέσα σὲ παξιμάδι. Ἐπίσης τὰ διὰ μπουρουνέλιον παξιμάδια κατασκευάζονται μετὰ μεγάλης προσοχῆς διὰ νὰ εἶναι εὐγευστα καὶ θρεπτικά. Ἐνας καλὸς τρόπος εἶναι, νὰ δίδεται ἑνα ἐκ μπουρουνελαίου παξιμάδι κατὰ καιροὺς διὰ νὰ γίνεται οὕτω ἀλλαγὴ ἀπὸ τὸ συνηθισμένον παξιμάδι.

Τὸ ὕδωρ εἶναι ἀπαραίτητος τροφὴ. Τὸ μισθὸ βάρος ἐνὸς σκυλιοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ ὕδωρ, ὡς ἐκ τούτου εἶναι μία σπουδαία συνθεσις τῶν αὐτῶν ἐκκρίσεων. Τὸ ὕδωρ κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀναγκαῖον διὰ ν' ἀπομακρυνῇ τὰς ἀχρήστους ὕλας καὶ νὰ φέρῃ τροφὰς εἰς ὅλον τὸν ὀργανισμόν.

Τὰ πλεῖστα τῶν τροφίμων ἔχουσιν ὡς βάσιν τὸ ἄλευρον, συνεπῶς ταῦτα εἶναι ἀπὸ τὰς πρώτας τροφὰς τοῦ σκυλιοῦ.

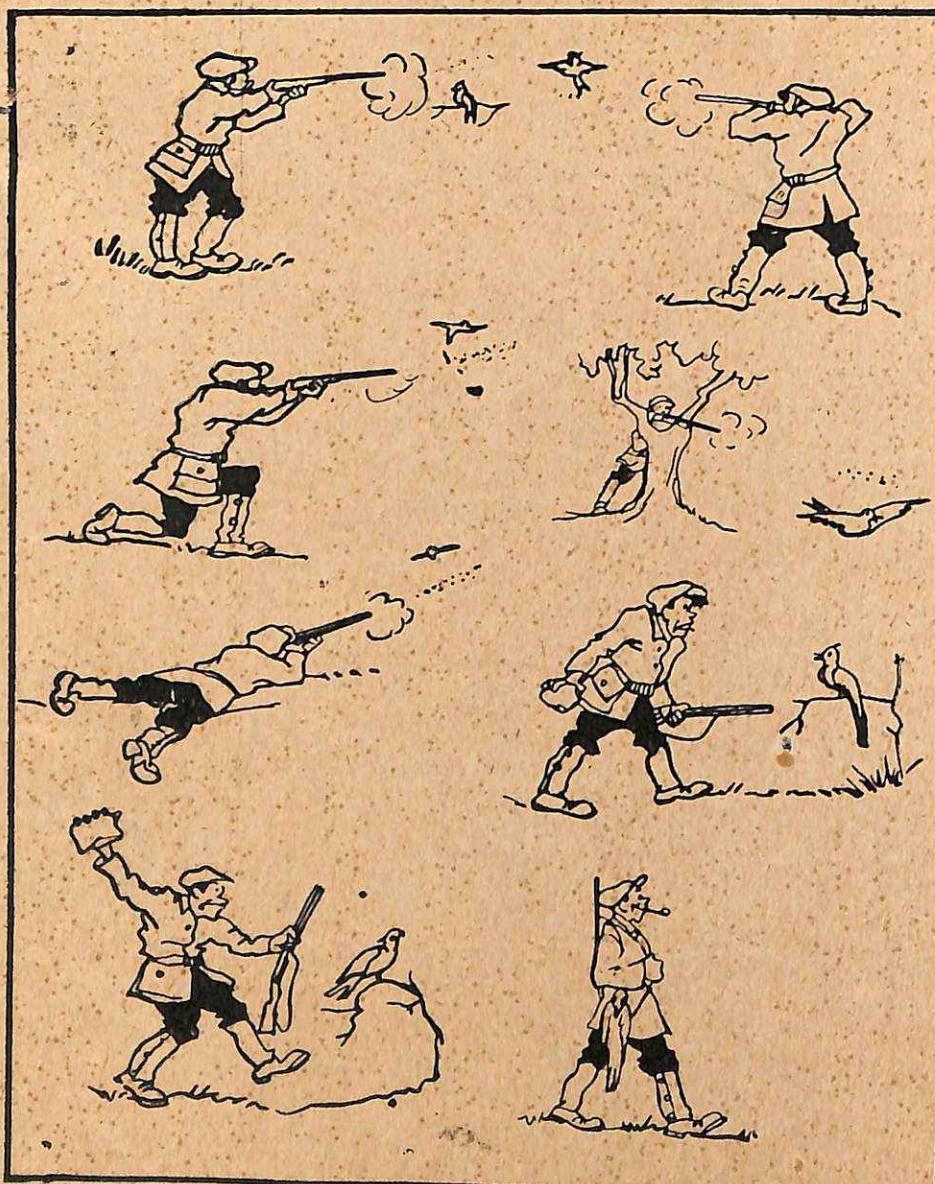
Ὁ ξηρὸς μαῦρος ἄρκτος εἶναι πολὺ καλὸν ὅπως χρησιμοποιηθῇ διὰ διαίταν τοῦ σκυλιοῦ. Ἀλλ' ὅμως ὅταν ἀναλογισθῇ τις τὰς ἰδίας τῆρας φυσικὰς ἀνάγκας τοῦ σκυλιοῦ, τότε παρατηρεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ ἐξισωθῇ μετὰ τὸ κοινὸν ἐκ κρέατος παξιμάδι αὐτοῦ.

Ὑπάρχουσιν ἀπειρα τοιούτου εἶδους παξιμάδια τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται ἀπὸ σιταρένιον ἀλεύρι, εἴτε μετὰ κρέας εἴτε χωρὶς αὐτό. Ταῦτα παρουσιάζουν μίαν ἰδεώδη ποσότητα τροφῆς διὰ διαίταν ἐξαιρετικῶς δὲ θρεπτικὴν καὶ εὐκολοχώνευτον. Πρέπει ὅμως ὁπωσδήποτε νὰ

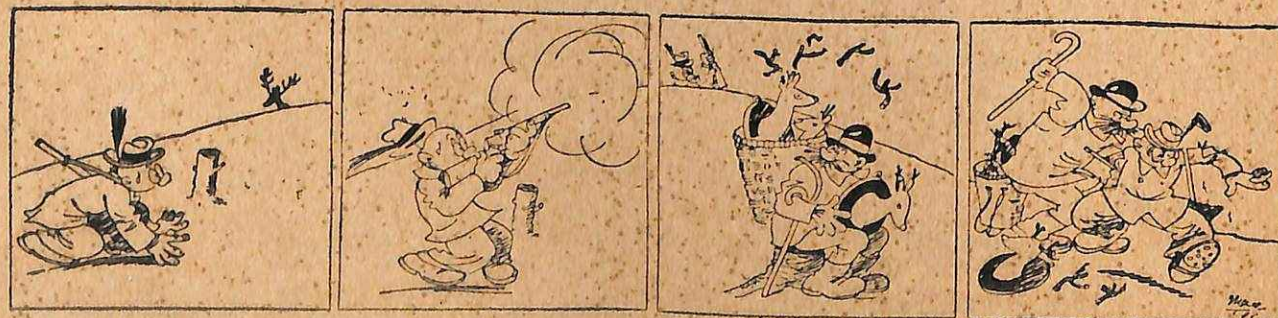

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΕΥΘΥΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΧΩΣ ΛΟΓΙΑ

Τό καλό τό παλληκάρι, ξέρει κι' άλλο μονοπάτι....

© κυνηγός και ο πλανόδιος πωλητής γυφίνων τροπαίων

Η ΦΕΡΜΑ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ

Ο καθ' ένας στη παρέα διηγείτο περιστατικά φέρμας.

Ο φίλος ο Μανώλης σιωπούσε! Όταν όλοι έτελειώσαν τ'α δικά τους, «άκουστε λέει τί έκανε και ο δικός μου ο περίφημος Όσκαρ. — Μία μέρα έκανα περίπατο μαζί του στην πλατεία τής Χ... Ξαφνικά στη μέση τής πλατείας τον βλέπω ξερό! Φέρμα! τ'ο πόδι σηκωμένο όπως έσυνήθιζε. Κυττάζω μήπως είναι κανένα πουλί, αλλά τίποτε. Πλησιάζω! αυτός άκίνητος! Πάρτο Όσκαρ του λέω. Τον βλέπω νά όρμα και ν' αρχίζει νά σκάβη με τ'α πόδια του! Περιέργο!

Έπί τέλους άφοϋ έσκαψε έως 10 πόντους. Νά σου και άρπάξει κάτι και μου τ'ο φέρνει. Τί νομίζετε φίλοι μου ότι ήταν;

Ένας σουγιάς μικρός, στη μία πλευρά του όποιου ήταν χαραγμένος ένας λαγός!...

Χαλκίς Π. Π. ΜΠΕΚΑΤΣΑ ΚΑΙ ΡΗΓΑΝΗ

Κυνηγών εις την θέσιν Καρακοβούνι του Γυθείου έφόνευσα μίαν μπεκάτσαν. Άφ' οϋ την έμάδησα, παρατήρησα ότι αυτή έφερε και άλλο παλαιό τραύμα εκ προηγουμένου πυροβολισμού, τ'ο όποιον ειχεν έπουλωθή, άλλ' ήτο σκεπασμένον από φύλλα ρήγανης! Φαίνεται ότι τ'ο πτηνόν αυτό έχει την ιδιότητα νά χρησιμοποιή την ρήγανη διά θεραπείαν των τραυμάτων του. Και άλλοι κυνηγοί μου έχουν άφηγηθή ότι όμοίως εύρον πτηνά χρησιμοποιήσαντα την ρήγανη διά θεραπείαν των τραυμάτων των.

Κι' εγώ έχω χρησιμοποιήσει την ρήγανη εις μικρόν τραύμα μου εις τ'ο χέρι μου εκ πτώσεώς μου κατά τ'ο κυνήγι και παρατήρησα ότι έσταμάτησε τ'ο αίμα και επήλθεν έπούλωσις του τραύματός μου. Τά πτηνά φαίνεται ότι ανεκάλυψαν την βαλσαμικήν ιδιότητα τής ρήγανης.

Παν. Πατσουράκος

ΤΖΙΜ ΔΗ ΓΚΡΗΚ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

III

Οι άγριοβούβαλοι. — Μιά φοβερή συνάντησις. — Σπαραχτικές γυναικείες φωνές. — Οι ούρακοτάγχοι που καταστρέφουν. — Αφηγήσεις του Τζίμ. — Πάλη με λιοντάρι. — Ο τραγικός θάνατος του Νικόλα Βλαχάκη

Ο άγριοβούβαλος, μ' όλο που δεν είναι σιροφάγο, είναι από τ'α πιο επικίνδυνα θηρία τής ζούγκλας για τόν κυνηγό.

Τ'ο λιοντάρι, τόν έλέφαντα, τ'ο ρινόκερω ένας καλός κυνηγός με πείρα και με ψυχραιμία ξέρει καλά, άν τύχη νά τ'α πληγώσει, τί θά κάμουν, πώς θά τ'ο ριχτούν και πώς πρέπει νά φυλαχτή. Με τόν άγριοβούβαλο όμως δεν συμβαίνει διόλου τ'ο ίδιο. Όση πείρα κι' άν έχης, μέσα στη ζούγκλα είναι αδύνατο νά ξέρης τί θά σοϋ συμβή με κάθε νέο άγριοβούβαλο που θά τύχη νά πληγώσης ή νά συναντήσης.

Μπορεί νά τραβήξη ήρεμα από την άλλη μεριά και νά φύγη, μπορεί όμως και νά σοϋ ριχτή άν λάλαπας προτού ακόμη τόν αντιληφθής και νά σε μεταβάλη σε πολτό με τ'α τιτάνια του κέρατα ή μπορεί εκεί που τόν είδες νά απομακρύνεται τάχα δρομαίος, νά κάμη έναν τεράστιο κύκλο και νά σοϋ

έπιτεθή από πίσω με λυσσασμένη μανία.

Ο βετεράνος τοπάοχος, τ'α ήξερε καλά όλα αυτά και τ'ο βλέμμα του προόριζε μεγάλη άνησυχία καθώς διερευνούσε δεξιά κι' άριστερά τ'ο χορτόλγγο. Έξακολουθήσαμε νά γλιστρούμε σιγά - σιγά μέσα στην πυκνή τούφα, έλπίζοντες πάντα, ότι θά ξεφεύγαμε.

Όπου, σε μία στιγμή, γυρίζουν προς τ'α πίσω δρομαίοι δύο μαύροι μας που προπορεύονταν λίγο, και με γουργουρίζοντά, μ'αζ λένε πώς ειχαν δ'η τους άγριοβούβαλους μπροστά μας, λιγάκι

Ένα φοβερό ημικύκλιο, με τ'α ρουθούνια στραμμένα επάνω μας.!

άριστερά. Βόσκανε, λέει, και θά ήτανε μεγάλο κοπάδι. Ο βετεράνος μας μπήκε μπροστά και μ'αζ σύστησε νά προχωρούμε πίσω του σκυφτοί και σιγά - σιγά. Νά μείνουμε βέβαια εκεί ή νά γυρίσουμε προς τ'α πίσω ήταν αδύνατο. Έπρεπε με κάθε τρόπο νά φτάσουμε στο κονάκι των μαύρων, προτού νυχτω-

θοῦμε για καλά μέσα στη ζούγκλα.

Σε λίγο διακρίναμε και μεις τους επιβλητικούς ὄγκους τῶν φοβερῶν θερῶν νὰ ξεβγαίνουν ψηλά ἀπὸ τὸ χόρτο, καμμιὰ διακοσιαριά μέτρα ἀριστερά. Σκυφοί, μετὰ τὴν τέσσαρα, προχωρούσαμε ἀπὸ τοῦφα σε τούφα. Οἱ μυτερές ἀκροὲς τῆς ἀγριάδας μᾶς πλήγοναν σὲ χέρια καὶ σὲ πρόσωπα, μὰ αὐτὸ οὔτε τὸ λογαριάζαμε. Τὸ ζήτημα ἦταν νὰ καταφέρουμε νὰ ξεφύγουμε ἀπαράτρητοι.

Εἴχαμε προχωρήσει ἔτσι καμμιὰ τριανταριά μέτρα ἀκόμη, ὅταν ἀντιλαμβανόμαστε ἕνα τερατῶδες κεφάλι νὰ σηκώνεται ἀπειλητικὰ καὶ νὰ στῆνῃ τὰ ρουθούνια τοῦ πρὸς τὸ μέρος μας. Μᾶς εἶχε πάση ὁσμῇ. Τὸ θέαμα ποὺ εἶδα ἐκείνη τὴ στιγμή δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου.

Ἀπὸ τὴν ἀνήσυχη αὐτὴ κίνηση τοῦ ἑνός, ὑπο-

Οἱ οὐρακοτάγγοι εἶναι μοναδικοὶ γιὰ νὰ καταστρέφουν τὶς καλαμποκιές...

ψιάστηκε φαίνεται ὁλόκληρο τὸ κοπάδι καὶ τότε, τὰ ὁλότρομα μάτια μας ξεχώρισαν ἀνήμεσα ἀπὸ τὰ χόρτα νὰ ὀρθώνωνται ὅχι ἕνα τέρας ἢ δύο, ὅχι πέντε ἢ δέκα. Ξεχώρισαν νὰ ὀρθώνονται ἀπειλητικὰ ἕνα τεράστιο ἡμικύκλιο, μιὰ ἀπελπιστικὰ μεγάλη ὀρδὴ ἀπὸ πενήντα — ἑξήντα κεφάλια, μετὰ τὴν ρουθούνια ὅλα στημένα κατὰ τὸ μέρος μας. Στὴν κορφὴ τοῦ ἡμικύκλιου, ὁδηγοί, φάνταζαν οἱ μεγάλοι ἀρσενικοί, ἐνῶ οἱ θηλυκὲς καὶ τὰ μικρὰ ἀκολουθοῦσαν πίσω.

Ἀπὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαύρους μας, πανικοβλημένοι, δείχνανε διάθεση νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια.

—Μὴν κουνῆθῃ κανεὶς! πρόσταξε σιγαλὰ μὰ ἀποφασιστικὰ ὁ βετεράνος. Καὶ μὴ ρίξετε με κανέναν τρόπο!

Ἡ ἀναπνοή μας εἶχε κοπῇ

Δέκα, εἴκοσι δευτερόλεπτα—ἕναν αἰῶνα ὁλό-

κληρο—βάσταξε αὐτὴ ἡ ἀγωνιώδης στιγμή, — ποὺ οἱ περισσότεροί μας βλέπαμε ἤδη μετὰ τὴ φαντασία, τὰ κορμιά μας τσαλαπατημένα καὶ πολτοποιημένα ἄδω-ξα, μέσα στὴν ἔρημη ζούγκλα.

Μιὰ στιγμὴ δισταγμοῦ στὸ κοπάδι καὶ ἔπειτα δύο ἀπ' τοὺς ὁδηγοὺς ἀρσενικοὺς κάμανε μισὴ στροφὴ καὶ προχωρήσανε πέρα. Ὁλόκληρο τὸ κοπάδι, χύθηκε τότε μονομιᾶς στὴν ἀντίθετη ἀπὸ μᾶς διεύθυν-σι μετὰ ἕνα ξεφρενιασμένο γκαλόπ, ποὺ ὅμως ἤχοῦσε τώρα στ' αὐτιά μας σὰν ἡ πιὸ ἀγγελικὴ μουσικὴ τοῦ κόσμου.

Τὸ κονάκι τῶν μαύρων ποὺ φτάσαμε καὶ ἡ διανυκτέρευσι κοντὰ στὶς μεγάλες φωτιές, μᾶς φάνηκαν παράδεισοι.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, πότε μετὰ κατακλυσμαῖες βροχὲς καὶ πότε μετὰ ἥλιο καὶ βαρεῖα κουφό-βρασι, ἡ πορεία μας περνοῦσε ἕνα τόπο σφραγισμέ-νον παντοῦ ἀπὸ τίς ἀναρίθμητες βοῦλες ἀχναριῶν λογῆς, λογῆς.

Καὶ χνάρια μὲν ἀπὸ ἀντιλόπες ἢ ἀγριότραγους εἶναι καθήσυχαις τῆς ψυχῆς νὰ τὰ βλέπῃς. Μὰ δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο μετὰ τὰ ἀπαίσια, ὕπουλα χνάρια τῆς λεοπαρδάλης ἢ τὰ βαρεῖα, βαρεῖα τοῦ ρινόκερου, δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο μετὰ τίς ἀπίστευτες ἐκείνες λακοῦβες ποὺ ἀφήνει τὸ πόδι τοῦ ἐλέφαντα, —δεξα-μενὲς ὁλόκληρες δύο ποδιάρια διάμετρο, βαθιὲς καὶ γεμάτες νερὸ οἱ περισσότερες μέσα στὸ μουσκεμένο ἔδαφος.

Τὴ τέταρτη μέρα τὸ ἀπόγευμα, καθὼς σιμόναμε πιά νὰ φτάσουμε σὲ κάποια κονάκια μαύρων, ποὺ θὰ περνοῦσαμε πάλι τὴ νύχτα, ἀκούσαμε κάτι σπα-ραχτικὲς ἀπομακρὲς κραυγὲς γυναικας, ποὺ δὲ στα-ματοῦσαν στιγμὴ. Κάποιο ἀγρίμι, εἶπα μέσα μου, θὰ ἄρπαξε πάλι καμμιὰ δυστυχισμένη μαύρη καὶ τὴν κομματιαίσει.

Βιαστήκαμε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγονταν. Ὅσο σιμόναμε τόσο καθαρότερα ἀκούγονταν ἐκεῖ-νες οἱ στριγγλιές, διαπεραστικὲς καὶ ἀσταμάτητες. Θᾶναι ἀνεβασμένη σὲ κανένα δένδρο ἀπάνω καὶ φωνάζει νὰ τὴ γλυτώσουν, ἢ ἄμοιρη, εἶπα μετὰ τὸ νοῦ μου.

Οἱ μαῦροι μας ὥστόσο δὲ δείχνανε καὶ μεγάλῃ ἀνησυχία.

Τέλος φτάσαμε σὲ ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα τοῦ δάσους καὶ εἶδαμε μιὰ πρωτόγονη καλλιέργεια καλαμποκιῶν. Ψηλὰ σ' ἕνα δένδρο, ἀπὸ κεῖ ποὺ ἀκούγονταν τὰ σκουξίματα, ἦταν φτιαγμένο ἕνα εἶδος παταράκι καὶ μιὰ πλεχτὴ ἀπὸ κλαδιὰ σκάλα κατέβαινε ἀπὸ κεῖ ἴσαμε τὴ ρίζα.

Πάνω στὸ παταράκι δερνότανε καὶ σκληροῖε μιὰ μαύρη κοπέλα ἴσαμε δεκάξυ χρόνων, ποὺ δὲν τὴν ἐμπόδιζαν ὥστόσο νάχη ἕνα κουτσούβελο γαντζωμέ-νο στὴ ράχη της.

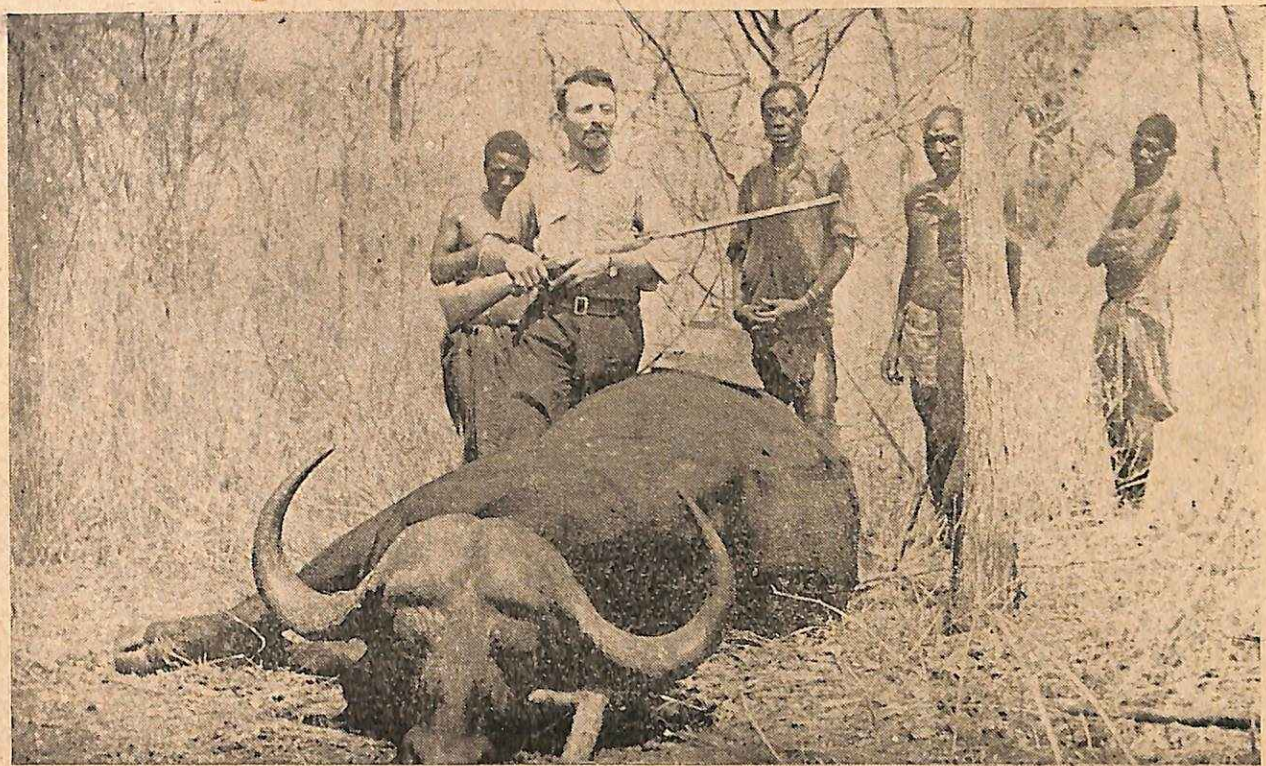
Ἀπασχολημένη μετὰ τὰ ξεφωνητά της, ποὺ ἦταν σὰν νὰ τὴν πνίγανε δαιμόνια, δὲν μᾶς ἀντιλήφθηκε ἁμέσως.

Μετὰ τὸ βετεράνο διερμηνέα, τὴ ρωτήσαμε τί κακὸ τῆς συνέβαινε.

—Οἱ οὐρακοτάγγοι! μᾶς ἐξήγησε, οἱ μαῖμοῦδες! Ἐχουνε βαλῆθῃ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουνε καλαμποκί γιὰ καλαμποκί.

Καὶ τὴν εἶχε βάλει ἡ μητέρα της ἐκεῖ ἀπάνω νὰ φωνάζῃ ἀδιάκοπα γιὰ νὰ τρομάξουν οἱ οὐρακοτάγγοι καὶ νὰ μὴ σιμώνουν.

—Εἰδεμή, εἶπε δὲν θ' ἀπομένῃ τίποτε νάχη νὰ

Ὁ Τζιμ ἔπάνω ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον ἀγριοβούβαλο

φάη καθέννας μας καὶ θὰ φοβήσουμε τῆς πείνας.

Πέρα ἀπὸ τὰ δένδρα, ἀπὸ κάποιο καλύβι, ἀκού-γεται ἡ φωνὴ μᾶς γρηᾶς, ὅλο θυμὸ, ποὺ εἶχε πάρει ν' ἀκούῃ τὴν κόρη της.

Κι' ἡ μικροῦλα μάννα, ἄρχισε ἁμέσως τὸ ἀπελ-πισμένο της σκουξίμο, διακόποντας ὡς ἐκεῖ τὴ συ-ζήτησί μας.

Στὸ Μάντισκα κονάκι ποὺ φτάσαμε τὸ βράδυ, ὁ ἀρχηγὸς μᾶς δέχτηκε ὅλος χαρὰ ποὺ τὸ μέρος τοῦ ἐβλέπε ἀνθρώπους. Ἡ κατάσταση, τῶν κατοίκων τοῦ κονακιῶν ἦταν ἀξιοθαύμητος. Ἦταν ἐξαντλημένοι καὶ μισοπεθαμένοι ὅλοι τῆς πείνας, ὅπως μᾶς ἐξήγησε.

Δὲν εἶχανε πιά νὰ τρῶνε παρὰ ἕνα φοβερὸς θέ-ας μπουλουγούρι, ποὺ φτάνανε ἀπὸ σπόρια ἀγριά-δας. Τὰ καλαμποκί τους καὶ τὰ ἀραποσίταρα, τοὺς τᾶχανε ξεκάμει τ' ἀγρίμια, γιὰτί ὅσα χωράφια ἦταν κοντὰ στὸ ποτάμι, τᾶχανε ρημάξῃ οἱ ἱπποπόταμοι, τὰ ἄλλα γύρω στὸ κονάκι ἦταν κατεστραμένα πέρα καὶ πέρα ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες.

Τὰ λιοντάρια τοὺς κρατοῦσαν σ' ἕνα διαρκὴ πα-νικό, μάλιστα τίς γυναῖκες. Δὲν ἦταν οὔτε μιὰ, οὔτε δύο ποὺ εἶχαν ἀρπάξει τὸν τελευταῖο καιρὸ. Πρὸ δύο ἡμερῶν λίγο ἔλειπε νὰ τὴ φᾶνε μιὰ κοπέλα, ποὺ εἶχε βγῇ κατὰ τὸ ποτάμι νὰ μαζέψῃ σπόρια ἀπὸ ἀγριάδα. Προφύτασε καὶ σκαρφάλωσε σὲ κάποιο δέντρο καὶ ἔπειτα, μετὰ τίς φωνές της, ἐβγήκε ὅλο τὸ κονάκι μετὰ τοὺς ἐλέφαντες καὶ μετὰ τοὺς γιγάντιους καὶ τὰ πρῶ-γιζε.

Τὴ δέκατη νύχτα, συνεχίζει ὁ Κόμπινγκ, δὲν τὴν περάσαμε πιά σὲ κονάκι μαύρων, μὰ τὴν περάσαμε στὴν ἀνετὴ ἀγροικία τοῦ μόνου λευκοῦ καίτοιχν τῶν μερῶν αὐτῶν — τοῦ κ. *Δημήτρη Βλαχάκη*, ἑνὸς σπουδαίου καὶ ἀξιοσημείωτου ἀνθρώπου, γνωστοῦ

στὴ Ροντέζια μετὰ τὸ χαϊδευτικὸ ὄνομα *Τζιμ δὴ Γκορὴ*.

Εἶναι ἕνας μεγάλος κυνηγός. Ἐχοντας βάση τὴν κατοικία του, κάμαμε ὥραιες ἐκδρομὲς ἐκεῖ στὰ τρίγυρα τῆς συμβολῆς τοῦ Καφούι μετὰ τὸ Ζαμπέζι, καὶ περάσαμε δύο-τρεῖς πολλὰ εὐχάριστες βραδιὲς στοῦ Τζιμ.

Μασουλίζοντας τίς ἐξαιρετικὲς τηγανόπητές του, ζυμωμένες μετὰ βούτυρο καὶ ζάχαρη καὶ ψημένες σὲ πάχος ἱπποποτάμου, τὸν ρωτοῦσαμε καὶ τὸν ξανα-ρωτοῦσαμε νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἀπὸ τίς κυνηγετικὲς του περιπέτειες καὶ τὰ κυνηγετικὰ κατορθώματά του.

Ἡ Ροντέζια ὁλόκληρη τὸν ἔχει ἀκουστά—τρεῖς ντουζίνες λιοντάρια ἔχουν πέση κατὰ τὴν σίγου-ρες σφαῖρες του, λεοπαρδάεις πάνω ἀπὸ ἑκατὸ καὶ ὅσο γιὰ ὕαινες, διακόσες εἶναι λίγες.

Ἐλέμενα πολλὰ γιὰ νὰ τὸν καταφέρω νὰ μοῦ διηγηθῇ ἐκείνη ἀπὸ τίς στυγερὰς του μετὰ τὰ λιον-τάρια, ποὺ τοῦ κόστισε τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ του.

—Μιὰ μέρα, λέει, ἐδῶ καὶ 20 χρόνια, ἦρθε τρέ-χοντας κάποιος ἀπὸ τοὺς μαύρους του.

Ἀλλὰ τὰ «Κυνηγετικά Νέα» δὲν θὰ μένανε ἰκα-νοποιημένα, δίνοντας στοὺς ἀναγνώστες τους ἐδῶ διηγήσεις ἀπὸ δεύτερο χεῖρ γιὰ τὸν συμπατριώτη μας τὸν μεγάλο κυνηγὸ.

Καὶ ἄρχισε λοιπὸν ἀπὸ πέρσι μιὰ ἐπίπονη μετὰ τὴ βοαρδυπορία της ἐρωτάδοκηση ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὡς τὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα καὶ τὴ «Δημιτρά Φόρμ», μῆνα νὰ πᾶ μῆνα νὰ φτάσῃ, καὶ πολλὰς φορὲς οἱ μαῦροι περὶ τοῦ Τζιμ δὴ Γκορὴ διασχί-σανε τοὺς ἀγρίους λόγγους τοῦ Ζαμπέζι μετὰ τίς ἐπι-στολὲς καὶ τίς ἀπαντήσεις τῶν «Κυνηγετικῶν Νέ-ων» στὸν κόρφο τους.

Ἀλλὰ τώρα τὰ «Κυνηγετικά Νέα», εἶναι ἱκανοποιημένα ἔχοντας ἀπάνω στο τραπέζι τοὺς μὲν δλοκληρη σειρὰ ἀγαπητὰ γράμματα, γραμμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χέρι τοῦ Τζιμ δὴ Γκρήκ, ποὺ σαστίζεις νὰ τὰ βλέπης πόσο καλογραμμένα εἶναι καὶ πῶς ὁ ἀπίστευτος αὐτὸς ἀνθρώπος κατάφερε νὰ μὴν ξεχάσῃ τὴ γλῶσσα του καὶ τὴ γραφὴν τριαντατέσσερα χρόνια μέσα στὴ ζούγκλα.

Εἶναι ἱκανοποιημένα ποὺ μποροῦν, ἔπειτα ἀπὸ ὅλες του τὶς δυστροπίες καὶ τὶς ἀρνήσεις, νὰ ἔχουν τὸν ἴδιο τὸν Τζιμ νὰ μιλᾷ ἀπὸ τὶς στήλες τοὺς, μὲ τὸ ἀπέρριπτο, λιτό, τοῦ πραγματικὰ μεγάλου κυνηγοῦ, ὕψος.

**

16 Ἰουνίου 1934

Ἐγεννήθηκα εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον τῆς Προποντίδος. Τὴν μανία στὸ κυνήγι τὴν εἶχα ἀπὸ μικρός. Ἐφυγα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ὅταν ἦμουν ἡλικίας 14 ἐτῶν καὶ ἐπῆγα εἰς Ρουμανίαν καὶ ἐκεῖ, ὅταν εἶχα πότε καὶ πότε καιρὸν, τὸ ἔσκανα γιὰ κυνήγι.

Ὅπου ἡ τύχη πρὸς 34 ἐτῶν μὲ ἔφερε στὴ βόρειο Rhodesia καὶ μετὰ εἰς Νότιον Rhodesia, ὅπου μένω τώρα καὶ 30 ἔτη, στὸν «Παράδεισον τῶν Κυνηγῶν», στὸν Ζαμπέζη ποταμὸν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καφουῦ. Ἐπειδὴ ἀπαιτεῖτε νὰ σᾶς γράψω τὸ πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα εἰς τὸν ἀδελφόν μου Νικόλαον, σᾶς τὸ γράφω:

Ἦτο 1η Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1913 ὥρα 3 1/2 μ.μ., ὅπου ἕνας μαῦρος ἔρχεται καὶ μᾶς λέγει ὅτι ἕνα λιοντάρι ἦρθε καὶ ἐσκότωσε ἕνα ἀπὸ τὰ ζῶα μας. Ἐπῆραμε τὰ ὅπλα μας καὶ ἐτραβήξαμε δὲν ἦτο καὶ πολὺ μακρὺν.

Μόλις ὁ μαῦρος μας μᾶς ἔδειξε τὸ μέρος, ὁ Νικόλας ὁ ἀδελφός μου εἶδε πρῶτος τὸ λιοντάρι καὶ

ἐπυροβόλησε. Τὸ ἐπλήγωσε χαμηλὰ εἰς τὰ ἔντερα, —καθὼς εἶδα ἔπειτα— μέρος ὅπου τὸ πλῆγμα δὲν εἶναι τόσο σοβαρὸ, ὥστε νὰ φέρῃ τὸ θάνατον ἢ νὰ κάμῃ τὸ ζῶον ἀνίκανο γιὰ ἐπίθεση.

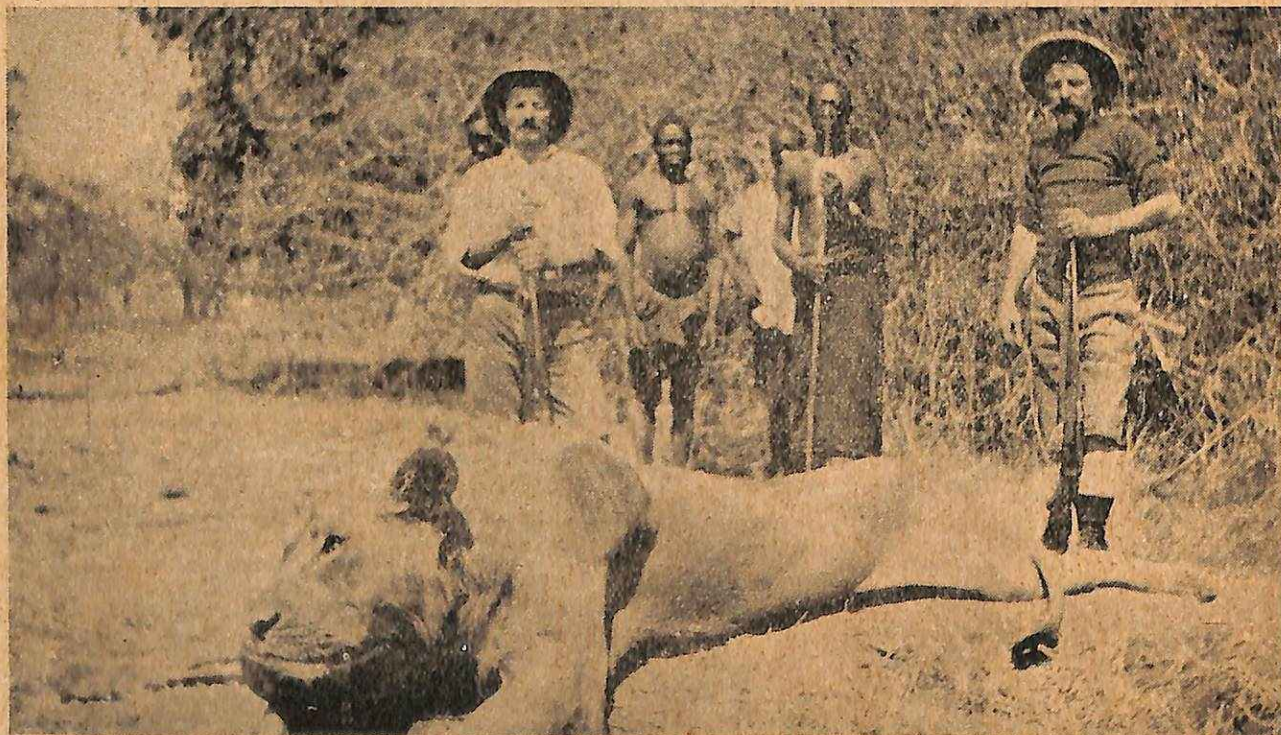
Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι τὰ λιοντάρια εἶναι τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα ζῶα στὴν Ἀφρική. Ὅχι. Αὐτὰ ἔχουν τὸ ὄνομα ἀλλὰ ἄλλα ἔχουν τὴ χάρη. Εἶναι πολὺ εὐαίσθητα ζῶα· μὴ καλὴ σφαῖρα στὸ μέρος ὅπου πρέπει καὶ τελείωσαν. Νὰ μοῦ πῆτε γιὰ τοὺς ἀγριοβουβάλους ναι, αὐτοὶ μάλιστα· οἱ περισσότεροι κυνηγοὶ καὶ μαῦροι, ἀπὸ τοὺς ἀγριοβουβάλους εὐρίσκουν τὸν θάνατό τους.

Ἐφ'ετος πάλι δυὸ λευκοὶ κυνηγοὶ ἔπесαν θύματα των καὶ ἕνας μαῦρος ἔδω εἰς τὴν περιφέρειαν. Σκοτώνω κάθε χρόνο καμμιά δεκαριά. Φέτος ἕως τώρα ποὺ σᾶς γράφω ἐσκότωσα τρεῖς. Σᾶς ἔσωκλείω μὴ φωτογραφία μὲ τὸν μεγαλειότερον.

Ἀλλὰ ὁ ἀδελφός μου δὲν ἦτο γεννημένος γιὰ κυνηγός, οὔτε εἶχε τὰ προσόντα. Ἦτο νευρικός, ἀνυπόμονος. Ὁ καλὸς κυνηγὸς πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ψύχραιμος, νὰ μὴ τὰ χάνῃ ὅτι καὶ ἂν τοῦ συμβῇ, νὰ εἶναι πάντα εὐθυμὸς, νὰ γελά, νὰ μὴ τοῦ περᾶ ποτε ἡ ἰδέα ἂν δὲν τὸ σκοτόσω τί θὰ μοῦ συμβῇ—καὶ πολλὰ ἄλλα. Τέτοιος κυνηγὸς δὲν πρέπει νὰ τὸ κουνῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ἢ ἂν ἀγαπᾷ τὸ κυνήγι, ἢς πηγαίνει γιὰ ἀντιλόπες καὶ τέτοια.

Λοιπόν, γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὴ διήγησή μου, ἐκεῖνο τὸ λιοντάρι ποὺ ἐτουφέκισε ὁ Νικόλας ἐτραβήχθη μέσα εἰς τὸ πυκνὸ δάσος. Πῆραμε τὰ ἔχη του καὶ τὰ ἀκολουθήσαμε. Δὲν εἶχαμε προχωρήσει περισσότερο ἀπὸ διακόσια μέτρα καὶ τὸ βλέπουμε νὰ δομᾷ ἀπὸ μὴ πυκνὴ τούφα καὶ νὰ μᾶς ρίχνεται.

Πυροβολοῦμε καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, ἀλλὰ ἐκεῖνο σὰν ἀστραπὴ εἶχε ἐπιτεθῇ ἀπὸ κοντὰ τοῦ Νικόλα, προτοῦ προφτάσω νὰ ξαναπυροβολήσω. Ἄν

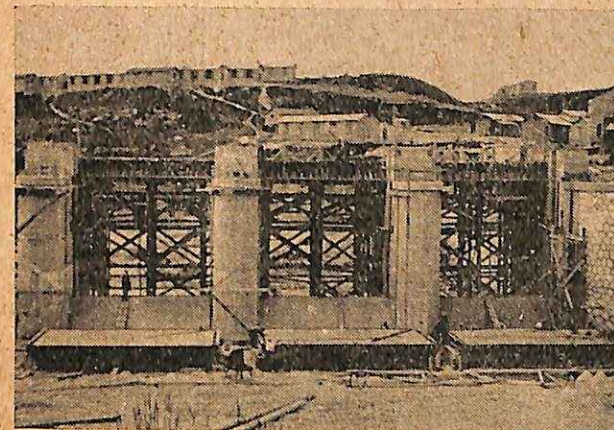
Ὁ ἀδελφός μου Νικόλας—δεξιὰ— δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ κυνηγός...

ΜΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΣΤΟΝ ΚΥΝΗΓΟΤΟΠΟ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ

Ἡ συντελουμένη κοσμογονία.—Ἐνα πλωτὸ ποτάμι (λίμνη).— Ποία ἡ σημασία καὶ ἡ ἔκτασις τοῦ ἔργου.— Τὰ ἀπρόοπτα γιὰ τοὺς κυνηγούς.

Ἐνα ἀληθινὰ τιτάμιον ἔργον, μὴ πραγματικὴ κοσμογονία συντελεῖται δυὸ βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν Καβάλλα. Ὁλόκληρος ἡ πεδινὴ ἔκτασις ἀπὸ Μπα-

Ἡ πρόσοψις τοῦ κατασκευασθέντος πελωρίου φράγματος παρὰ τὴν Μπάντισαν.

ρίτης (παρὰ τὸ Φωτολεῖθος) ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Συμβόλου ὄρους (παρὰ τὸ Βασιλάκι) ἐφίσταται ὁλοκληρωτικὴ μεταβολή: ἀπὸ νοσογόνου καὶ ἐπιζήμιου εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομίαν τέλμα ποὺ ἦτο, μεταβάλλεται ἤδη εἰς γόνιμον καὶ ὀφεινὴν κοιλάδα.

ἔρχοντα, κινδύνευα νὰ χτυπήσω τὸν ἴδιο, τόσο πᾶσιον ποὺ ἦμασταν.

Τυγίζω τὸ ὅπλο καὶ μὲ ὅλη τὴ δύναμή μου κυπῶ τὸ λιοντάρι στὸ κεφάλι μὲ τὸν ὑποκόπανο. Τὸν ἀφήνει τότε κοί μὲ δυὸ πηδήματα χάνεται πάλι μέσα στὸ δάσος. Ὅλα αὐτὰ δὲ βάσταξαν περισσότερον ἀπὸ 5 ἢ 10 δευτερόλεπτα.

Εἶχε δαγκάσῃ τὸ Νικόλα στὸ χέρι, ὅχι καὶ μεγάλη πληγὴ.

—Κάθησε σὺ ἔδω χάμου, τοῦ λέω καὶ ἐγὼ θὰ κοιτάξω νὰ τὸ βοῶ.

Προχώρησα μὲ προσφύλαξη μόλις ἑκατὸ μέτρα, ὅπου τὸ ξαναβλέπω καθισμένο κάτω, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δυὸ του μπροστινὰ πόδια, ὅπως συνειθίζουν οἱ γάτες. Χτυποῦσε τὴν οὐρὰ του ἀποδῶν καὶ ἀποκεῖ, ἔτοιμο νὰ ἐπιτεθῇ πάλι.

Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ τοῦ ρίχνω. Ἐκεῖνο χυμᾷ ξανά πρὸς τὸ μέρος μου καὶ δυστυχῶς ὅταν ξανατραβήξω τὸ φυσέκι δὲν ἐπῆρε φωτιά.

Ἐνα μικρὸ ποταμάκι ἦταν κοντὰ καὶ τὸ ἐπήδηξα φωνάζοντας στὸ Νικόλα:

—Νικόλα πάω καὶ ἐγὼ.

(Στὸ ἐπόμενο ἢ συνέχεια)

Τὰ ἔργα τῆς πεδιάδος αὐτῆς ἐκτελούμενα ὑπὸ τῆς ἐταιρίας Τζὼν Μόνξ, υἱὸς Γιούλεν καὶ Σία, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ ἔργα Σερόρων, ὡς καὶ τὰ ἔργα διευθετήσεως τῆς κοίτης τοῦ Ἀξιοῦ, εἶναι ὁρισμένως τὰ μεγαλύτερα ἔργα τὰ ὁποῖα ἐπετελέσθησαν ποτε ἀπὸ τῆς συστάσεώς μας ὡς Κράτους. Ἐπιπροσθέτως ἡ ἀποπεράτωσις καὶ ἐκμετάλλευσις τῶν ἔργων αὐτῶν εἶναι ζωτικωτάτης σημασίας διὰ τὴν Καβάλλαν.

Διὰ τῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν καλλιέργειαν ὅλης τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, ἡ πόλις μας ἀποκτᾷ τὴν ἐδρὴν χωρὸν ἀγροτικὴν τῆς περιφέρειαν. Ἐτοι ὁ Νομὸς μας θὰ εὕρῃ τὴν ἰσορροπίαν του, θὰ ἀποκατασταθῇ δὲ αἱ ἀρμονικαὶ οἰκονομικαὶ σχέσεις ἀστικοῦ κέντρου καὶ ὑπαίθρου. Ὁ ὑπερπλεονάζων πληθυσμὸς μας θὰ εὕρῃ διέξοδον ἐγκαθιστάμενος ἀγροτικῶς εἰς τὰ ἀποκαλυπτόμενα παρθένα γεωργικῶς ἐδάφη.

Εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Φιλιππῶν ἐκαλλιερῶντο ἀνέκαθεν 220 χιλ. στρέμματα ξηρᾶς γῆς, 43 χιλ. στρέμματα κατεκλύζοντο περιοδικῶς ἀπὸ τὰ ὕδατα καὶ 117 χιλ. στρέμματα εἶναι ἑλὴ καὶ λίμναι. Μὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἔργων καὶ αἱ 43 χιλιάδες στρεμμάτων θ' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὰς περιοδικὰς πλημμύρας καὶ τὰ 117 χιλ. στρέμματα θ' ἀπελευ-

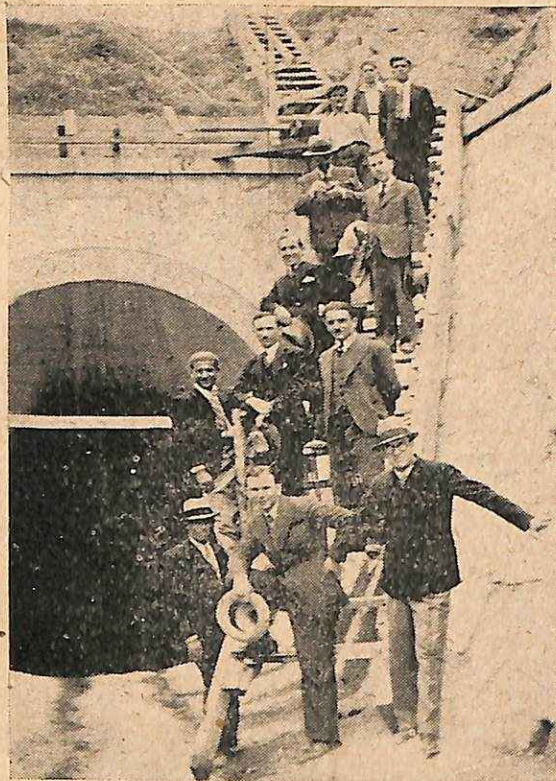

Περνώντας τὰ βαλτοτόπια τοῦ κάμπου τῶν Φιλιππῶν. Οἱ κυνηγοὶ τῆς Καβάλλας κ. Δημήτριος Τόκος, Περικλῆς Δράκος καὶ Κωνστ. Μακρίδης.

θεωροῦν ἀπὸ τὰ ὕδατα, μεταβαλλόμενα ἀπὸ λίμνην καὶ τετάρη εἰς ξηρά, καλλιερῶνται καὶ συγχρόνως ἀρδεύονται ἐδάφη.

Τὰ ἔργα περιλαμβάνουν τὴν διανοιχθεῖσαν ἤδη εἰς τὸ κέντρον τῆς πεδιάδος τῶν Φιλιππῶν τάφρον μήκους 35 χιλιομέτρων, πλάτους 35—40 μέτρων

καὶ βάθους 2 1/2—6 μέτρων, ἡ ὁποῖα ἀπορροφᾷ καὶ ἀποστραγγίζει τὰ ὕδατα τῶν τεναγῶν καὶ τῆς λίμνης. Ἡ τάφρος προσεγγίζει διὰ τοῦ βορείου τοῦ ἄκρου τὸν Ἀγγίτην, ἐκ τῶν πλημμυρῶν τοῦ ὁποῖου σχηματίζονται ἐν μέρει τὰ τεναγὰ τῶν Φιλίππων.

Καβαλλιώται εἰς τὸ στόμιον τῆς σήραγγος, ἡ ὁποῖα ἔχει μῆκος 1280 μέτρων καὶ ἥτις μετὰ τὴν ἀποτελεμάτωσιν τῆς φάραγγος, θὰ χρησιμεύσῃ διὰ συμπληρωματικὴν διέλευσιν ὕδατος ἐκ τῆς τάφρου τῶν Φιλίππων καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀγγίτου.

Τὰ νερὰ λοιπὸν τῆς τάφρου μαζὺ μὲ τοῦ Ἀγγίτου πρέπει νὰ παροχετευθοῦν εἰς ἀσφαλῆ ἀρτηρίαν διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἡ πεδιάς ἀπὸ τὰ τέλματα. Εἰς τὸ σημεῖον ὅμως αὐτὸ, ὁ Ἀγγίτης ἔχει πολὺ ἀκανόνιστον, μαιανδρικήν, ἀβαθὴ κοίτην διερχομένην διὰ πετρωδῶν ἐδαφῶν. Πρέπει συνεπῶς ὁ παλαιὸς ροὺς ἐντελῶς ν' ἀχρηστευθῇ καὶ νὰ κατασκευασθῇ νέα κοίτη ἱκανὴ νὰ περιλάβῃ καὶ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς τάφρου τῶν Φιλίππων.

Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἤρξαιτο διανοιγμένη ἡ μεγάλη φάραγξ ἡ ὁποῖα θὰ ἐξικνηθῇ ἀπὸ τῆς Μπανίτσας εἰς μῆκος 1300 μ. ἕως ὅτου συναντήσῃ τὸν Ἀγγίτην εἰς τὴν πεδινὴν περιοχὴν. Ἡ φάραγξ ἐχαράχθη ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς παλαιᾶς κοίτης τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ γίνουν δὲ ἐν ξηρῷ αἱ ἐργασίαι ἀνορύξεως τῆς φάραγγος, κατασκευάσθη ὑπογείου σήραγξ μῆκους 1280 μέτρων ἡ ὁποῖα ἐκτρέπει τὰ ὕδατα τοῦ Ἀγγίτου ἐκ τῆς κοίτης τῶν, συναντῶν δὲ τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ εἰς πεδινὴν περιοχὴν.

Εἰς τὴν Μπανίτσαν ὀλίγον μετὰ τὸ σημεῖον συναντήσεως Ἀγγίτου καὶ τάφρου Φιλίππων κατασκευάσθη τὸ φράγμα, ὁ πελώριος, ἐπιβλητικὸς καὶ μεγαλειώδης ὑδατοφράκτης, μῆκους περὶ τὰ 50 μ.

καὶ ἀναλόγον ὕψους καὶ πάχους. Πέντε δίοδοι τῆς ροῆς τοῦ ὕδατος ἀνοίγονται εἰς τὸ τεράστιον αὐτὸ φράγμα. Αἱ δίοδοι αὗται θ' ἀνοίγοκλείνουν κατὰ βούλησιν διὰ τεραστίων σιδηρῶν θυρῶν, λειτουργουσῶν δι' ἀνελκυστήρων τοποθετηθησομένων εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ φράγματος.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ φράγματος θὰ χρησιμεύσῃ συγχρόνως καὶ ὡς γέφυρα. Ὑπὲρ τὴν γέφυραν δὲ ταύτην θὰ κατασκευαθῇ ὁ ὁροφος ὅπου θὰ τοποθετηθοῦν αἱ μηχαναὶ τῆς λειτουργίας τῶν ἀνελκυστήρων τῶν σιδηρῶν θυρῶν.

Οἱ σκοποὶ τοῦ φράγματος αὐτοῦ εἶναι τρεῖς :

α) Νὰ συγκρατῇ τὰ νερὰ πρὸς ἀποσάβησιν καταστροφῆς τῶν ἀναχωμάτων καὶ ἐκχειρίσεως τῆς φάραγγος καὶ τοῦ πεδινοῦ Ἀγγίτου.

β) Συγκράτησις τῆς ὑπογείου ὑγρασίας τῆς κοιλάδος διὰ τῆς κατὰ βούλησιν ρυθμίσεως τῆς στάθμης τῶν ὑδάτων τῶν τεναγῶν καὶ

γ) Ἀρδευτικὸς: κατὰ μῆκος τῆς τάφρου τῶν Φιλίππων θὰ διανοιχθοῦν χάνδακες, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰς βροχερὰς ἐποχὰς θ' ἀποστραγγίζουσιν τὰ ἐδάφη, ἐνῶ ἀντιθέτως κατὰ τὴν ξηρασίαν θὰ τὰ ἀρδεύουν διὰ τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὑδάτων τῆς τάφρου.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι διὰ ν' ἀποστραγγισθοῦν τελείως, ἐκχερωθοῦν καὶ καταστοῦν παραγωγικὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐδάφη, πρέπει νὰ παρέλθῃ καιρὸς.

Ἀπὸ Κυνηγετικῆς ἀπόψεως τώρα, ἡ ἐπελθοῦσα

Τὸ πέρασμα στὰ ριχὰ τῶν Φιλίππων. Ἀπὸ γνωστοὶ νεμερῶδ τῆς Καβάλλας.

μεταβολὴ εἶναι ριζικὴ. Ὀλόκληρος ἡ πεδιάς τῶν Φιλίππων ἔχει ἀλλάξῃ ὄψιν. Ἐνῶ μέχρι πρὸ ὀλίγων μηνῶν γιὰ τοὺς κυνηγοὺς ἡ πεδιάς αὐτὴ ἢ καλλίτερα τὰ βαλτοτόπια σὲ ὠρισμένα ἰδίως μέρη γιὰ νὰ

πατηθοῦν χρειάζονταν ὑψηλὰ ὑποδήματα καουτσούκ καὶ σὲ ὠρισμένα πάλιν τμήματα βάρες, ἥδη μὲ τὴν μερικὴν ἀποστράγγισιν τῶν ὑδάτων τῶν τεναγῶν, ἡ διάβασις καθίσταται εὐχερεστέρα καὶ τοῦ λοιποῦ τὸ κυνήγι τῆς πάπιας θὰ γίνεταί ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μῆκος τοῦ καναλιοῦ.

Τὸ κανάλι τὸ ὁποῖον κυρίως θὰ ἐνδιαφέρῃ ἐφεξῆς ὅλους τοὺς κυνηγοὺς καὶ τὸ ὁποῖον ὅπως καὶ ἀνωτέρω ἀναφέραμε εἶναι μῆκους 35 χιλιομέτρων, πλάτους 35—40 μέτρων καὶ βάθους 2 1/2—6 μέτρων ἀρχόμενον ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον ὑδρεύσεως τῆς Καβάλλας, μοιάζει μὲ πλατὺ, ἐνυδρὸ, πλωτὸ ποταμὸ—μὲ μιὰ διαφορὰ: τὰ ὕδατά του θὰ εἶναι στάσιμα τὸν περισσότερον καιρὸ καὶ μόνον κατὰ περιόδους δὲν θὰ εἶναι στάσιμα καὶ δὴ μὲ τὰς μεγάλας βροχὰς ὁπότε θ' ἀνοίγεται τὸ φράγμα διὰ νὰ φεύγουν τὰ πλεονάζοντα ὕδατα καὶ νὰ μένουν μόνον τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς σχετικῆς ὑγρασίας εἰς ὀλόκληρον τὴν πεδιάδα.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ καναλιοῦ ἐκτείνονται σ' ἀπέραντη ἔκτασι οἱ καλαμιῶνες, οἱ κρυψῶνες τῶν ὑδροβίων τὰ ὁποῖα καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἀφθονοῦν.

Ἐκτὸς τοῦ καναλιοῦ αὐτοῦ, ἀργότερον θὰ ἀνοίγουν καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄλλα βοηθητικὰ κανάλια πρὸς τὴν Νικήσιαν καὶ πρὸς τὴν ἀντίθετον πλευράν.

Οἱ βαρκοῦλες τῶν χωρικῶν τῶν γύρω χωρίων ἀπὸ πέρις ἀκόμη ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν. Βαρκοῦλες ὀλόγες ἀπὸ κάτω σὰν τὴ σκάφη τοῦ πλυσταριοῦ.

Ἡδὴ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἤρχισε ν' ἀπασχολῇ καὶ τοὺς κυνηγοὺς τῆς πόλεώς μας, μερικοὶ τῶν ὁποίων ἀπὸ τώρα καταστρώνουν σχέδια μελλοντικῆς δράσεως στὸ κανάλι-λίμνη.

Μὲ τίς παγωνιᾶς ἰδίως, τὸ κυνήγι θὰ εἶναι πε-

ρισσότερον ἐνδιαφέρον καὶ αἱ συγκινήσεις πολὺ μεγαλύτερες.

Μιὰ διωδρομὴ ἔπειτα αὐτοῦ τοῦ εἶδους κατὰ μῆκος τοῦ καναλιοῦ δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρύνῃ πολὺ τοὺς διαφόρους κυνηγετικοὺς προϋπολογισμοὺς, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς ἀντιστάθμισμα θὰ ἔχωμεν τὴν ἐξερεύνησιν ὅλης τῆς πεδιάδος τὴν ὁποῖαν ὀλίγοι εὐτυχεῖς μέχρι σήμερον ἐγνώριζον εἰς ὅλα τὰ ἀπόκρυφα καὶ ἐπικαῖρα σημεία.

Διὰ τοὺς κυνηγοὺς ἰδίως τῆς Καβάλλας, ὀλίγα, ἐλάχιστα μόνον σημεία ἦσαν γνωστὰ καὶ τοῦτο: α) λόγῳ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως, β) λόγῳ τῶν ἐμποδίων τὰ ὁποῖα παρουσιάζοντο εἰς ὠρισμένα σημεία καὶ γ) λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ἀπαραιτητῶν ἐκείνων μέσων γιὰ τὸ κυνήγι στὶς ἐσωτερικὰς μικρὰς γκιόλες.

Τώρα μὲ τὴν μεταβολὴν ἡ ὁποῖα ἐπῆλθε, ἀποκοπίσης εἰς δύο τῆς πεδιάδος, ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἐμπόδια ὑπερπηδῶνται καὶ τὸ πεδίον δράσεως εἶνε ἐλεύθερον εἰς πάντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διασχίσουν ὀλόκληρον τὸ κανάλι ἢ καὶ νὰ παραμείνουν εἰς τοὺς ἐνδιαμέσους σταθμοὺς τῆς Νικήσιανης ἢ τοῦ Κούρουβο, ὅπου ἔχουν κατασκευασθῇ εἰδικαὶ ἐξέδρα ἐν εἰδῇ ἀποβάθρου διὰ τὸ πλεύρισμα τῶν λέμβων.

Ὅπως μοῦ ἔλεγεν ἓνας μηχανικὸς τῆς ἐταιρείας, κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψί μου στὰ ἔργα, ὁ γαιτρός τῶν ἔργων κ. Γιαννάκος διασχίζοντας μὲ τὴν βενζινακάτο τῆς ἐταιρείας τὸ κανάλι, ἐφέτος μιὰ μέρα παγωνιάς καὶ ἀπὸ τὸ Κούρουβο μόνον μέχρι τῆς Νικήσιανης (ἕως ἐκεῖ ἔφτανε τότε τὸ κανάλι) ἐχτύπησεν ἐν συνόλῳ 32 πάπιες.

Ἄς εἰμεθα λοιπὸν ἐν ἐπιφυλακῇ μὲ τὰ πρῶτα κροῦα νὰ ἐπιχειρήσουμε τὸν διάπλουν τοῦ καναλιοῦ αὐτοῦ, ποὺ θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἓνα σωρὸ ἐκπλήξεις καὶ συγκινήσεις, τίς ὁποῖες ἀσφαλῶς μέχρι σήμερον πολὺ ὀλίγοι ἔχουν δοκιμάσῃ.

Καβάλλα Σ. Μ.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΛΤΟΤΟΠΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ

Ἐκπούρασμα ἐνύδρων

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Ήταν η εποχή που η ληστεία εύρισκετο εις τὸν κολωφῶνα της.

Ὁ Μπαμπάνης μὲ τὴν συμμορίαν του κυνηγούμενος ἀπὸ τὴν Κατερίνην εἶχε καταφύγει εἰς τὰ ἀπρόσιτα λημέρια τῶν Σερβίων.

Ὁ Γιαγκούλας προστατευόμενος ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς συγγενεῖς καὶ φίλους του εἶχεν ὀρμητήριον τὴν μονὴν τοῦ Γιανωτᾶ καὶ ἐκεῖθεν ἐφορολόγει ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ Δυτικοῦ Ὀλύμπου.

Διάφοροι κατσικοκλέφτες φιλοδοξοῦντες τὴν δόξαν τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, ἐνεφανίζοντο εἰς διάφορα μέρη κάμνοντες μικροληστείας, τὰς ὁποίας μὲ πολὺν τέχνην ἀπέδιδαν εἰς τοὺς διαφόρους ληστάρχους, ἐξασφαλίζοντες τοιουτοτρόπως τὸ ἰδικόν των ἀκαταδίωκτον.

Ήταν η ἐποχή που κανεὶς ἔχων τὸ μυαλό του στὴ θέσι του δὲν ἀποφάσιζε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἓνα κυνήγι εἰς τὰ Μακεδονικὰ δάση, μάλιστα δὲ μετὰ τὴν περιπέτειαν τοῦ φίλου καθηγητοῦ κ. Φωτεινοῦ.

Ἡ ἰδική μου ὅμως κυνηγετικὴ λόξα ἦταν πολὺ πῶς δυνατὴ ἀπὸ κάθε λογικὴν. Εἰς αὐτὸ ἐννοεῖται συνετέλουν τὰ γράμματα τοῦ φίλου μου Μπάμπλη ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπανέλαμβανε συνεχῶς ὅτι ἡ πέριξ καὶ οἱ λαγοὶ ἦσαν ἀκυνήγητοι καὶ ὅτι ἡ ἐκδρομή μας θὰ εἶχε ἀποτελέσματα μοναδικά.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, τόσο μᾶλλον ποὺ εἶχα ἐπιθυμίαν εἰς τὴν ζωὴν μου μίαν ληστοκὴν περιπέτειαν, ἀλλὰ φυσικὰ ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἔσωζα τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ μπορῶ ὕστερα νὰ γράψω τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἐνας παλῆς δημοσιογράφος ζῆ πάντα μὲ τὴν περιπέτειαν. Ἐγὼ εἰδικότερον βρῖσκω ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν χωρὶς περιπέτειαν.

Ἔτσι λοιπὸν μὲ ἓνα συνθηματικὸ τηλεγράφημα στὸν Μπάμπλη διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ὅτι «**καπνὸς φορτώνεται ἀπὸψε**» τὸ ὁποῖον ἐννοοῦσε ὅτι ὁ καπνὸς—δηλαδὴ ἐμεῖς—θὰ ἐφεύγαμε μὲ τὸ ἀποψινὸ τραῖνο, ἐξημερωθήκαμε εἰς τὰς 2 30' τὴν νύκτα εἰς τὴν Λάρισσαν, μαζὺ μὲ τοὺς ἀχώριστους συντρόφους τῶν ἐκδρομῶν μου κ. κ. Ν. Ἀργυρὴν καὶ Λ. Πανοῦργιαν.

Εἰς τὴν Λάρισσαν ὅμως εἰς τὸν σταθμόν, μᾶς ἐπερίμενε μὴ ἐκπληξίς. Εὗρηκα ἓνα ἐνωμοτάχην τῆς χωροφυλακῆς μὲ ἑξ ἄνδρας καὶ μὲ ἓνα γράμμα

τοῦ φίλου μου ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς κ. Κατσῶνα.

«**Ἀγαπητέ μου φίλε,**

Ἀντὶ νὰ κινητοποιήσω ὅλην τὴν χωροφυλακὴν διὰ νὰ σὲ βροῦμε αἰχμάλωτον τοῦ Γιαγκούλα, προτιμῶ νὰ σοῦ δώσω συνοδοὺς ἓνα ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ κάτω, κάτω τῆς γραφῆς μὲ δικά σου ἐξοδὰ θὰ ταξιδεύσῃ καὶ θὰ φάγῃ, ἀφοῦ ἡ κυνηγετικὴ σου μανία εἶναι ἀδιόρθωτη.

Σοῦ εὐχομαι καλὸ κυνήγι.

Μέ φιλικὴν, δικὸς σου.

Θέλοντας καὶ μὴ ἐπῆρα λοιπὸν εἰς τὸ μεγάλο αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπερίμενε εἰς τὴν Λάρισσαν καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα καὶ ἐκινήσαμε πρὸς τὴν Ἐλασσῶνα.

Ἐκεῖ δευτέρα ἐκπληξίς. Εἰς τὸ κεντρικὸ καφενεῖο μὲ εἰδοποίησαν ὅτι μὲ ἤθελε ὁ τότε ἐπιθεωρητὴς τῆς χωροφυλακῆς συνταγματάρχης κ. Δροσόπουλος, ὁ λίαν ἐπαξίως σήμερον ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπεν ἐμπνευστικῶς ὅτι εὗρισκετο ἐκεῖ διότι ἐπρόκειτο περὶ μίαν συμμορίαν τὴν ὁποίαν εἶχαν ὅλα τὰ ἐνδῶσιμα ὅτι θὰ συνελάμβανον (ὅπως καὶ συνέβη ἄλλως τε) καὶ ὅτι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ πάμε, ἦτο ἐπικίνδυνος ζῶν, δι' αὐτὸ καὶ μᾶς ἔδωσαν τοὺς χωροφύλακας ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποχωρισθῶμε.

Ἐννοεῖται ὅτι οἰοσάμποτε ἄλλος μὲ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς ὑποδείξεις, ἀσφαλῶς θὰ

ἄφρινε τίς πέριξ καὶ νὰ αὐξήθουν καὶ θὰ ἐγύριζε πίσω. Ἀλλὰ συντελούσης καὶ τῆς πείρας τοῦ Μπάμπλη καὶ τῆς παλαιᾶς ιδιότητός του ὡς ληστοφάγου, ἡμεῖς ἐξηκολογήσαμε τὸν δρόμον μας καὶ τὸ κυνήγι τῆς πρώτης ἡμέρας ἐπιλήθυσεν τὰς προβλέψεις μὲ 40 πέριξ καὶ ἀρκετοὺς λαγοὺς ἕως τὸ βράδυ.

Κατάλυμα εἶχε ὀρισθῇ τὸ σπῆτι ἐνὸς καλοῦ νοικοκύρη εἰς τὸ χωριὸν Καραούλι ἀπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ κατήγετο ὁ Γιαγκούλας.

Τὸ κατάλυμα αὐτὸ εἶχε θέσιν μόνον διὰ τοὺς τέσσαράς μας εἰς ἓνα εὐρύχωρο δωμάτιο μὲ τὸ κυριώτερον ἐπιπλοὺς ἓνα θανατάσιον τζάκι, ἀλλὰ δὲν εἶχε θέσι διὰ τοὺς ἑξ χωροφύλακας καὶ τὸν ἐνωμοτάρχην ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ ἐντολὴ τοῦ κ. Δροσόπουλου ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χωρισθῶμε.

Ἐξημέρως παραμονὴ Νέου Ἑτους καὶ ἐσκέφθη ὁ Μπάμπλης ὅτι τὸ Σχολεῖο δὲν θὰ εἶχε μαθήματα καὶ συνεπῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ τὸ ἀπόσπασμα. Πράγματι ἔτσι καὶ ἔγινε, μολοντὶ τὸ σχο-

Καὶ οἱ λαγοὶ ἦσαν ἀκυνήγητοι...

λεῖον εὗρισκετο εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ χωριοῦ.

Ἡ νύκτα εἶχε ἀρκετὰ προχωρήσει ὅταν ἔξαφνα εἰς τὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ ποὺ μέναμε, μὴ βαρεῖα πόρτα μὲ δύο χονδρὲς σιδερένιες ἀμπάρες διὰ νὰ ἀντέξῃ προφανῶς εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν νυκτερινῶν ἀνεπιθυμητῶν ἐπισκεπτῶν οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἡ διαρκὴς ἀπειλὴ τῶν δυστυχημένων νοικοκυραίων, ποὺ ἀπετέλουν ἓνα εἶδος φόρου ὑποτελείας τῶν διαφόρων ληστῶν, ἀκούσθησαν ἐπανειλημμένα δυνατὰ κτυπήματα.

Ἐσκηώθηκα ἀμέσως καὶ ἐξύπνησα καὶ τοὺς τρεῖς συντρόφους διακόπτων τὴν συναυλίαν τοῦ ροχαλητοῦ εἰς τὴν ὁποίαν συνηγωνίζοντο ποιοὺς θὰ κρατήσῃ τὸν βαρύτερον τόνον.

—Παιδιά! Κάποιοις κτυπᾷ τὴν πόρτα.

Πράγματι τὸ κτύπημα ἐπανελήφθη δυνατώτερον καὶ περισσότερον ἐπίμονον.

Ἀνοιξα γρήγορα τὸ κιβωτίδιον μὲ τὰ φυσίγγια, τοὺς ἔδωσα ἀπὸ μερικὲς σφαῖρες καὶ τοὺς εἶπα νὰ μείνουμε μὲ σβυστὰ τὰ φῶτα καὶ μὲ γεμάτα τὰ τουφέκια, ἔτοιμα διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Κάποιος ἐπρότεινε νὰ ἀνοίξουμε τὸ παράθυρο καὶ νὰ ριζώμε μερικὲς τουφεκιὰς εἰς τὸν ἄερα εἰδοποιούντες τὸ ἀπόσπασμα.

Ἐγὼ ἐπέμεινα ὅτι ἡ λογικὴ ἐπιβάλλει, οὔτε τὸ παράθυρο νὰ ἀνοίξουμε, οὔτε ὅμως καὶ πρὸς τὴν πόρτα νὰ πάμε.

Ὁ Μπάμπλης ἐννοεῖται διατηρῶν τὴν ψυχραιμίαν του ἐβρίσκανε ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ συμβαίνει καὶ γυρίσας ἀπὸ τὴν ἄλῃ πλευρὰ ἐπανέλαβε τὸ βαρὺ ροχαλητὸ τοῦ εἰς ἡχὸν πλάγιον.

Ἐμείναμε λοιπὸν ἔτσι ὀπλισμένοι οἱ τρεῖς μας μὲ τὸ αὐτὸ τεντωμένο, διὰ νὰ ἀκούσουμε ὁμιλίαν ἢ νὰ ἀντιληφθῶμε περὶ τίνος πρόκειται. Ἔτσι ἐπεράσαν περισσότερον ἀπὸ δύο ὥρες ἀγωνίας χωρὶς τὰ

κτυπήματα νὰ ἐπαναληφθοῦν, οὔτε κανένα ἄλλο σημεῖον ἀνησυχητικὸν νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἀλλάξουμε τὴν τακτικὴν μας.

Εἰς τὰς 4. 30' τὸ πρωὶ ὅμως τὰ κτυπήματα ἐπανελήφθησαν περισσότερον ἐπίμονα καὶ συγχρόνως ἀνέβηκεν εἰς τὸ δωμάτιόν μας ὁ φιλοξενῶν μας χωρικός διὰ νὰ βάλῃ καινούργια ξύλα εἰς τὸ τζάκι καὶ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὅτι εἶναι ὥρα νὰ σηκωθῶμε.

Ὅταν μᾶς εἶδεν ὅλους σηκωμένους μὲ τὰ τουφέκια στὸ χέρι, μᾶς ἠρώτησεν ἐκπληκτος.

—Τὶ συμβαίνει καὶ ἦσαστε ἔτσι σὰν ἀλαφιασμένοι;

Τοῦ διηγήθην μὲ δύο λόγια τὰ νυκτερινὰ συμβάντα καὶ τὸν ἠρώτησα ἂν καὶ αὐτὸς ἀντελήφθῃ τὰ κτυπήματα.

Ὁ καλὸς φίλος μας ἐξεροῖσεν εἰς ἓνα παιδιᾶστικο χαρακτηριστικὸ γέλοιο ἐνῶ ἡμεῖς δὲν ἠμπορούσαμε νὰ ἐννοήσουμε τί συμβαίνει.

—Πόσο λυπᾶμαι ποὺ σὰς ἔκανα ν' ἀνησυχίσετε, μᾶς εἶπεν, ὅταν τὸ γέλοιο τοῦ ἔπαισε. Τὸ παιδί ἐξέχισε τὸ βράδυ μὲ τὴν φασαρίαν τῶν σκυλιῶν σας νὰ πάρῃ τὴν φορέα μῆσα. Ἐπειδὴ τὴν νύκτα ἔρριξε λίγο χιόνισμα, τὸ ζῶο κρύωσε φαίνεται καὶ ἐπειδὴ τόχουμε συνειδηθῇ νὰ τὸ βάζουμε μέσα, κτυποῦσε τὴν πόρτα μὲ τὰ πόδια του γιὰ εἶναι τοῦ σπητιοῦ ζωντανὸ καὶ μαθημένο σὰν ἄνθρωπος.

Ὁμολογῶ ὅτι διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐδικαίωσα τὴν ψυχραιμίαν τοῦ Μπάμπλη καὶ γελῶντας διὰ τὸ νυκτερινὸ πάθημα, ἔγινε περισσότερον ἀκόμη ρηφοκίνδυνος διὰ τὰ ζητήματα τῆς ληστείας, μολοντὶ δεύτερον ἐπεισὸδιον πολὺ περισσότερον κωμικοτραγικὸν μοῦ συνέβη μετ' ὀλίγων μῆρας καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιφυλάσσομαι νὰ διηγήθῃ εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν.

Πᾶνος Σ. Σαββίδης

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΙΕΣ

Τὸ κυνήγι κοντοζύγωνε ν' ἀγίσῃ καὶ ὁ Τόλης μὲ τὴν παρέα του κουβέντιαζαν γιὰ αὐτὸ μὲ κορωμένο πόθο στὸ καφνεῖο, διηγῶντας περασμένα κυνήγια τους.

Ἦρθε ἡ σειρά νὰ μιλήσῃ καὶ ὁ Τόλης καὶ ἔλαβε τὸν λόγο.

—Ἀκούστε καὶ ἐμένα, βρε παιδιά!

Ὑληρετοῦσα τότε στὶς ἡμέρες τῆς δόξας τῆς Πατρίδας μας, λογίας στὸ 18 φυλάκιο τοῦ τομέα τῆς Προύσας ἐπᾶνον στὸ Καστανίναγ! Ἦταν, θυμοῦμαι, τέτοια ἐποχὴ καὶ κάποιον πρωῒνὸ πῆρα δύο—τρεῖς συντρόφους καὶ βγήκα γι' ἀνίχνευσι.

Προχωρῶντας φθάσαμε καὶ κατεβήκαμε σὲ μίαν βαθειὰ ρεματιά ποῦχε στὸ βάθος τῆς μεγάλης ζύγρας μὲ θεόρατες βα-

λανιδιές, σκλήθρα καὶ πλατάνους καὶ μ' ἓνα στοῦμα ὁλόισο ἀπὸ λυχνὴ καὶ καταπράσινη ἀγοιᾶδα. Εἶχε στὴν ἄκρην τῆς καὶ μίαν πηγὴν μὲ κρύσταλλο νερό, ποὺ μόλις διακρίνονταν ἀπὸ τὰ αἰγοκλήματα καὶ τίς περιπλοκάδες.

—Εἶχε καὶ ἀμέτρητα πουλιὰ, ποὺ τὸ κελάδημά τους μοῦ ἔμεινε ἀξέχαστο.

Ἀνάμεσα σ' ὅλην αὐτὴν τὴν θείαν ἀγορὰν ἦταν καὶ ἓνα ἀπλόχωρο φρεσκογερμένο ἀνὼ—κάτω τμήμα, ποὺ μποροῦσε καὶ ὁ πῶς ἀρχαῖος κυνηγὸς νὰ νοιώσῃ πῶς ἦταν ἔργο βέβηλο τῶν ἀγριογούρουνῶν.

Δὲν ἐβάσταξα στὸν πειρασμό. Μ' ἔπιασε τὸ μεροκά καὶ πῆγα ἐπὶ τόπου νὰ ἰδῶ τὰ σημάδια, γιὰ νὰ κρίνω ἂν

Ἡ σκρόφα μὲ τὰ γουρουνάκια ἐρχόντουσαν μὲ μουγκρίσματα δια, γιὰ νὰ κρίνω ἂν

ήσαν μεγάλα ή μικρά και πόσα πάνω—κάτω τα γουρουνία.

Και ξέρετε τι ανακάλυψα; Κατέβαινε μια σκρόφα μ' όλα τα μικρά της και ρήμαζαν τον τόπο.

—Αϊ συνάδελφοι, εσυνέχισε. Είμαι κυνηγός καλός από μικρός. Θυμήθηκα τα περασμένα και λαχτάρησε ή καρδιά μου.

Νά! είπα, ευκαιρία ν' αλλάξουμε την διαίτα της τσαγκισμένης ρέγγας και της σκοιλικισμένης έλλης; μα πώς ν' κατορθώνονταν;

Περπατώντας έσπαζα το κεφάλι μου με την συλλογή, για να βρω τρόπο να γίνω κύριος όλης αυτής της φαμιλιάς.

Γιατί τάχα; Δεν μπορούσε να γίνη αυτό; Τι λέτε σεις;

—Σαν δύσκολο, βρε Τόλη! Μα ύστερα τι έγινε;

—Τι έγινε; Καλά που με ρωτήσατε Έμένα το μυαλό μου δούλει και τότε άβέρτα κι' άς μ'ήν έμαθα γράμματα

Θυμήθηκα τα παιδικά μου χρόνια και τα κυνήγια μου, τότε που τ'όσκαγα από το σχολείο κι' έκανα αυτή τη σκέψη:

Γιατί και τα γουρουνία να μη μπορούνε να πιαστούν με τις θηλείες σαν τ'όγλες και κοτσούφια; Το τέχνασμα ήταν να εφαρμοσθί στις λεπτομέρειές του.

—Σκέφθηκα λίγ' ακόμα και τέλος φώναξα έτσι χαρούμενα και πηδηχτά. «Εύρηκα! Εύρηκα!».

Μόλις γύρισα στο φυλάκιο. Ικανοποιημένος, μάξιμα και τσέπωσα τους σκίνοκαθαρητές των συναδέλφων μου, που ήταν από λεπτό μα δυνατό σκίνο κι' ο γλυστερό από το λάδι, κατάλληλο για τις θηλείες. Κατόπιν έτρεξα στο δάσος και μάζεψα για δόλωμα δυό—τρείς οκάδες κάστανα και πριν το ήλιο βασιλέμα κατέβηκα στη ζύγρα.

—Άμέσως άρχισα το έργο για το στήσιμο. Έβγαλα τη ξιφολόγη μου κι' όπως ήταν το χώμα μαλακό έσκαψα κι' άνοιξα πέντε μικρά κι' άνάβαθα λακκάκια, όσα οι σκίνοκαθαρητές. Ύστερα έκοψα και πελέκησα κλαδιά κι' έκαμα ισόριθμα χοιτρά και μακρυνά παλούκια.

—Για να τα κάμης τί, μωρέ Τόλη; τον έρώτησε ο Κόλιας.

—Ο Τόλης δεν απήντησε κι' εξακολούθησε.

—Τά έμπηξα βαθιά στη γή. Κατόπιν έδεσα σ' αυτά την μια από τις άκρες των σκίνοκαθαρητών και με τις άλλες έκαμα θηλείες. Αδτές τις έστησα ακριβώς και τεχνιέντως επάνω στα λακκάκια. Ήρθε ή σειρά και στο δόλωμα, στα κάστανα. Αδτά τα σκόρπισα άνάμεσά τους.

Είδα το έργο μου και το θαύμασα! κι' είπα: «Άς κάμω τόωρα και τη φυλάκτρα μου

Γρήγορα έκαμα κι' αυτήν από πυκνά κλαδιά και κόντρα στον άέρα.

—Έτσι κουρδίστηκα κι' εγώ μ' έτοιμο το όπλο μου και με έφ' όπλου λόγην, για κάθε ένδεχόμενο. Ξέρω τι είχε να συμβί;

Από αυτή την ώρα περίμενα άνυπόμονος και με καρδιοχτύπι.

Ευτυχώς δεν βίασαζε πολή ή άγωνία μου γιατί σε δυό ώρες άκουσα ολοκάθαρα μουγκρίσματα χαρούμενα των γουρουνιών, που, τρέχοντας ακράτητά για τη βοσκή, τσάκιζαν τα χαμόκλαδα.

Τώρα ακούστε για ν' ακούσετε τι έγινε.

—Μόλις ξεπρόβαλαν από τα πυκνά και πήραν μυρωδιά τα κάστανα, πέσανε λαίμαργα σ' αυτά! μα πατώντας άνύποπτα πάνω στις θηλείες και μέσα στα λακκάκια, ένα κατόπιν τ' άλλου τα μικρά πιανόντουσαν άλευθέρωτα κι' άρχισαν τα ξεφώνητά για το κακό που τους ήρθε.

Έφτά μέτρησα τα μικρά και πιάστηκαν τα πέντε.

Η σκρόφα είχε ζαλιστή από το ξάφνικό αυτό λαχτάρησε σαν μάννα και σάσισε. Άρχισε κι' αυτή να μουγκρίζει άγρια και να στριφογυρίζει άπειλητικά.

—Τι κάθουμε, είπα, και τι καρτερώ; Άς την ξεκάνω, μήπως με πάρει μυρωδιά. Κι' αλήθεια, μόλις πρόλαβα. Μ' είχε πιά άντιληφθή, σήκωσε την ουρά της κι' ώρμησε κατ' επάνω μου! μα με την ψυχραιμία που είμαι προικισμένος, την έσκόπευσα στο κουτέλο και μπα-άμ της την άνάβω.

Έπέτυχ'α μ' από την όρμη που είχε, έπεσε άπάνω μου. Πώς έγλύτωσα!!!

Είχα την τύχη την καλή και χτύπησε κατάστηθα στην μπούκα του τουφεκιού μου, που είχα άκόμη επί σκοπόν. Βρήκε την ξιφολόγη κι' από το βάρος πουχε, τρυπήθηκε διαμπερώς κι' έπεσε δίπλα μου ψόφια.

Ο Κόλιας δεν έκρατήθηκε περισσότερο ν' άκούση και το τέλος.

Άραξε το σκίνο του κρεμασμένου πάνω σε στύλο επίτηδες για τέτοιες περιπτώσεις κουδουνιού και άρχισε να το τραβά μ' όλη τη γρηγοράδα του, λέγοντας τραγουδιστά και δυνατά για ν' άκουσθί μέσα στα χάχανα και τα χειροκροτήματα της παρέας.

—Το λέει και το κουδούνι πώς είν' αλήθεια. Όλ' αυτά και...μπράβο σου, βρε Τόλη!

Αθήναι

K. ΤΣΑΚ—ΚΗΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΚΑΛΥΚΑΣ S.H.P.C.

Κατασκευής των εργοστασίων Έλληνικού Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου με άνθεκτικόν πυθμένιον, καψύλλιον ισχυρόν και μη υγροσκοπικόν και με χαρτόνι νέας επιλογής.

Είναι εύθηνοί και υπέρτεροι ποιητικώς των εισαγομένων εκ του Έξωτερικού.

S. H. P. C.—S. H. P. C.—S. H. P. C.

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΜΑΣ

Είς τα μέσα του εκπνεύσαντος μηνός, κατόπιν πενήντηχονταήμερου άναπαύσεως και επιδόσεως εις το άγαπημένο του σπόρ, το κυνήγι, έπανήλθεν ο ύπουργός κ. Τζών Θεοτόκης εις το Ύπουργείον του, πλέον σφοριγλός και πλήρης ευχαρίστων κυνηγετικών άναμνήσεων.

—Έχω πολλά ενδιαφέροντα, μ'ς είπε ως μ'ς αντίκρισε μεταξύ του πλήθους των επισήμων και των φίλων των σπενσάντων να του ευχθούν το «καλώς ήλθε».

Και παραμερίζων το επιβλητικόν και επίσημον ύφος—κυνηγετική αδέλφια—μ'ς ήρώτησε με ενδιαφέρον δια τα «Κυνηγετικά Νέα» και μ'ς άφηγήθη με ένθουσιασμόν τας κυνηγετικές επιτυχίας του εις την Κερκυραν, την κυνηγετικήν του γκίτιαν εις την Άλβανίαν και ένα περιεργον και άξιον μελέτης περιστατικόν, που συνέβη εις τον φίλον του κυνηγόν κ. Ιωάννην Βάρθην εις τις Δουκάδες.

Ο κ. Βάρθης—πρόεδρος του Κυνηγετικού Συλλόγου Κερκύρας—κυνηγούσε μεπικάττες την 3ην Δεκεμβρίου στη περιοχή Δουκάδων οτε μια έλαφρά πληγωμένη, μόνο στο φτερό, μεκάτσα, άπεμακρύνθη φτερουγάτη και με βόλ πλανέ έπεσε σ' ένα χωράφι που έβσκε ένα κοπάδι γαλοπούλες.

Τα γαλιά μόλις άντελήφθησαν τη μεκάτσα, έπλησίασαν και την περιεκύκλωσαν βγάζοντας πρωτάκουστους λαυγισμούς. Ο κύκλος δλονέν εγινότανε στενότερος και οι γάλοι έφαινόντο σαν ταραγμένοι ή μάλλον άπειλητικοί. Η μεκάτσα σασισμένη από την περιεργό ύποδοχή των ινδιάνων είχε λουμώξει άναποφάσιστη, ποιός ξέρει τι περιμένοντας.

Η σκηνή της συγκεντρώσεως των γάλων έκίνησε την περιέργεια της Κερκυραίας βοσκοπούλας που φύλαγε το κοπάδι κι' έπλησίασε για να δή τι συμβάλει.

Μ' έκπληξί της αντίκρισε τη τρομαγμένη μεκάτσα, μέσα στο στενό κύκλο των ινδιάνων και πλησιάζοντας σιγά σιγά, έπιασε με εύκολία τη μεκάτσα, την όποιαν παρέδωσε κατόπιν ζωντανήν εις τον κ. Βάρθην, άφηγηθείσα τας περιέργους συνθήκας της συλλήψεώς της.

Στη Κέρκυρα, ο κ. Θεοτόκης παρέμεινε όλο σχεδόν το διάστημα της άπουσίας του εξ Αθηνών. Για δυό μόνον ήμέρες διεπεραιώθη στο Άλβανικό έδαφος, νομίζοντας πως θα βρή άφθονο και ποικίλο κυνήγι.

Ελέστρεψεν όμως άπογοητευμένος. Κατόπιν διημέρου κοπιαστικού κυνηγίου κατόρθωσαν να σκοτώσουν τέσσαρες λαγούς, πέντε πάπιες και τρείς μεκαττες, παρ' ό το γεγονός οτι διάλεξαν μια κατάλληλη περιοχή για κυνήγι, τη λίμνη Βουθρωτόν.

Τά δυσμενή αποτελέσματα του κυνηγίου του στην Άλβανίαν, διεσκεδάσθησαν από τας επιτυχίας του κατόπιν στη Κέρκυρα.

Καθ' όλο το διάστημα της παραμονής του εις την Κέρκυραν παρατηρήθησαν περάσματα ικανοποιητικά μεκατσών, τραβηγμένα ως φαίνεται από τους καιρούς φέτος, προς το μαγευτικό νησί του Ιονίου.

Τοιαύτη δε πληθώρα μεκατσών έσημειώθη προς τα τέλη Νοεμβρίου, ώστε στις 20 Νοεμβρίου εστάλησαν 500 κομμάτια μεκατσών για την αγορά της πρωτεύουσας.

Ο κ. Ύπουργός δεν έλλειψε μέρα από το κυνήγι και πάντα γυροῖσε με μεκάττες στο σάκκο του.

Ο κ. Θεοτόκης όμιλών δια το μέτρο τα όποια σκοπεύει να εφαρμόση κατά το άρχόμενον έτος, εδήλωσεν οτι ταύτα θ' άφορούν άποκλειστικώς την προστασίαν και τον πολλαπλασιασμόν του ένδημικού θηράματος

Επ' τη Νέφ έτει, ο Ύπουργός της Γεωργίας κ. Θεοτόκης έκφράζει την άκόλουθον ευχήν δια των «Κυνηγετικών Νέων» προς τους άγαπητούς του Έλληνας κυνηγούς:

—Εύχομαι όπως όλοι οι κυνηγοί, κατά το άνατέλλον 1935—όπερ τους εύχομαι ευτυχές—να εργασθούν μέσω των οργανώσεών των, δια την αύξησιν του ένδημικού κυνηγίου, προς τέρψιν μακροχρόνιον αυτών και πλουτοπαραγωγήν ένίσχυσιν του Κράτους.

ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΣΑΣ

Αξιότιμε Κύριε Πειρουνάκη
Αν τούς εχθρούς του κυνηγιού (λύκους-Γουάκια-άλεπες) γράφετε σχετικά με την εξόντωσιν αὐτῶν, ἡ ὁποία ἄλλως τε γίνεται καὶ χωρὶς τὴν περὶ ἀμοιβῆς προκήρυξιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, ἀλλὰ διὰ τούς εχθρούς τοῦ κυνηγοῦ, ποῖος θὰ γράψῃ ἢ μᾶλλον ποῖος θὰ λάβῃ μέρος; Οἱ λαθροθη-
ραι τοῦ λαγοῦ εἰδικῶς πῶς θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ... ἐξοντωθῶν;

Εἰκονοῦν σὺν 12 τὰ μεσίνυχτα γιὰ κυ-
νήγι καὶ ξημερώνονται ψάγοντας με φά-
κο καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα γυρίζουν με 4-5-
6-8 λαγούς κρεμασμένους στὸ αὐτοκίνητόν
τους, κοροϊδεύοντας καὶ ἀπαγορεύσεις
καί... Κυνηγούς!

Τοὺς βλάχους πὺν δὴν μέγα στὸ βουνό
καὶ τὴν νύχτα καρτέρια στὰ μονοπάτια,
ποῖος θὰ τοὺς ἐξοντώσῃ;

Τοὺς καμινιστοὺς πὺν ῥήμαξαν τὰ πυ-
κὰ καὶ τὰ βουνὰ τὰ ἀπειρώσαν ἀπὸ κάθε
πλαγὴ γιὰ τὸν ἀσβεστολάμνο ποῖος θὰ
τοὺς ἐξοντώσῃ;

Κι' ἐκείνους τοὺς κακοὺς καὶ μοχθη-
ροὺς πὺν πετᾶνε φόβες στὰ βουνὰ γιὰ τὰ
σκυλιά μας (καὶ ἐφέτος ψόφησαν 3 καλὰ
σκυλιά μόνον σὲν περιφέρειᾳ τοῦ Σανα-
τορίου τῆς Ντιοῦς Πεντέλης, ποῖος θὰ
τοὺς ἐξοντώσῃ;

Καὶ τοὺς κακοὺς πὺν πετᾶνε στὰ
μονοπάτια καὶ στοὺς δρόμους τῶν κυνη-
γῶν φουσκία καινούργια πὺν μέγα, ἀδιά-
κριτὰς τὰ προηγουμένως, ἔβαλαν ἓνα κα-
ψυλὶ **δυναμίτιδος** γιὰ νὰ τὸ βοῇ κανεῖς
μας, καὶ τὸ βάλῃ στὸ τουφέκι του νὰ σκο-
τωθῇ (καὶ τέτοιο ἐγὼ εὗρηκα ἓνα πὺν ὁ

θεὸς μου με ἐφώτισε καὶ τὸ ἀνοῖξα λόγῳ
τῆς ἐντυπώσεως πὺν μὲν ἔκανε τὸ ἀκανό-
ριστον βῆρος του καὶ εὗρηκα **δυναμίτη**
μέσα) ποῖος θὰ τοὺς ἐξοντώσῃ;

Ἀλλοίμονον, πιστεύω πῶς χειρότεροι
τῶν λύκων καὶ τῶν τσακαλιῶν καὶ τῶν
ἀλεπῶν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι οἱ κυνηγοὶ
ἐχθροὶ τοῦ κυνηγοῦ καὶ διὰ νὰ διορθω-
θῶμεν, ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει παρὰ
ἢ προπαγάνδα, ἢ προπαγάνδα καὶ μεταξὺ
μας καὶ πρὸς τοὺς νέους καὶ πρὸς πάντα
πὺν πιάνει τὸ τουφέκι στὸ χέρι του καὶ
βγαίνει στὸν κάμπο καὶ στὸ βουνό, τῶν
ὀγίων ἀρχῶν τοῦ κυνηγιῶ, πρωτίστει τῶν
ὁποίων εἶναι ὅτι τὸ ἐγωϊστικὸν συμφέρον
μας νὰ ἐξυπηρετῶμεν μόνον κυνηγοῦντες,
ἀλλὰ κυνηγοῦντες νὰ φροντίζωμεν καὶ διὰ
τὸ γενικὸν συμφέρον τῶν κυνηγῶν καὶ τοῦ
κυνηγίου ἐν γένει.

Διότι, εἴτι ὅπως εἴναμεν, νομίζομεν
καὶ πιστεύομεν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς, δι' ὅ-
λους πιάσωμεν τὸ τουφέκι στὸ χέρι μας
δικαιούμεθα νὰ γίνωμεν Γλαγκούληδες καὶ
Μπαμπάνηδες καὶ λήσταρχοι τοῦ κυνη-
γιῶ, ἐνῶ τὰ χαρίσματα τοῦ κυνηγιῶ
εἶναι νὰ εἶναι ἱσότης, εὐγενής, κύριος
ἄνθρωπος τέλος πάντων, ἀπέναντι τοῦ
ἐαυτοῦ του καὶ τῶν ἄλλων, προπαντός.

Χαλάνδρι

Μετὰ τιμῆς

A. ΤΡΙΓΓΕΤΑΣ

Κύριε Διευθυντά,

Πρὸ τινων ἐτῶν κυνηγῶν καπνὰ εἰς
τὸ παρὰ τὰ Λαχανὰ διβάρι «Κοτῆ»
ἔτυχε νὰ ἰδῶ ἓνα κοπάδι 15-20 πελε-

κάνων, τοὺς ὁποίους οἱ ψαράδες τῆς λί-
μνης ὀνόμαζαν «Τουμπανιάδες».

Τὰ πελώρια αὐτὰ πουλιά, φοβεροὶ
ψαράδες, ὡς τοὺς ἀποκαλεῖ εἰς σχετι-
κὸν ἄρθρον του ὁ κ. Δασκαλάκης, εἰς
τὸ τελευταῖον τεῦχος τῶν «Κυνηγετι-
κῶν Νέων» κατὰ τοὺς θλιβεροὺς ὑπο-
λογισμοὺς τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ διβαρίου
καταβρόχθιζαν ἄνω τῶν 1000 ὀκ. ψά-
ρια τὸν μῆνα καὶ ἰδίως τσιπούρες, τίς
ὁποῖες ψαρεύουν κατὰ πολὺ περιέργον
τρόπον.

Μένουν ἀκίνητοι καὶ σοβαροὶ σὰν
Ρωμαῖοι συγκλητικοί, εἰς τὰ καρτέρια
τους, τὰ ὁποῖα διαλέγουν εἰς τὰ πλέον
ἀβυθὴ μέρη τῆς λίμνης μετὰ τὸ μάτι
καρφωμένο ἐρευνητικὰ στὸ βυθό. Μό-
λις δὲ ἰδοῦν νὰ περῇ καμμιὰ τσιπού-
ρα, κεντοῦν μανιβάδας τίς τεράστιες
φτεροῦς τῶν στὰ πλευρὰ τῶν καὶ
στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Ἡ τσιπούρα—δειλὸ ψάρι—ἐν τῇ
προσπαθείᾳ τῆς νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν ἐ-
πατειλόντα αὐτὴν κίνδυνον, χώνει ἐν
σπουδῇ τὸ κεφάλι τῆς στὸ βούρκο ἐ-
νῶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ σώματός τῆς μέ-
νει ἀκάλυπτον. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν νο-
μίζει ὅτι εὐρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ ἐνῶ
ὁ πελεκάνος μετὰ μιὰ ἀργὴ καὶ μεγαλο-
πρεπὴ κίνησιν τῆς κεφαλῆς του τὴν
ψαρεύει.

Ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ διβαρίου πὺν
παρηκολούθη ἀπὸ τὴν ἀχυρόπλεκτὴ
καλύβη του ἐν κίνησιν αὐτὴν συχνὰ
ἐπαναλαμβανομένην, ἠκούσθη μονολο-
γῶν μελαγχολικῶς:

—Νὰ πλῆρωσαν μέρος τοῦ ἐνοικίου,
τοῦλάχιστον, οἱ ἀφιλότιμοι....

17-12-34

Διὸς σας

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

ΔΑΚΤΥΛΙΟΦΟΡΑ

Ἀναγγελάτε μας ἢ ἀποστείλατέ
μας τὰ διακριτικά τῶν φονευμέ-
νων δακτυλιοφόρων πτηνῶν, διὰ
νὰ σᾶς γνωρίσωμεν τὰς λεπτομε-
ρεῖας τῆς δακτυλιώσεώς των.

—Ὁ δεκανεὺς τοῦ β' Συντάγματος
Σπαγγανέων Κωσταντ. Κωνσταντῆς,
κυνηγῶν πλησίον τοῦ Βόλου, ἐφόνευ-
σε τὴν 14-12-34 ἓνα δακτυλιοφόρον
Ψαρόνι μετὰ τὰ διακριτικά Sophia—
Palais Bulgarie 10927.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πάν. Δάβαρη, Μανούρα. Ἐλήφθη
καὶ σὰ; εὐχαριστοῦμεν θερμότητα διὰ
τὰ φιλικώτατα αἰσθήματά σας καὶ τὰς
διαθέσεις σας. Ἰωάνν. Μωραΐτην,
Ἀθήρον. Τὸ Ὑπουργεῖον μᾶς βε-
βαίωσεν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐπέστρεψε τὰ
σχετικά εἰς τὸ Λασιονομεῖον σας καὶ
ἀπορεῖ πῶς δὲν περιήλθον εἰς ὑμᾶς.
Φ. Λογοθ. Ζάκυνθον. Ὁ κ. Β. Δ. εὐ-
ρήκεν ἐνδιαιφερούσαν τὴν ἀνακοινώσιν
σας, ἀλλὰ ἔχει τὴν γνώμην ὅτι δὲν
πρόκειται περὶ τῆς Μεταβατικῆς. Θὶ
σας παρακαλέσῃ εἰς μελλοντικὴν ἀνεύ-
ρεσιν τοιοῦτου πτηνοῦ νὰ τὸ βαλῃς
μὴσση καὶ νὰ τὸν κρατήσῃτε ἐνήμε-
ρον. Δημ. Λατ. Γαλαξείδιον. Τὸ Ὑ-
πουργεῖον μᾶς διαβεβαίωσεν ὅτι ἐπα-
νήλθον αἱ ἀπαγορεύσεις, συνεπῶς ἀνι-
στείλαμεν τὴν δημοσίευσιν. Κυνηγ.
Σύλλογον, Κόρινθον. Ἡ κάρτα δὲν
δύναται νὰ γίνῃ κλεισὴ διότι δὲν εἶναι
καθαρή. Ἀποστείλατέ μας ἄλλες γενι-
κοὺ ἐνδιαφέροντος. Γ. Κόθρον, Βόλον.
Εἰς τὸ προσεχές. Ἀρκετὰ καλὸ.
Πρ. Νικόλην Τρίκκαλα. Τὸ ἡμερο-
λόγιον ἔχει ἐξαντληθῇ. Γ. Μαγκανιᾶν
Ἀχαΐα. Ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Εὐ-
χαρίστως δεχόμεθα συνεργασίαν σας.
Χαρ. Καψάλην Σπάργην. Ἀντικατά-
στασις δὲν εἶναι δυνατὴ. Α. Ποῦλλον
Κοκκῶν. Ἐστάλη δωρεάν. Χ. Σια-
διαρέσση Πάτρας. Τὰ δημοσιευθέντα
παρελάβομεν ἀπὸ Εὐρωπαϊκὰ περιο-
δικά. Δημ. Παπαχρίστου Ζευρολατιῶ.
Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀσμενως δεχταί
Α. Φραγκοδάκην Ἐνταῦθα. Ἐκδίδεται
τῇ ἐγγυήσει συγγενοῦς ἐνηλίκου. Π.
Δημητρίου Λοξάτον. Συμφωνοῦντες πρὸς
ἀπόψεις σας. Τὰ πάντα θὰ διορθω-
θῶσι μόνον διὰ τοῦ προσεχοῦς Συνε-
δρίου.

Γιὰ λίς μωεκάτσες
μόνον με
ΙΔΕΑΛ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΥΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Τηλ. 40906 - Ρέπουλη 2 - Πειραιᾶ

Στὸ ὀρχιότερο ἀπ' ὅλα Sport
Τὸ Κυνηγι
πρέπει νὰ ἐνδύεται κανεῖς
ὅσο μπορεῖ ὀρχιότερα
ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ

ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ

ΕΠΙ ΜΕΤΡῶ

ἀπὸ τὰ καλλίτερα Σκωτσέ-
ζικα ὑφάσματα

ΜΕ ΜΕΤΑΛΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

στοὺς κ. κ. Συναδέλφους

ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ

ΒΡΑΔΥΝΑ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ

ΕΠΟΦΕΛΗΘΕ ΤΩΝ ΕΥΚΟΛΙΩΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΠΑΝΟΣ Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. E. P. T. A. E.

Ἐμποροραπτικὸς Οἶκος

Ὁδὸς Παρονασσῶ 1

Παρά τὸν Ἀγ. Γεώργιον Καρύστην

ΠΗΛΙΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ

Ἐφάμιλλοι καὶ ὑπέρτεροι τῶν Εὐρωπαϊκῶν, κατασκευῆς τῶν ἐργοστασίων
τοῦ κ. **ΠΑΝ. Κ. ΓΟΥΝΕΛΑ**
τιμηθέντος μετὰ δῖπλωμα εὐρεσιτεχνίας διὰ τοὺς πηλίνους δίσκους του καὶ τὰς
ἐκτοξευτικὰς μηχανὰς του.

Δίσκους Γουνελά χρησιμοποιοῦν τὰ πλεῖστα τῶν κυνηγετικῶν σωματείων
Δίσκους Γουνελά χρησιμοποιοῦν ὁ ἄσος τῶν Ἑλλήνων τερὲρ γερασιαστής
κ. Ἀναστ. Μεταξᾶς. Ἰδοὺ ἐπιστολὴν του

Ἀξιότιμε Κύριε Γουνελά,

Δὲν δύναμαι παρὰ νὰ σᾶς συγχαρῶ θερμῶς διὰ
τὴν σπουδαιότητα τὴν συμβολὴν ἣν παρέχετε εἰς τὸν
ἀθλητισμὸν τῆς «βολῆς» διὰ κυνηγετικῶν ὀπλῶν
διὰ τῆς ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἐργοστασίῳ κατασκευῆς τῶν
ἐξ ἀσφάλτου δίσκων.

Τὸ προϊόν τοῦτο τῆς ὑμετέρας βιομηχανίας
εἶναι ὡς διαπιστοῦται ἐκ τῆς δευτέρας ἡδὴ δεκάδος
χιλιάδων δίσκων ὧν γίνονται σήμερον χρήσις ἐν τῷ

Σκοπευτηρίῳ μας τῆς Ἐνώσεως σκοπευτῶν καὶ
Κυνηγῶν ἐν Ψυχικῷ, εἶναι ἐφάμιλλον τῶν καλ-
λιτέρων Εὐρωπαϊκῶν.

Κατὰ τοὺς διεξαχθισομένους ἀγῶνας πρω-
ταθλήματος θὰ χρησιμοποιηθῶσι ἀποκλειστικῶς
οἱ δίσκοι ὑμετέρους παραγωγῆς.

Μετ' ἄρκου ὑπολήψεως

ΑΝ. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΕΚΤΟΞΕΥΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΔΙΣΚΩΝ ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ & ΧΕΙΡΟΚΙΝΗΤΟΙ

Ἐφευρέσεως Π. Γουνελά. Συναγωνίζονται ἐπιτυχῶς τὰς Εὐρωπαϊκάς

Εὐχρηστοὶ—Εὐθηναῖ—Στερεαί

Οἱ Κυνηγετικοὶ Σύλλογοι πρέπει νὰ ἐφοδιασθῶν μετὰ Ἑλληνικοὺς δίσκους καὶ μηχανὰς ἐκτοξεύσεως.

Κατασκευὴ μόνον κατόπιν παραγγελίας. Προβῆτε εἰς δοκιμὰς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΝ. Κ. ΓΟΥΝΕΛΑ

Ὁδὸς Παν. Γουνελά 1

Καμίνια—Πειραιᾶς

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΑΣ

ΚΙΛΚΙΣ

Με εξαίρετική επιτυχία διεξήχθη τὸν παρελθόντα μῆνα ἡ διὰ ποσὶν φορὰν μετὰ τόσων ἐτῶν ὑπαρξίν, ἐκδρομὴ τῶν μελῶν τοῦ Φιλοθηραματικοῦ Συλλόγου μας εἰς τὸ μαγευτικὸ χωρίον Κιουρκιούτ—Τέρπυλλον.

Οἱ κυνηγοὶ ἐκκινήσαντες καθ' ὁμάδας ἐκ Κιλκίς, τὰς πρωτὰς ὥρας, ἐφθάσαν περὶ τὴν 8ην πρωτῆν περιόπου εἰς Κιουρκιούτ καὶ ἐκκλήσασθον εἰς τὸν ἱερόν τῶν τοῦ χωρίου.

Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ αἰδουσιμώτατος Ἀσιστ. Τηλικίδης ἐξεφώνησε λόγον, συγκαθάρσιν τὴν διοίκησιν τοῦ Φιλοθηραματικοῦ διὰ τὴν ἐμπνευσίαν τῆς ἐκδόσεως, ἥτις τονῶσι τὰ αἰσθηματικά ἀλληλεγγύης καὶ ἀμοιβαιότητος τῶν μελῶν.

Μετὰ τὴν ἱεροτελεστείαν ἅπαντες κα-

τηνθύνθησαν εἰς τὴν ἐκλεγείσαν τοποθεσίαν πρὸς διασκέδασιν, διὰ βοῆς δὲ ἀνέτην ἡ διεύθυνσις τῆς εὐωχίας εἰς τὸν κ. Ἰωάννην Ἀφεντουλίδην.

Κατὰ τὸ ἐπακολούθησαν κοινὸν γεύ-

«Ἀπογευματινὴν» διὰ 5 σφαιρῶν, αἵτινες εὐρεθῆσαν ἐντὸς τοῦ σώματος του. Καὶ ἂν ἡ πληροφορία αὕτη ἀληθεύει, τότε ἡ ἐφευρέθη δι' ἐπαναληπτικῆς καθαρμύνης ἡ ἐνυροβολήθη συγχρόνως ὑπὸ πολλῶν κυνηγῶν ἢ δὲν πρόκειται περὶ πέντε σφαιρῶν ἀλλὰ πέντε σφαιριδίων.

Τὸ δυστύχημα συνέβη εἰς τὸ κατέρι, διότι ὁ μακαρίτης ἐγκατέλειπε τὴν ἵδριν

Μέλη τοῦ Φιλοθηραματικοῦ Κιλκίς κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τῶν εἰς τὸ μαγευτικὸ Τέρπυλλον

Η ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΑ

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Εἶναι ἀπαραίτητος διὰ κάθε Τράπεζα, Ἐργοστάσιον, Γραφεῖο, Ξενοδοχεῖο, Λέσχη καὶ ἐν γένει κάθε ἐπιχείρησι.

Τελειοποιεῖ τὴν ὁργάνωσιν.

Συντομεύει τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας εἰς τὸ ἐλάχιστον.

Ζητήσατε πληροφορίας καὶ προϋπολογισμούς.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ

ΕΤΑΙΡΙΑ

ΣΤΑΣΙΟΥ 11

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΗΜΑΙΑΙ-ΛΑΒΑΡΑ
Ν. ΓΕΟΥΡΓΙΑ
Βύσσης 5

μα, ἐν μέσῳ ἐγκαρδιότητος καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἤγειραν προποσὶς ὁ Πρόεδρος τοῦ Φ. Σ. Κ. κ. Γ. Θεοδοσιάδης, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Γεωργ. Ἀσλανίδης καὶ ἄλλοι.

Ἡ διασκέδασις, κατόπιν ἐπιμονῆς τῶν εὐγενεστάτων κυνηγῶν τοῦ χωρίου Κιουρκιούτ, παρετάθη μέχρι τῶν ὁπερὶ τῶν ὥρων, ὅποτε οἱ κυνηγοὶ μας εὐχαριστήσαντες τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτοὺς καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου, ἐπανήλθον εἰς Κιλκίς.

Γ. Α.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

Μας γράφουν ὅτι πρὸ ἡμερῶν ἀνεστατῶν ἡ πόλις ἐπὶ τῇ θείᾳ δαίμονος, κοσμοδαιμόντος μονόκωντον Simplex καὶ ἐμβαλόντος ἐν ἀλλοφροσύνῃ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἐκ τῆς ὑπαίθρου.

Ἐξηκριβώθη ὁμοῦ ἀμέσως ὅτι δὲν ἐπρόκειτο εἰμὴ περὶ ἡγουμένου κατὰ τὰ ἄλλα νεοφωτιστοῦ συναδέλφου, τοῦ γνωστοῦ ἐπιχειρηματίου Ἀριστείδη Ζ., ὅστις κατορθώσας μετὰ μακρὰς καὶ πολυαριθμοῦς ἡρωϊκὰς ἐξόδους νὰ φανεύσῃ τέλος ἀγοιστερότερον εἰς τοὺς δομικοὺς τῆς Φορτίσας, ὅλιγον ἔλειπε νὰ παραφροσῇ.

Αἱ κυκλοφορήσαντες δὲ φῆμαι περὶ οἰκτικῆς προσελύσεως τοῦ ἀγοιστερότερου διαφενδῶνται ὡς κακοβούλοι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Φοβερὸν δυστύχημα ἐπιουμβάν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, κατεπάρει τὴν κυνηγετικὴν οἰκογένειαν Θεσπίας. Ὁ γνωστότατος ἀπόστολος Ταγῆς Ἀστέριος Ἀστεριδῆς, ἐφευρέθη ὑπὸ ἐξαιρετικῶς τραγικῆς περιστάσεως εἰς κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν παρὰ τὸ χωρίον Ὀριά-Μαχαλά.

Ἀνίσχυρος ἐκδοχὰς τοῦ δυστυχήματος ἐνυροβόλησαν, πάντως ὁμοῦ μυστήριον καλύπτει τὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς νέου, ὁ ὅποιος φέρεται φανευθεὶς κατὰ τὴν

του, ἀφ' οὗ ἐνυροβόλησε ἕνα ἀγοιστερότερον καὶ ἔσπευσε νὰ προχωρήσῃ διὰ τὰ ἴδια ἂν τὸν εἶχε σκοτώσῃ. Φαίνεται δὲ, ὅτι τότε ἐνυροβόληθη ὑπὸ ἐνός ἢ πλειόνων κυνηγῶν, ἐκλήφθη ἐνὸς ἐκινεῖτο μέσα εἰς τοὺς πυκνοὺς θάμνους ὡς ἀγοιστερότερος, ἐνῶ ὁ πραγματικὸς, διέφυγε σώος διὰ μέσων τῶν κυνηγῶν.

Ὁ ἀτυχὴς νέος ὑπηρετεῖ εἰς τὴν Ἐταιρίαν Ριούλεν ἐν Σέρραις, ὅπου ἐξετέλλει χρεὶν μηχανικὸν καὶ εἶχε τσακισθῇ κυρολετικῶς διὰ τὰ διοργανώσῃ αὐτὴν τὴν κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν δι' ἀγοιστερότερος, πρὸς τιμὴν τῶν κ. κ. Ἀποστόλου, Πικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, Φωτεινοῦ, Ἰατροῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Λαζάρου Κοιτῆ, βουλευτοῦ, συνωδύετο δὲ καὶ ὑπὸ ἐνός κυνηγοῦ ἐξ Ἡρακλείας Βραχνοῦ, ὁ ὅποιος φέρεται ὡς ὁ φοινεύσας τὸν Ἀστεριδῆν.

Ἐνα ἄλλο δυστύχημα συνέβη πλησίον τῆς Σαμάρινας παρὰ τὴν θείαν Λάχον, ὅπου ἀγέλη λύκων ἐπέπεσε μέσα εἰς ἕνα ποίμνιον ὅλου ἀφ' οὗ ἐκομμάτιασε τοὺς σκύλους, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐπνίξε 60 πρόβατα.

Εἰς τὰς φωνὰς τῶν ποιμένων προσέτρεξαν δύο νέοι κυνηγοί, τυχαίως ἐκείθεν διερχόμενοι, οἱ ἀδελφοὶ κ. κ. Ἰωάννης καὶ Γεώργιος Ντούλα καὶ ἀρχισαν νὰ πυροβολοῦν τοὺς λύκους, ἐφόνευσαν δὲ τρεῖς καὶ ἐπλήρωσαν δύο.

Μία τραυματισθεῖσα πελώριον διαστάσεων λύκαινα, ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Γεωργίου Ντούλα, ὁ ὅποιος τὴν ἐνυροβόλησεν, ἀλλὰ τὸ ὄπλον τὸν ἐπαθεν ἀφλογιστῶν καὶ ἐκνέλισθη μετ' αὐτῆς κατὰ γῆς. Τότε ἐσπευσεν εἰς βοήθειάν του ὁ κ. Ἰωάννης Ντούλας, ὁ ὅποιος μὴ δυνάμενος νὰ πυροβολήσῃ ἐκ φόβου μὴ φανεύσῃ τὸν ἀδελφόν του, καθ' ὅσον ὁ ἀνθρωπος καὶ τὸ θηρίον ἐπάλαμον καὶ ἐκνέλιστο μαζῇ, ἀνέσπασε τὴν μάχαιράν του καὶ κατόρθωσε νὰ φονεύσῃ τὴν φεβρὴν λύκαινα, ἀφ' οὗ τῆς ἐδωσεν ὁ μαχαίρις.

Κατὰ τὴν μάχην τὸ θηρίον ἐτραυματίσθη σοβαρῶς τὸν κ. Γεωργίου Ντούλαν

καὶ τοῦ ἀπέκοψε σχεδὸν κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν δεξιὸν μηρόν.

Τέλος εἰς τὸν σκωττικισμὸν Βασιλίττα τῆς κοινότητος Εὐζώνων, περιφερείας Κιλκίς, ὁ κυνηγὸς κ. Χρήστος Χορτάφατζῆδης ἐπιστρέφων ρύτια ἐκ τοῦ κυνηγίου, ἀντελήφθη μίαν ἵπποτον σκιά νὰ τὸν παρακολουθεῖ εἰς τὸ μονοπάτι τοῦ ἀκολουθοῦσε.

Ἐστάνθ λοιπόν, ἐπερίμενε καὶ ὅταν διέκρινε καλὰ, δύο μάτια τοῦ ἐλαμπαν σὺν κάθοντα ἀνιμμήνα σὸ βάθρ' σκοτόδι, ἐνυροβόλησεν ἐπάνω σ' αὐτά. Ἀντιπῶς τὸ ζῶον δὲν ἐπληρώθη, διότι ὥρμησεν ἀμέσως ἐπάνω του, ἀμέσως ἐνυροβόλησε καὶ τὸ δευτέρου φυσγγιόν του, ἀλλ' ὁ λύκος, διότι περὶ λύκου ἐπρόκειτο, μόνον εἶχεν ἐλαφρὰ τραυματισθῇ καὶ τότε ἄρχισεν λυσσώδης πάλη μεταξὺ τοῦ ἀπλοῦ πλέον κυνηγοῦ καὶ τοῦ ἐξυγρωμένου θηρίου.

Τὸ ἐνστικτὸν ὁμοῦ τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ ἡ ἀνάγκη ἐδιπλασίασαν τὰς δυνάμεις τοῦ γενναίου κυνηγοῦ, ὁ ὅποιος ἀφ' οὗ ἐσπασε τὸ ὄπλον τοῦ ἐπὶ τοῦ θηρίου, τὸ ἐπέταξε καὶ ἤμυνετο διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Ἐπὶ τέλους ὁ ἀνδρῶπιος καὶ τὸ θηρίον ἐκνέλισθον κατὰ γῆς, καὶ ἐν τέλει ὁ κ. Χορτάφατζῆδης κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸ θηρίον ἀπὸ τὸν λαιμόν, τὸ ἔσφιξε μετὰ τὴν τὴν δύναμιν, ἕως ὅτου τὸ ἐπνίξε σὺν νεώτερος Ἡρακλῆς.

Εἶχεν ὁμοῦ τόσα τραύματα, τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ ὅλο τὸ σῶμα ἦσαν καταδαγκωμένα καὶ ἀπὸ τὴν αἰμορραγίαν, ἐλιποθύμησε, μόνον δὲ περὶ τὰ ξημερώματα διερχόμενοι χωρικοὶ τὸν εἶδον ἀναισθητὸν κατὰ γῆς, πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ λύκου, τὸν μετέφερον εἰς Κιλκίς καὶ ἐκείθεν εἰς Θεσπία, εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου νοσηλεύεται, διότι ὁ λύκος ἐξετασθεὶς εὐρεθῇ λυσσασμένος.

Αὐτὸ δὲ ἐξηγεῖ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπετέθη, καὶ τὸν λυσσώδη πραγματικὸν ἀγῶνα, ὁ ὅποιος διεξήχθη μετὰ τὸ θηρίον καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκτὸς τῶν αὐτῶν, ὁ καιρὸς ἦτο μαλ' ἄλλος καὶ αἱ μετεωρῶς καὶ οἱ πάτες ἦσαν ὀλίγαι. Εὐτυχῶς ἡ ἐμπορία τοῦ λαγοῦ ἀπληροεῖται καθ' ὅλον τὸν Νομὸν... Καλλιτέρα ἀγὰρ παρὰ ποτὶ, διότι ὅλοι οἱ χωρικοὶ ὅπου δὲν εἶχαν ἐργασίαν, εἶχαν ἐγκαταλείψῃ τὰ χωρία τῶν καὶ ἐκνένησαν ὅλην τὴν ἡμέραν τοὺς ἐλαχίστους ἐραπομεινάντας λαγοὺς τῶν Μακεδονικῶν ὁρέων. Ἔτσι δὲ γλυτώσαν μερικοὶ γιὰ τὸν καιροῦ χρόνον.

ΕΠΙΣΚΕΤΑΙ ΟΠΛΩΝ

Ἐπισκευὴ ὀπλων καὶ περιστρώφω.

Φυσίγγια ἔτοιμα.

Πώλησις κυνηγετικῶν

ὀπλων εὐκαιρίως

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΣΚΟΥΡΗΣ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Ὁδὸς Πειραιῶς 26—ΑΘΗΝΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΜΠΙΣΚΟΤΑ

τὰ ὅποια ἔχουν κατακτήσει ὅσους τὰ δοκίμασαν
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ εἰς τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Προτιμᾶτε τὴν ποιότητα "ΚΟΡΙΝΘΟΣ", (μὲ σταφίδα, εἶναι εὐγεστα, θερμαντικά καὶ πολὺ θρεπτικά.

Εἶναι ἀπαραίτητα διὰ κάθε κυνηγόν

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ

Πωλοῦνται εἰς τὰ ἐκλεκτότερα καταστήματα

Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ρεσινα 22—Τηλ. 41-647

Ο ΑΓΝΩΤΕΡΟΣ ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΣ ΣΑΠΩΝ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

"BYRON"

ΑΝΩΤΕΡΟΣ
ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ
Βραβεύσεις εἰς τὴν
Ἐκθεσὶν Θεσσαλονίκης
μετάλλιον

Σάπων διαρκείας
εἰδικῶς κατασκευασθεὶς
διὰ τὴν καλλίαν
λευκανσίν καὶ διατηρήσιν
τοῦ δέρματος προσδίδων
τὸ λεπτὸν καὶ εὐχάριστον
ἀρώμα του. Χρησιμοποιεῖται
καὶ διὰ τὸ λούσιμο τῆς
κεφαλῆς. Πωλεῖται παντοῦ.
Ζητήσατέ τον ἐπιμόνος.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΑΡΩΜΑΤΙΚΩΝ ΣΑΠΩΝΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΥΚΟΥΔΗ

(Νικητοῦ τῶν Κυνηγετικῶν Ἀγώνων)

Περικλέους 12 (πλησίον Τερψιδέας) ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ο ΟΙΚΟΣ DARNE

Προσφέρει] ως **ΔΩΡΟΝ** επί τῷ Νέῳ Ἑτει 1935 μαζί με τὰς εὐχὰς του εἰς τοὺς Ἑλληνας κυνηγοὺς, τὰ τελευταῖα **ΔΕΚΑ (10)** ἀπομείναντα ὅπλα τῶν ἐργοστασίων του με τὰς ἐξῆς τιμὰς λόγω ἐξαντλήσεως τοῦ ἀποθέματος.

HALIFAX	R. 10	V. 19
Δρ. 3000	Δρ. 4000	Δρ. 6000
(ἀντὶ 6.500 σημερινῆς ἀξίας)	(ἀντὶ 10 000 σημερινῆς ἀξίας)	(ἀντὶ 17.500 σημερινῆς ἀξίας)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Γ. ΣΓΟΥΡΔΑ & ΥΙΩΝ

Ὁδὸς Αἰόλου 61 — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΣΑΜΟΥ

ΥΙΟΙ Δ. ΙΓΓΛΕΣΗ Α.Ε.

Κάθε κυνηγὸς πρέπει νὰ προτιμᾷ τὰ θαλαμηγὰ, ἀτμόπλοια

“ΜΥΚΑΛΗ,”

Ταχύτης 19 μιλίων, τόννων 1200

“ΦΡΙΝΤΩΝ,”

Ταχύτης 14 μιλίων, τόννων 1200

“ΣΑΜΟΣ,”

Ταχύτης 13 μιλίων, τόννων 1000

ΤΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΤΑΣ ΣΑΜΟΥ

ΥΙΟΙ Δ. ΙΓΓΛΕΣΗ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Εἶναι τὰ μοναδικὰ ἐπιβατικά με κλάσιν

LLOYD'S et VERITAS

Ταχύτατα, εὐσταθέστατα πλήρη ἀνέσεων

ΓΡΑΜΜΑΙ

ΧΙΟΥ, ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ, ΣΑΜΟΥ, ΚΡΗΤΗΣ, ΠΑΡΟΝΑΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΥΡΙΤΙΣ “ΡΑΠΙΝΤ,”

Ὁ τίτλος της τὸ δηλοῖ. Ἀποτελεῖ τὸ θαῦμα τῆς ἐξελισσομένης πυριτιδοποιίας, ἡ νεωτάτη ἀκαπνος πυρίτις **“RAPID”** τὴν ὁποῖαν εἰσάγομεν χάριν τῶν Ἑλλήνων κυνηγῶν.

Ὑπερτέρα πάσης ἄλλης Ἰταλικῆς, Βελγικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἀγγλικῆς. Ἀνεπηρέαστος εἰς τὰς καιρικὰς μεταβολὰς, με ὁμοιομορφίαν κόκκων. Δὲν ἀναπτύσσει ἀερία ἐπιφέροντα ὀξείδωσεις. Ἐλαττώνει τὸ λάκτισμα. Δὲν ἀφίνει κατάλοιπα.

Με ἐν κυτίον μεγάλου ὄγκου πυρίτιδος **“RAPID”** δύνασθε νὰ γεμίσατε 143 φυσίγγια μικρὰς γομώσεως καὶ 117 τῆς μεγαλυτέρας τοιαύτης.

Κυνηγοί. Δοκιμάσατε ἀπλῶς διὰ νὰ πεισθῇτε.

Ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΚΑΛΚΑΤΖΑΚΟΣ — ΑΘ. ΦΙΤΣΟΥΡΙΚΑΣ

Λυκούργου 11 — ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ

& ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

Πυρίτις μαύρη ὑπονόμων.

Δυναμίτιδες, Φοροίτις, Στρήτ, Ἀρμωνίτις, Ὑπερ-ἀρμωνάλ.

Φυσίγγια περιστρόφων καὶ πολεμικῶν ὄπλων. Θρυαλλίδες, Σκάγια, Καψύλια Δυναμίτιδος. Μηχανουργικαὶ ἐργασίαι πάσης φύσεως καὶ ἀκριβείας.

Ἀνταλλακτικὰ αὐτοκινήτων.

Ὀβίδες, Χειροβομβίδες, Πυροσωλῆνες.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΚΥΝΗΓΟΣ

—Θὰ τὸ εὑρετε στοὺς βιβλιοδετημένους τόμους τοῦ περιοδικοῦ.

—Ζητήσατε τὸν Α', Β', Γ' καὶ Δ' τόμους μας πρὸς δραχ. 100 ἑκαστον.

—Εἶναι ὁ καλλίτερος σύντροφός σας καὶ τὸ πρακτικώτερον δῶρον.

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

Μετὰ
κάθε κυνηγι
τὸ δροσιστικώ
τερο καὶ δυνα
μωτικώτερο
ποτόν

**ΖΥΘΟΣ
ΦΙΞ**

ΤΥΠΩΝ

ΒΙΕΝΝΗΣ

ΠΙΑΣΕΝ

ΜΟΝΑΧΟΥ

Πᾶσα αἰτησις περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύηται καὶ με τὸ ἀντίτιμον. Ἐμβάσατε τὰς συνδρομὰς σας με ταχυδρομικὰς ἐπιταγὰς ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ.

ΑΔΕΣ. ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗ

Πλάτωνος 15 — ΠΕΙΡΑΙΑ

Εἶναι τὸ εὐδυνότερον καὶ ταχύτερον μέσον.

Προσέτι δύνασθε ὅπισθεν τῆς ἐπιταγῆς νὰ σημειώσητε ὅτι θέλετε ἀνεῖν ἄλλης δαπάνης.

ΚΥΝΗΓΟΙ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ & ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

...Πάντοτε με πυρίτιδα

ΙΔΕΑΛ

ΑΚΑΠΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΥΡΙΤΙΣ

Ι Δ Ε Α Λ

— Η άκαπνος ΙΔΕΑΛ είναι υπέρτατα των εισαγομένων ευρωπαϊκών. Συγκέντρωσις άρίστη και ταχύτης μεγίστη. Είς διάτρησιν είναι ή πλέον ιδανική πυρίτις.

— Η Μαύρη ΕΞΤΡΑ απέδειχθη άπαράμιλλος διά τά χειμωνιάτικα περάσματα. Εύθηνή και με άποτελέσματα έκπληκτικά, χωρίς να κουράζη και να λερώνη την κάννην

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΣΙΓΓΙΑ ΙΔΕΑΛ

ΤΥΠΟΥ "ΘΑΝΑΤΟΣ"

Με άκαπνον πυρίτιδα ΙΔΕΑΛ, είναι μοναδικά εις άπόδοσιν από άπόφεως κανονικής συγκεντρώσεως. Αί δοκιμαί τά απέδειξαν έφάμιλλα των καλλιτέρων και ακριβοτέρων Ευρωπαϊκών φυσιγγίων. Κρατούν επί τόπου νεκρόν τό θήραμα. Τά μόνα κατάλληλα διά τό κλίμα μας και εις τιμάς προσιτάς δι' όλους τους κυνηγούς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ
ΑΜΕΣΩΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΟΠΛΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ